

படைப்பு

உற்று-3 | நதி-2 | ஜூன்-2020 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவு

www.padaipu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“ கடுநாட்களைக்
கடப்பதற்குக்
கவிதையைத்தான்
துணையாகப்
பற்றிக்கொண்டேன் ”

▪ எழுத்தாளர்
பெருமாள் முருகனுடனான
நேர்காணல்

• கல்யாண்ஜியின்
கவிதைப்பெண்கள்
- கவிஞர் விக்ரமாதியன்

• தமிழக ஓவிய மரபு
- சீனிவாசன் நடராஜன்

• இழையிழையாய்ப் பிரியும்
ஓசைகள்
- எம். எம். தீன்

 படைப்பு
தகவு
கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-3 | நதி-2 | ஜூன் 2020

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
அல்தாஃப் சலீம்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “கடுநாட்களைக் கடப்பதற்குக் கவிதையைத்தான்
துணையாகப் பற்றிக்கொண்டேன்”
- எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகனுடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- கல்யாண்ஜியின் கவிதைப்பெண்கள்
- கவிஞர் விக்ரமாதீத்யன் -பக். 13
- தமிழக ஓவிய மரபு
- சீனிவாசன் நடராஜன் -பக். 26
- ஜட்ஜ்மெண்ட் அட் நியூரம்பெர்க்
- கவிஜி -பக். 30
- இதயத்தைச் சுத்திகரிக்கும் 'தூர்'
- கோ. பாரதிமோகன் -பக். 32
- ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்
- கடையநல்லூர் பென்ஸி -பக். 34
- கி.ரா.வின் சிறுதெய்வங்கள்
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 44
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 48
- மண்டடோ
- தனஞ்செயன் -பக். 55
- அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் - ஒரு பார்வை
- சு.மாதுகண்ணன் -பக். 58
- நகுலனிபமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...
- கடிதங்கள் -பக். 61

சிறுகதைகள்

- **இழையிழையாய்ப் பிரியும் ஓசைகள்**
- எம். எம். தீன் -பக். 19
- **பூனாஸ்**
- பிறைமதி குப்புசாமி -பக். 40
- **மஞ்சள் வண்ண சுவர்த்தாள்**
- மூலம்: ஷார்லட் பெர்கின்ஸ் ஸ்டெட்சன் (கில்மன்)
மொழியாக்கம்: கார்த்துவலி -பக். 52

கவிதைகள்

- **கூ.சிவராமன்** -பக். 17
- **ஊர்மிளை**
- கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 37
- **மகேந்திரன் கோ** -பக். 47
- **ஜெயாபுதீன்** -பக். 47
- **நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் - 20**
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 51
- **மா. காளிதாஸ்** -பக். 57

படாப்பு
உடுகத்திள் இலையுப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' இருபத்தாறாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிந்நிருக்கிறது.

கோவிட் 19 நோய்ப்பரவல் மனிதர்களின் உடல்நிலை, மனநிலை மற்றும் அவற்றால் உண்டாகும் வாழ்நிலைகளில் பெரும்மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியவண்ணம் உள்ளது. உலகளாவிய அளவில் மக்களின் இயங்குநிலையில் ஒரு தேக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. திறமையும் இயக்கமும் இணைந்த புள்ளியில் தங்களது வாழ்வைக் கண்டெடுக்கும் கலைஞர்களின் வாழ்வியலைப் பெருமளவில் பாதித்துள்ளது இந்த முடக்கச் சூழல். இக்கணத்தில் அசோகமித்திரனின் புலிக்கலைஞன் என்னும் ஒற்றைக்கதை விசுவரூபமெடுத்து மனம்முன் நிற்கிறது.

ஒரு திரைப்பட நிறுவனத்தின் அலுவலகத்தில் கதை தொடங்குகிறது. எந்தத் திரைப்படமும் எடுக்கப்படாத சூழலில் சோம்பியிருக்கும் நடிகர் தேர்வு உதவியாளரான கதைசொல்லி, அவருக்கு அதிகாரியான இடத்தில் கதை இலாகாவில் உள்ள சர்மா மற்றும் ஒருவர் என மூவர் இருக்கும் இடத்தில் காதர் வாய்ப்புத் தேடி வருகிறான். ஆரம்பத்தில் புலிக்கலைஞனான அவனது திறமை அறியப்படவில்லை. ஆனால் அவன் தன் திறமையை நிகழ்த்திக்காட்டிய பிறகு அனைவரும் அதிர்ச்சியில் உறைகின்றனர்.

கலைஞனுக்கும் சராசரி மனிதனுக்குமான வேறுபாடுகளைப் புலிக்கலைஞனாக உருமாறும்முன்னும் உருமாறியபின்னுமான காதரது செயல்பாடுகளின்வழி அசோகமித்திரன் அழகாகச் சுட்டியிருப்பார்.

புலிக்கலைஞன் அறையின் உச்சியில் ஏறி நிற்கிறான். காதர் சர்மாவின் காலில் விழுகிறான். புலிக்கலைஞன் கர்ஜிக்கிறான். காதர் அழுகிறான். புலிக்கலைஞனுக்குச் சிறு விளிம்புகூட பெரும்பிடப்பாய் இருக்கிறது. காதருக்கு எவ்விதப் பிடிப்பும் இல்லை.

புலிக்கலைஞன் காலொடிந்த நாற்காலியிலும் தடுமாறாமல் இருக்கிறான். காதர் சாதகமான சூழலிலும் தடுமாறிப் பேசுகிறான். புலிக்கலைஞனுக்கு முகமூடி உண்டு. ஆனால் அதுதான் அவன். காதருக்கு நிஜமுகம் உண்டு. ஆனால் அது அவனில்லை. புலிக்கலைஞனுக்குக் கம்பீரம் இருந்தது. காதருக்குக் கழிவிரக்கம் இருந்தது. புலிக்கலைஞனுக்குக் கலை சார்ந்து பெருந்திறமை உண்டு. சர்மாவின் மேசை மீதிருந்த புத்தகங்கள், காகிதங்கள், வெற்றிலைப் பொட்டலம் என எதன்மீதும் கால் படாமல் தாவி அமரத் தெரிந்த திறமையின் ஒழுங்கு கொண்டவன் புலிக்கலைஞன். காதருக்கு உலகியல் சார்ந்து எத்திறமையும் இல்லை.

உண்மையில் புலிக்கலைஞனும் காதரும் உள்ளார்ந்து இணைந்துதான் இருந்திருக்கிறார்கள். காதர் அவனுள் இருக்கும் புலிக்கலைஞனால் பக்குவப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறான். எனினும், காதர் புலிக்கலைஞன் என்னும் இருவேறு முரண்களையும் சமூகம் தன்முன் மண்டியிடவே வைத்திருக்கிறது. ஒரு சிறு அறையைக்கூடத் தனது களமாக்கத் தெரிந்த புலிக்கலைஞனுக்குப் பரந்த உலகத்தில் சிறு இடத்தைக்கூடத் தனக்காகக் கொண்டிருக்கத் தெரியவில்லை.

இரவலர்களாய்ப் புரவலர்களைத் தேடிச் சென்ற சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரை இதுதான் சிறுகலைஞர்களுக்கான சூழல். ஆனால் எந்தவொரு புறச்சூழலும் உள்ளார்ந்த கலைச்சூழலைச் சிதைக்காமல் இருக்கப் போராடுவன் கலைஞன். சிறுகலைகளும் கலைஞர்களும் தேக்கங்களிலிருந்து ஊற்றாய்ப் புறப்படும் ஒளிக்கணத்தை எதிர்நோக்கியிருப்போம்.

எழுத்தாளர் பெருமாள்குருகனின் நேர்காணல் இவ்இதழில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் நூல் விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“கடுநாட்களைக் கடப்பதற்குக் கவிதையைத்தான் துணையாகப் பற்றிக்கொண்டேன்”

-எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகனுடனான நேர்காணல்

எழுத்தின் கூர்மையும், வலிமையும் தாண்டி அதன் அற மதிப்பீடுகளே அதைக் காலத்தின் பீடத்தில் ஏற்றிவைக்கின்றன. அப்படியான, காலத்தின் பீடமாகவும், தமிழிலக்கியத்தின் முக்கியமான அடையாளமாகவும் முகமாகவும், நசுக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவும் ஒலிப்பவர் பேராசிரியர் திரு.பெருமாள் முருகன் அவர்கள். நம் காலத்தின் எழுத்துக்கான வரையறைகளை விரித்துக்கொண்டே செறிவான கலாச்சாரத் தொடர்ச்சியைச் சந்ததியினருக்கு.. அதன் மதிப்பீடுகளைக் காலக் கணினியாய்த் தமிழுலகுக்குக் கொடுத்த பொக்கிசம் இவர். இலக்கியப் பங்களிப்பாக ஏறுவெயில், திருச்செங்கோடு, கூளமாதாரி, மாதொருபாகன், பீக்கதைகள், நீர் மிதக்கும் கண்கள், நிழல்முற்றத்து நினைவுகள் என்று பெருமளவு கொங்கு வட்டாரத்து வரலாற்றை மிக விரிவாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். “எழுத்தாளர் உயிர்த்தெழுந்து மீண்டும் எழுதட்டும்” எனும் வார்த்தைகளாகத் தமிழிலக்கியத்தை அதன் சுவடுகள்வழி பிரசவித்த எழுத்துப் பெருஞ்சுடர் பெருமாள் முருகன். இந்த நேர்காணல் மாணவர்களின் வினாக்களும் எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகனின் பதில்களும் என்னும் சிறப்புப் பகுதியையும் கொண்டிருக்கிறது. இதோ..நேர்காணல் மாதொருபாகனுடனேயே தொடங்குகிறது..

மாதொருபாகன் எழுதும்போது அல்லது எழுதி முடித்த பின் இப்படி பிரச்சினை வரும் என நினைத்ததுண்டா?

பிரச்சினை வரும் என்று நினைத்திருந்தால் நாவலை வேறு வடிவத்தில் எழுதியிருப்பேன். அல்லது ஊர்ப்பெயர்கள், பாத்திரப் பெயர்களை வேறு மாதிரி வைத்திருப்பேன். இந்தச் சமூகத்தை எடை போடத் தவறிவிட்டேன் என்பது என் வருத்தம். சமகால அரசியல் குறித்து என் கவனம் போதுமான அளவுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது என்றும் நினைத்திருக்கிறேன். வாய்மொழி மரபையே பெரிதும் உடைய நம் சமூகம் எழுத்துக்கு இவ்வளவு அஞ்சும் என்னும் அனுமானம் இல்லாமல் போனது என் குறைதான்.

மாதொருபாகன் பிரச்சினையில் உங்கள் குடும்பம் தவிர்ந்து உங்களுக்காக நண்பர்கள் மற்றும் பதிப்பகம் மட்டுமல்லாது பல படைப்பாளிகளும் அமைப்புகளும் உங்கள் பக்கம் நின்றார்கள். அவர்களைப் பற்றி...

தனிமனிதர்கள், இலக்கிய அமைப்புகள், பதிப்பகங்கள் ஆகியவை பெரிதும் உறுதுணையாக நின்றார்கள். ஓரிரு எழுத்தாளர்களைத் தவிர அனைவரும் எனக்கு ஆதரவு தெரிவித்தார்கள். தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் சங்கம் இதில் முன்னின்றார்கள். காலச்சுவடு பதிப்பகம் பெரிய அளவில் எனக்கு உதவியது. நண்பர் ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி செய்த உதவி பெரிது. இந்தியா முழுக்கவும் பல அமைப்புகளும் எழுத்தாளர்களும் கருத்துரிமைக்கு ஆதரவாக எழுதினார்கள்; பேசினார்கள். உலக அளவிலும் பல இடங்களில் இருந்து ஆதரவு கிடைத்தது. எல்லோருக்கும் சொல்லாலும் செயலாலும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் நன்றி தெரிவித்துவருகிறேன். இன்றைக்கு அதை எனக்குக் கிடைத்த ஆதரவு என்று சுருக்கிப் பார்க்காமல் கருத்துரிமைக்குக் கிடைத்த ஆதரவு என விரிவான தளத்தில் வைத்துப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

மாதொருபாகன் முடிவின் தொடர்ச்சி எனும்போது, குறிப்பிட்ட ஒரு முடிவை மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்காமல், இரண்டு விதமாக இருந்திருக்கக்கூடிய முடிவுகளைப் பற்றியும், அதன் பின்-விளைவுகளைப் பற்றியும் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்படி ஏற்பட்டது?

அதற்கு வாசக எதிர்வினைகளே காரணம். மாதொருபாகனின் முடிவைக் கொண்டு காளி என்னவானான் என்று கேட்காத வாசகரில்லை.

நானும் அவர்களைப் போலக் குழம்பித்தான் இருந்தேன். அக்கேள்விகளும் குழப்பமும் என்னை உந்தின. இரண்டு வகையாகவும் இருக்கலாம் என முடிவு செய்து இரண்டையும் எழுதினேன். மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் படைப்பு உந்துதலுடனும் எழுதிய நாவல்கள் ஆலவாயன், அர்த்தநாரி ஆகியவை.

ஏறுவெயில் நாவல் எழுந்த பின்னணி..

பா.செயப்பிரகாசம் அவர்களைப் பொறுப்பாசிரியராகக் கொண்டு வெளியான இடதுசாரி இதழான 'மனஓசை'யில் கதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். சிறுகதை வடிவம் எனக்குப் போதுமானதாக இல்லை. அப்போது என் கதைகளை வாசித்து வந்த மனஓசை ஆசிரியர் குழு உறுப்பினரான தோழர் சுரேஷ் என்கிற சீனிவாசன் 'நீங்கள் நாவல் எழுதுவதுதான் உங்கள் பிரச்சினை தீர வழி' என்று சொன்னார். அவர் கொடுத்த தைரியத்தைப் பிடித்தபடி மேற்சென்று எழுதிய நாவல்தான் 'ஏறுவெயில்.' நகர்மயமாதலால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பம் என்னுடையது. அப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு குடும்பம் மட்டுமல்லாமல் ஒரு கிராமமே என்னென்ன பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கிறது. மாற்றத்தின்போது மனித மனோபாவங்கள் எப்படி இருக்கின்றன என எளிதாக அவ்வுலகத்தில் பயணம் செய்தேன்.

கூள மாதாரி எனக்கு மிகப் பெரிய தூண்டுதல் என்று கூறி இருக்கிறீர்கள். அந்த நாவல் உங்கள் சொந்த அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து இருப்பதலா?

என் சொந்த அனுபவங்களைக் கடந்துவர அந்நாவல் உதவியது என்பதால்தான் அப்படி நினைக்கிறேன். மனதை அழுத்தும் அனுபவங்களிலிருந்து விடுபட அவற்றை எழுதித் தீர்த்துவிடுவதுதான் ஒரே வழி. அப்படித் தீர்த்துவிட்டால் பிறகு சுதந்திர வெளியில் உலவலாம். கூளமாதாரி எழுதி முடித்த பிறகு அப்படி ஒரு சுதந்திரத்தை அனுபவித்தேன்.

தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்படும் நூல்கள் அரிது. அப்படி அரிதான நேரத்திலும் ஒரு எழுத்தாளரின் சொந்த முயற்சியால் செய்துகொண்டால்தான் உண்டு என அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. உங்களுக்கு உங்கள் நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க எப்படிச் சாத்தியமானது?

வ.கீதா அவர்கள் இணைந்து பணியாற்றிய 'TARA' என்னும் பதிப்பகம் சென்னையில் இருந்தது. ஆங்கிலத்தில் குழந்தைகள்

புத்தகங்களை வெளியிட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் இளைஞர்களுக்கான நாவல்களை வெளியிடலாம் என்று முடிவு செய்து ஒரு பயிலரங்கத்தைச் சென்னையில் நடத்தினார்கள். அதில் பங்கேற்க அழைக்கப்பட்டேன். இது 1998இல் நடந்தது. அப்போது கூளமாதாரி நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அதிலிருந்து ஒரு பகுதியை அப்பயிலரங்கில் வாசித்தேன். அது அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதற்கு முன் நான் எழுதியிருந்த நிழல்முற்றம் நாவலும் பதின்வயது இளைஞர்களைப் பற்றியது என்பதால் இரண்டு நாவல்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட அவர்கள் விரும்பினார்கள். அப்பதிப்பகத்திற்காக வ.கீதா அவர்கள் இருநாவல்களையும் மொழிபெயர்த்தார். 2004ஆம் ஆண்டு இரண்டும் 'CURRENT SHOW', 'SEASONS OF THE PALM' என்னும் தலைப்புகளில் ஆங்கிலத்தில் வெளியாயின. அப்பதிப்பகம் முதலில் வெளியிட்ட நாவல்கள் என்னுடையவை. துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர்கள் நாவல் வெளியீட்டைத் தொடரவில்லை. குழந்தை இலக்கியத்திலேயே தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தினார்கள். என்றாலும் என் இருநாவல்களுக்கும் நல்ல கவனம் கிடைத்தது. 'SEASONS OF THE PALM' நாவல் தெற்காசிய நாடுகளில் வெளியாகும் நாவல்களுக்கு வழங்கும் மதிப்புமிக்க விருதாகிய 'கிரியாமா விருது'க்கான இறுதிப் பட்டியலுக்குத் தேர்வானது.

பிறகு காலச்சுவடு கண்ணன் தமிழ் நாவல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பெருமுயற்சி எடுத்தார். 'மாதொருபாகன்' நாவலின் மாதிரிப் பிரதி பென்குயின்

பதிப்பகத்திற்குப் பிடித்திருந்தது. அவர்கள் வெளியிட்டார்கள். இப்படித்தான் என் படைப்புகள் ஆங்கிலத்திற்குச் சென்றன. இந்திய மொழி இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட இன்றைக்குப் பல பதிப்பகங்கள் விரும்புகிறார்கள். வாசகத் திரளும் இருக்கின்றது. இச்சூழலில் கண்ணன் போன்ற பதிப்பாளரின் முயற்சிக்குப் பலன் கிடைக்கிறது. என் நாவல்கள் மட்டுமல்ல, பல எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகள் ஆங்கிலத்திற்கும் பிற மொழிகளுக்கும் செல்ல கண்ணன் காரணமாக இருக்கிறார் என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

வட்டார இலக்கியத்தை மொழிபெயர்ப்பதில் நிறைய சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அப்படியே மொழிபெயர்த்தால் அதன் மொத்தக் கருவும் அந்நிய மொழியில் மூலத்தின் உயிர்ப்பை இழந்துவிடாதா? இதை எப்படிக் கையாள்கிறீர்கள்? மொழிபெயர்ப்பினை எப்படிச் சரிபார்க்கிறீர்கள்?

ஆங்கிலத்தைப் பொருத்தவரை ஒரு நூலை வெளியிடுவது என்பது நீண்ட முறைப்பாடு (process). அதுவும் மொழிபெயர்ப்பு என்றால் கூடுதல் கவனம் செலுத்துவார்கள். Editorial board இருக்கும். மொழிபெயர்ப்பைச் சரிபார்ப்பது, அதில் வரும் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் முறைகளை விவாதித்து முடிவெடுப்பது, செம்மைப்படுத்துவது என அக்குழு முறையாகச் செயல்படும். ஆகவே எழுத்தாளருக்கு அதிகக் கஷ்டம் இல்லை. வட்டார வழக்கு என்பது பெரிய பிரச்சினை இல்லை. அதற்கு நிகரான சொல்லைப் பெறுமொழியில் கண்டுபிடித்துவிட்டால் போதும். அதற்கு மிகவும் உழைக்கிறார்கள். மற்றபடி வட்டார வழக்கின்

தொனியைப் பெறுமொழியில் கொண்டு வருவது சிரமம். அதனால் மொழிபெயர்ப்பில் சில இழப்புகள் இருக்கும்தான். அதேசமயம் சில பெறுமொழிகளும் கிடைக்கும். மூலமொழியில் இல்லாத விளக்கம் மொழிபெயர்ப்பில் வந்து சேரும். அதனால் மொழிபெயர்ப்பில் உயிர்ப்பு இருக்காது என்று சொல்வது சரியல்ல. மனித உணர்வுகள் எல்லா மொழிகளுக்கும் பொது. ஆகவே மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் சிறப்பாகவே பிறமொழி வாசகர்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறது. எனக்கு வாய்த்த மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இருமொழிப் புலமை மிக்கவர்கள். வட்டார வழக்கு தொடர்பாக என்னுடன் கலந்து பேசுவார்கள். எந்த அளவுக்கு மேன்மையான மொழிபெயர்ப்பைக் கொடுக்க முடியுமோ அதற்கு மெனக்கெடுவார்கள்.

நீங்கள் கீர்த்தனைகள் எழுதவும் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய கீர்த்தனைகளை இசைக்கலைஞர் டி.எம்.கிருஷ்ணா இசைக்கச்சேரிகளில் பாடுகிறார். இது எப்படி சாத்தியமானது?

இதைப் பற்றி ஏற்கனவே பேசியிருக்கிறேன். அவரோடு 2016இல் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு ஏற்பட்டது. அப்போது கீர்த்தனைகள் எழுதித் தரும்படி அவர் கேட்டார். கர்நாடக இசைக்கலைஞர் ஒருவர் பாடத் தயாராக இருக்கும்போது நமக்கு எழுதித் தருவதில் என்ன தடை? பஞ்சபூதக் கீர்த்தனைகள் என்று சிலவற்றை எழுதினேன். பறவைகள் பற்றிக் கொஞ்சம் எழுதினேன். காதலைப் பற்றி எழுதினேன். எல்லாவற்றையும் அவர் பாடினார். அவரது சீடர்கள் பாடினார்கள். அவர் மனைவியும் கர்நாடக சங்கீதப் பாடகருமான சங்கீதா சிவகுமார் பாடினார். நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறது. தொடர்ந்து பாடுகிறார்கள். அவர் பாடிய 'நீ மட்டுமே என் நெஞ்சில் நிற்கிறாய்' என்னும் காபிராகக் கீர்த்தனை மிகப் பிரபலம். அதைப் பலர் பாடுகிறார்கள். மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. கர்நாடக சங்கீதப் பரப்பை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம். அதற்கு இயையும் மனநிலை எனக்கும் இருக்கிறது. அவருடைய கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் எனக்கு ஒத்தவை. ஆகவே அவரோடு இணைந்து பணியாற்றுவது அத்தனை மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

வட்டாரப் புனைவு போல் வட்டாரக் கவிதை என ஒன்று இருக்கிறதா? உங்களுடையவை வட்டாரக் கவிதை என நினைக்கிறீர்களா?

என்னுடையதை வட்டாரக் கவிதை என்று வகைப்படுத்த முடியும் என நினைக்கவில்லை.

வட்டாரக் கூறுகள் இருக்கக்கூடும். பழமலை போன்றவர்கள் எழுதியவற்றை அப்படி வகைப்படுத்தலாம். ஆனால் அது தனி வகையளவு வளரவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

தனிப்பட்ட கேள்விகள்.. பெருமாள் முருகன் என்ற பெயர் குறித்து.. உங்கள் பூர்வீகம் குறித்துச் சொல்லுங்கள்..

என் பெற்றோர் வைத்த பெயர் முருகன். பழனி முருகனுக்கு வேண்டுதல் வைத்து நான் பிறந்த காரணத்தால் எனக்கு முருகன் எனப் பெயர் சூட்டினர். என் தந்தையின் பெயர் பெருமாள். நான் கல்வி கற்க வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பிய தந்தையின் பெயரை இணைத்துப் 'பெருமாள் முருகன்' என்று வைத்துக்கொண்டேன்.

நாமக்கல் மாவட்டம், திருச்செங்கோடு வட்டம், கூட்டப்பள்ளி என்னும் கிராமம்தான் நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊர். அங்கிருந்து பத்துப் பன்னிரண்டு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கும் ஆனங்கூர் என்னும் கிராமமே என் முன்னோர் வாழ்ந்த ஊர் என்று சொல்வார்கள். இப்போதும் எங்கள் குலதெய்வமாகிய கரியகாளியம்மன் கோவில் ஆனங்கூரில்தான் இருக்கிறது.

தமிழ்த்துறையைத் தேர்ந்தெடுக்க சிறப்புக் காரணம் ஏதாவது உண்டா?

நான் எட்டாம் வகுப்பு மாணவனாக இருந்தபோதே கவிதைப் போட்டிகளில் பள்ளியின் சார்பாகப் பங்கேற்றிருக்கிறேன். பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது பாரதியார் நூற்றாண்டு விழா வந்தது. எங்கள் கல்வி மாவட்டத்தில் நடைபெற்ற கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றேன். அப்போது எனக்குக் 'கவிஞன்' என்னும் அடையாளம் கிடைத்திருந்தது. நண்பர்கள் அன்பாகப் 'புலவர்' என்று அழைப்பார்கள். என் ஆர்வம் இலக்கியத்தில் என்று கண்டுகொண்ட காரணத்தால் தமிழ் இலக்கியம் பயின்றேன். பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் கணிதம், உயிரியல் பயின்று நல்ல மதிப்பெண் எடுத்த மாணவன் நான். வேறு பாடங்களுக்குப் போகாமல் தமிழ்தான் படிப்பேன் என்று பிடிவாதமாகச் சேர்ந்தேன். என் பெற்றோருக்கு அதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் படிக்காதவர்கள். என் ஆசிரியர்களுக்குத்தான் பிரச்சினையாக இருந்தது. என்னை மாற்ற அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகளை முறியடித்து ஒரே மனதாகத் தமிழ் இலக்கியம் பயின்றேன். அத்தகைய முடிவெடுத்ததால் இன்றைக்கு வரைக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன்.

ஒரு எழுத்தாளனாக உங்களை மிகப் பாதித்த எழுத்தாளர் யார்? ஒரு வாசகனாக உங்களை மிகவும் பாதித்த எழுத்தாளர் யார்?

எப்போதும் ஒருவரை என் ஆதர்சமாக வரித்துக்கொள்ளும் பழக்கம் இல்லாதவன் நான். திரைப்படத்திலும் அப்படித்தான். என் பால்யம், பதின்வயது தொட்டு ஒற்றை பிம்பத்தில் சிக்கிக்கொள்ளாத மனநிலை எனக்கு வாய்த்திருந்தது. வாசித்து வரும்போது ஆர்.ஷண்முகசுந்தரம் எழுத்துக்களில் பிடிப்பு உருவாயிற்று. கொங்குப் பகுதி வாழ்வை எழுதியவர் அவர். அவர் எழுதாமல் விட்டவை நிறைய எனவும் அவர் எழுதியதற்குப் பிறகான வாழ்க்கை பெரிது எனவும் எனக்குத் தோன்றியது. ஆகவே அவர் எழுத்துக்களின் தொடர்ச்சியாக என் எழுத்துக்களை அமைத்துக்கொள்ளலாம் என நினைத்ததுண்டு. அது ஓரளவு சாத்தியம் ஆகியிருக்கிறது.

ஒரு வாசகனாக என்னைப் பாதித்தவர் கு.ப.ராஜகோபாலன். எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய உளவியல் நோக்கு இயல்பாகக் கைவரப் பெற்றவர் அவர். அவர் உடல்நிலை இடம் கொடுத்திருந்து இன்னும் சில பத்தாண்டுகள் அவர் வாழ்ந்திருந்தால் விரிவான தளத்தை அடைந்திருப்பார் என்று நான் அனுமானிக்கிறேன். அவரது எந்தக் கதையும் ஏமாற்றம் தந்ததில்லை. அவரிடமிருந்து மனிதர்களின் மனதைப் படிக்கும் வித்தையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயன்றிருக்கிறேன்.

எழுத்தில் உங்கள் முன்னோடியாகச் சொல்லவேண்டும் என்றால் யாரைச் சொல்வீர்கள்?

முந்தைய பதிலில் சொன்னதே இதற்குப் பொருந்தும். செவ்வியல் இலக்கியத்தை நிரம்பப் பெற்றிருக்கும் மொழியில் எழுதுபவனுக்குப் பலரும் முன்னோடிகள்தான். எனினும் ஒருவரைச் சொல்லியே தீர வேண்டும் என்றால் ஆர். ஷண்முகசுந்தரம் பெயரைச் சொல்வதில் எனக்குச் சந்தோஷம்தான்.

எல்லோரையும் போல் கவிதையில் தொடங்கி, பிறகு புனைவு எழுதியுள்ளீர்கள். ஒரு படைப்பாளியாக இரண்டுக்குமான வித்தியாசம் என எதைச் சொல்வீர்கள்?

பல வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. உணர்வை உடனடியாகப் பிடித்து வைக்க ஏற்ற வடிவம் கவிதை. எழுதி முடித்ததும் பெரிய ஆசுவாசத்தைத் தருவதும் கவிதை. மரபின் தொடர்ச்சியில் ஒரு புள்ளியாகச் சட்டென்று இணைத்துக்கொள்வதும் கவிதை. இந்த வகையில்

பிற புனைவு வடிவங்களை அடுத்த நிலையில்தான் வைப்பேன்.

இந்தக் கருத்திற்குக் காரணம் கவிதைகளை உங்கள் சொந்தக் குரலாகவே ஒலிக்க முடியும் என்பதாலா?

இருக்கலாம். மேலும் கவிதையில் 'அந்தரங்கம்' எப்போதும் கூடுதல்தான். அதுவும் காரணமாக இருக்கும்.

எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒரு கோபம் இருக்கும். ஒரு எழுத்தாளனாக உங்களின் கோபம் என்ன?

கோபத்திற்கு ஓராயிரம் காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பருவத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான காரணம். ஒற்றையாகச் சொல்வது என்றால் 'சக மனிதரை மதிக்க மறுத்தல்' பற்றிய கோபம் என்று சொல்லலாம்.

இணையம் அசுர வேகத்தில் வளர்ந்து உள்ளது. இன்றைய அச்சு, ஒலி, ஒளி, இணைய ஊடகங்களின்வழி எழுத்தாளர்கள் அதிகப்படியாக உருவாவதற்கான சாத்தியங்கள் இருப்பதாக நினைக்கிறீர்களா?

சமூக ஊடகங்கள் மூலமாக இன்றைக்கு நிறைய எழுத்தாளர்கள் உருவாகிறார்கள். முந்தைய காலத்தைவிடவும் இன்று வாய்ப்புகள் பெருகியிருக்கின்றன. ஒரு கதை பத்திரிகையில் பிரசுரமாகிக் கவனம் பெறுவதற்கான காத்திருப்பு இன்றைய தலைமுறைக்கு இல்லை. அது நல்லது என்றே நினைக்கிறேன். வாய்ப்பு நிறைய இருப்பதால் எல்லோரும் படைப்பாளர்கள் ஆகிவிட முடியும் என்றும் நான் நினைக்கவில்லை. படைப்புணர்வு மிக்கவர்கள் அடையாளம் பெறுவார்கள்.

இனி.. மாணவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்த

பேராசிரியரான எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகனிடம் மாணவர் சிலர் கேட்ட வினாக்களும் அவரது பதில்களும்..

எங்கள் ஐயா என்று உங்களின் மாணவர்கள் உங்களைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் தந்திருக்கிறார்கள். இனி வரும் காலங்களில் இப்படி ஒரு நூல், இப்படி ஒரு ஆசிரியர் வருவதென்பது கானல் நீர்தான் என்று தோன்றுகிறதே? அந்த மாணவர்களை நீங்கள் எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

- தி.குமரேஸ்வரன், ஆய்வியல் நிறைஞர், வரலாற்றுத்துறை, ராஜகக் கல்வூரி, இராஜபாளையம்.

‘மாதொருபாகன்’ நாவல் தொடர்பான பிரச்சினையின்போது களத்தில் இறங்கி எதிர்வினையாற்ற என் மாணவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். அவர்களின் நலன் கருதி அந்த ஆவேசத்தைத் தடுத்துவிட்டேன். எதுவும் செய்ய முடியாமல் வேடிக்கை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டோமே என்று அவர்கள் மனம் புழுங்கினார்கள். ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்னும் அவர்கள் விருப்பம் ஓராண்டுக்குப் பிறகு ‘எங்கள் ஐயா’ நூலாக வெளிப்பட்டது. அப்படி ஒரு நூல் வெளியிடுவதில் எனக்கு ஆர்வமில்லை. என்றாலும் அவர்களின் உணர்வுகள் வெளிப்பட ஏதாவது ஒரு வழி வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தில் சில நிபந்தனைகளோடு ஒப்புக்கொண்டேன். வெறும் புகழ்ச்சியாகக் கட்டுரைகள் அமையக்கூடாது, எதையும் புனைந்து எழுதக்கூடாது, அனுபவ வெளிப்பாடாக இருக்க வேண்டும் எனச் சில. அவற்றுக்கெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு எழுதி நூலாக்கம் செய்தார்கள். அவர்கள் எழுதியதன் மூலமாக என்னையே நான் புதிதாகக் கண்டுகொண்டேன். போகிறபோக்கில் என் இயல்புக்கேற்பச் செய்த சிறுசெயல்கூட மாணவர் வாழ்க்கையை மாற்றிய விந்தையை அவர்கள் எழுத்தால்தான் அறிந்தேன். என் ஆசிரிய வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ளதாகவே கழிந்திருக்கிறது என்னும் நம்பிக்கையைப் பெற்றேன். முன்னுதாரணம் அற்ற நூலாக அது தமிழ்ச் சூழலில் கருதப்படுகிறது. என்னை விடவும் சிறந்த ஆசிரியர்கள் வர வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். இப்போதும் கூட இருப்பார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். இதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல நூல்கள் இப்படி வர வேண்டும். அது கல்விச் சூழலுக்கு நன்மை செய்யும்.

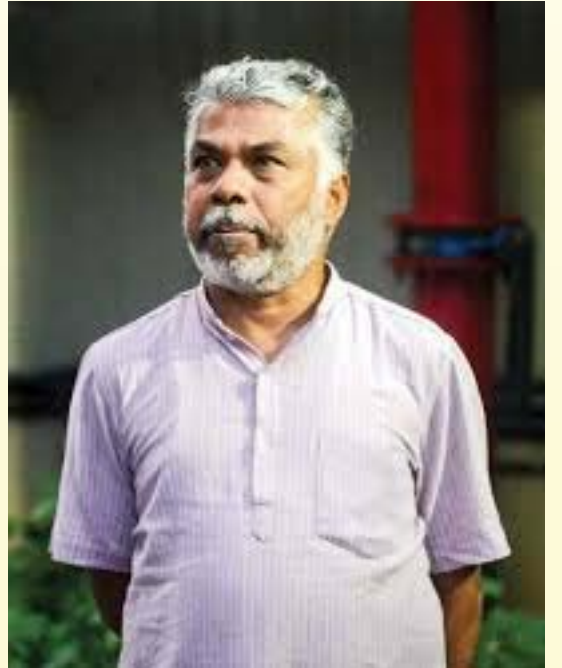
கட்டுரை எழுதியவர்கள், எழுத விரும்பி இயலாமல் போனவர்கள், இப்படி ஒரு நூல்

வரப் போவது தெரியாமல் போயிற்றே என வருந்துபவர்கள் என மாணவர்கள் அனைவரும் என் மேல் அன்போடு இருக்கிறார்கள். இதன் இரண்டாம் பாகம் வர வேண்டும் என்று விரும்புவவர்களும் உள்ளனர். ஒன்று போதும், வேறு ஆசிரியர்கள் பற்றி இனி யாராவது எழுதட்டும் என்று சொல்லிப் புன்னகையோடு கடந்துவிடுகிறேன்.

கெட்டவார்த்தை பேசுவோம் என்று நீங்கள் எழுதிவந்த கட்டுரைகள் புத்தகவடிவம் பெற்று இரண்டாவது பதிப்பிலிருந்து இன்று காலச்சுவடு பதிப்பகத்திலும் கிடைக்கிறது. இலக்கிய உலகம் உடலின் பகுதிகளை அங்கங்கே தொட்டுச் சென்றிருக்கிறது. ஆனாலும், அவற்றைப் பேச ஏதோ ஒரு தயக்கமும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. நல்ல சொற்கள் எனக் கூறப்பட்டவைகூட இன்று கேவலமான சொற்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அல்லது இரட்டுறமொழிதலாகக் கையாளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? இவற்றைத் தவிர்க்காது இடம்பெறச் செய்வதின் அவசியமாக எதைப் பார்க்கிறீர்கள்?

- கலிங்கப்பட்டி க. கருப்பசாமி, ஸ்ரீ கே ராமச்சந்திரா நாயுடு கல்வியியல் கல்லூரி, பருவக்குடி.

உடலைப் பற்றியும் பாலுறவு பற்றியும் நம் சமூகம் பேசிக்கொண்டேதான் இருந்திருக்கிறது. எழுத்திலும் பலவாகப் பதிவாகியிருக்கின்றன.

அச்சு வந்த பிறகுதான் பல தடைகள். எழுத்துக்குக் குறுங்குழு வாசிப்பாளர்களாக இருந்தபோது ஏற்படாத தயக்கம் வாசகத் திரளாக விரியும்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அச்சு ஊடகம் குறித்த பொது மனப்பதிவு என் ஆய்வின் முக்கியமான ஒரு கோணம். சமூகத்தின் பொதுமனத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு முயற்சியாகவே அதை எழுதினேன். அதை இன்னும் விரித்து எழுத நிறைய வாய்ப்பிருக்கிறது.

எழுத்தில் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை எதுவுமில்லை. எல்லாமே எழுத்துக்குள் வர வேண்டும். இத்தகைய சொற்களைக் கலகமாகவும் இயல்பாகவும் பயன்படுத்தும் போக்கு உலகளவில் இருக்கிறது. சில மொழிகளில் 'வசைச்சொல் அகராதிகள்' தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் அவ்விதமான அகராதிகள் பல இருக்கின்றன. தமிழிலும் அப்படி ஓர் அகராதி தொகுக்கப்பட வேண்டும்; தமிழின் சொல்வளம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு இலக்கிய ஆட்சி முக்கியம். அவ்வகையிலும் நவீன இலக்கியத்தில் 'கெட்ட வார்த்தைகள்' இடம்பெற வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு நூலும், படைப்பும் படைப்பாளிக்கு ஒரு குழந்தைதான். நீங்கள் பிரசவித்த மாதொருபாகன் நூலில் நீக்கப்பட்ட பகுதியை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? குழந்தையின் மிக முக்கியப் பாகத்தை இழந்ததாக உணர்ந்தீர்களா?

- கலிங்கப்பட்டி க. கருப்பசாமி, ஸ்ரீ கே ராமச்சந்திரா நாயுடு கல்வியியல் கல்லூரி, பருவக்குடி.

மாதொருபாகன் நாவலின் இப்போதைய பதிப்பில் ஓரிரு பத்திகளை நீக்கியிருக்கிறேன். ஊர்ப்பெயர்களை மாற்றியிருக்கிறேன்; சாதிப்பெயர்களை நீக்கியிருக்கிறேன். இவற்றால் நாவலுக்கு எந்தப் பாதகமும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை என்றே கருதுகிறேன். குழந்தை கீழே விழுந்து காயம் பட்டுவிடுகிறது. ரத்தப் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தி மருத்துவர் சில தையல்கள் போட்டுச் சரி செய்கிறார். நானும் அப்படித்தான் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் காயத்தின் வடு இருக்கத்தான் செய்யும்.

பீக்கதைகள் னு ஒரு கதைத் தொகுப்பு போட்டி ஐயா. அந்த நூல் ஒரு படைப்பாளி தன்னுடைய திருப்தி, வாசகர்களின் தேவை இந்த இரண்டையும் தாண்டி சமூகத்தின் மீது எப்போதும் அக்கறை கொண்டவனாகச் சமூகத்தைப் படைப்பில் பிரதிபலிக்கிறவனாகவே இருக்கணும்ங்கறத வெளிப்படுத்தறதா நான்

கருதுகிறேன். நானறிந்த வரையில் பெரிதும் பேசப்படாத, அதே நேரத்தில் யாரும் அவ்வளவு எளிதாக எடுத்து எழுதாத ஒரு பக்கத்தை எப்படி எழுத தோன்றியது? அந்த எண்ணம் எப்படி உதித்தது? எழுதி முடித்த பின்பும், அது அச்சேறி வெளிவந்த பின்பும், ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் உங்கள் மனநிலை எப்படி இருந்தது? அந்த உணர்வைப் பற்றிக் கூறுங்கள் ஐயா.

- சோ.விஜயகுமார், முதுகலை இதழியல், சென்னை இந்துஸ்தான் கல்லூரி, கள்ளக்குறிச்சி.

'பீக்கதைகள்' நூல் முதலில் திட்டமிட்டு எழுதப்படவில்லை. நான் எழுதிய கதைகளைத் தொகுத்துப் பார்த்தபோது அப்பொருளில் கணிசமான கதைகள் எழுதியிருப்பதை எதேச்சையாக அறிந்தேன். அப்பொருளிலேயே இன்னும் சில கதைகள் எழுதிச் சேர்த்துத் தனித் தொகுப்பாக்கலாம் என்று நினைத்து மேலும் எழுதினேன். பிற கதைகளை எத்தகைய உணர்வு நிலையிலிருந்து எழுதினேனோ அதே உணர்வுநிலைதான் இந்தக் கதைகளுக்கும் இருந்தது. பின்னர் நூலாயிற்று. அதை நூலாக வெளியிடப் பட்டபாடு குறித்து நூலின் முன்னுரையில் எழுதியிருக்கிறேன். 'பேசப்படாத பொருளைப் பேசுதல்' என்னெழுத்தின் இயல்புகளுள் ஒன்று. அந்தக் கதைகள் தமிழ்ச் சமூகத்தால் வாசிக்கப்படும், ஆனால் கவனப்படுத்தப்படாது என்றுதான் நினைத்தேன். எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக நல்ல கவனம் கிடைத்தது. இளம் வாசகர்களிடம் வரவேற்பு மிகுதி. தலைப்பின் காரணமாக அதை வாங்காதவர்கள், வாங்கிப் படித்த பிறகு மறைத்து வைத்தவர்கள் எனப் பலவகை எதிர்வினைகள் வந்தன. முதல் முயற்சி ஒன்று அப்படித்தான் எதிர்கொள்ளப்படும். இந்தச் சமூகம் அந்தக் கதைகளை இன்னும் கூடுதலாகப் பொருட்படுத்தி வாசிக்க வேண்டும், விவாதிக்க வேண்டும் என்பது என் ஆசை. இப்படிக்கலவையான உணர்வுகள்.

மாதொருபாகன் நூலின் பிரச்சனைகளுக்கு நடுவே நீங்கள் எழுதிய கவிதைகளைக் காலச்சுவடு கோழையின் பாடல்கள் என்று வெளியிட்டுள்ளது. கோழையின் பாடல்களென நீங்கள் அதற்குப் பெயரிடக் காரணமென்ன? அந்தக் கடுநாள்களும் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பு உங்களுடைய ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவரக் காரணமாக இருந்திருக்கிறதே? அதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அப்படியான நாட்கள் இருந்திராவிட்டால் இப்படியான ஒரு கவிதைநூல் வராது போயிருக்குமல்லவா? இப்படியாக நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்தீர்களா?

- கலிங்கப்பட்டி க. கருப்பசாமி, ஸ்ரீ கே ராமச்சந்திரா நாயுடு கல்வியியல் கல்லூரி, பருவக்குடி.

அப்போது பிரச்சினையை நான் எதிர்கொண்ட விதம் குறித்துக் 'கோழைத்தனம்' என விமர்சனம் வந்தது. அதன் ஏற்பாக என்னைக் 'கோழை' எனக் கருதித் 'கோழையின் பாடல்கள்' எனத் தலைப்பு வைத்தேன். அதே தலைப்பில் ஒரு கவிதையும் நூலுக்குள் இருக்கிறது. வீரம், கோழைத்தனம் என்பவை பழைய மதிப்பீடுகள். போரில் பலர் தலையை வெட்டுபவனை வீரன் என்று போற்றிய காலத்தை இன்றைக்குக் காட்டுமிராண்டித்தனம் என்று பேசுகிறோம். ஆகவே கோழையாக இருப்பது ஒன்றும் குற்றமல்ல என்னும் கருத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதை அது.

கடுநாட்களின் விளைபொருளாக ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு அமைந்ததை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறது. கடுநாட்களைக் கடப்பதற்குக் கவிதையைத்தான் துணையாகப் பற்றிக்கொண்டேன். எழுத்து புறத்தில் என்ன செய்யும் என்பதற்கு 'மாதொருபாகன்' உதாரணம் என்றால் அகத்தில் என்ன செய்யும் என்பதற்குக் 'கோழையின் பாடல்கள்' சான்று. கடுநாட்களுக்கான இலக்கிய சாட்சியம் அக்கவிதைகள். எதிர்பாராத சம்பவம்; எதிர்பாராத வரவு.

உங்களுடைய படைப்புகளை ஒரு தனித்துவம் கொண்டதாகப் பார்க்கிறோம். பல எழுத்தாளர்கள், தங்களுக்கு வாய்க்காத அனுபவங்களை, கதைக்களத்தை ஒரு படைப்பைத் தருவதற்காக மெனக்கெட்டு கள ஆய்வுகள் மூலமாக அறிந்து கொள்கிறார்கள். தரவுகளைத் திரட்டுகிறார்கள். அப்படி அனுபவம் உங்களுக்கு இருந்திருக்கிறதா ஐயா. உங்களுடைய படைப்புகளில் நுட்பமான பல செய்திகள் கிடைக்கிறதே! அதற்கு இதுபோன்ற மெனக்கெடுதல்கள் காரணமா? இல்லை உங்கள் வாழ்க்கைச் சூழலின் அனுபவங்களா?

- சோ.விஜயகுமார், முதுகலை இதழியல், சென்னை இந்துஸ்தான் கல்லூரி, கள்ளக்குறிச்சி.

பெரும்பாலும் என் வாழ்க்கைச் சூழல் சார்ந்த அனுபவமே காரணம். ஒரு சம்பவத்தை என் சூழலுக்குள் கொண்டு வந்து

பொருத்திக்கொள்ளும் வித்தை மனதுக்குத் தெரியும். சில தகவல்களைப் பெறுவதற்காகக் கள ஆய்வை நாடுவதும் உண்டு. அது ஆய்வாளர்கள் செய்யும் கள ஆய்வு போன்றதல்ல. தகவல்கள், தரவுகள் புனைவுக்குக் குறைவாகவே தேவை. ஆனால் அவை நுட்பமானவையாக அமையும். அதை ஒரு படைப்பு மனம் எங்கிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளும்.

வழக்குச் சொல்லகராதி வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள்! கி.ராவின் தாக்கம் உண்டா? கி.ரா. பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.

- கலிங்கப்பட்டி க. கருப்பசாமி, ஸ்ரீ கே ராமச்சந்திரா நாயுடு கல்வியியல் கல்லூரி, பருவக்குடி.

கொங்கு வட்டாரச் சொல்லகராதிக்குச் சொற்கள் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தபோது கி.ரா. வின் அகராதியை நான் அறிந்திருக்கவில்லை. அகராதி வெளியிடும் நோக்கமும் அப்போது இல்லை. பின்னர் அவ்வகராதியை அறிந்தபோது அதே போலநாமும் செய்யலாம் எனத் தோன்றியது. அவ்வகையில் கி.ரா.தான் முன்னோடி. எனக்கு மட்டுமல்ல, பின்னர் வட்டார வழக்கு அகராதிகள் தொகுத்த பலருக்கும் அவரே முன்னோடி. விரிவாக்கி இரண்டாம் பதிப்பை அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். என்னால் இதுவரைக்கும் இரண்டாம் பதிப்பு கொண்டுவர இயலவில்லை. காலம் கனிய வேண்டும்.

கிராமத்து வாழ்வுக்கு ஒரு மகத்துவத்தை வழங்கியவர் கி.ரா. அதற்கு முன் ஆர். சண்முகசுந்தரம் உள்ளிடப் பலர் கிராமத்தை எழுதியிருந்தனர். எனினும் கிராம வாழ்வு மதிப்புடையது என்னும் எண்ணத்தைப் பரவலாக்கக் கி.ரா. எழுத்தே உதவியது.

உங்களுடைய எழுத்துக்கள் இனி பயணப்படவேண்டிய களம்தான் அல்லது இதுபற்றி பேசியே ஆகவேண்டும் என்று இப்போது எதன்மீதாவது கவனமிருக்கிறதா? அப்படி இருந்தால் சொல்லுங்கள்.

- தி.குமரேஸ்வரன், ஆய்வியல் நிறைஞர், வரலாற்றுத்துறை, ராஜாக்கள் கல்லூரி, இராஜபாளையம்.

இப்போது பெரிய திட்டங்கள் ஏதும் இல்லாமல் 'நீர்வழிப் படுஉம் புணை போலச்' செல்கிறேன். என்ன வருகிறதோ வரட்டும். திட்டங்கள் வைத்திருந்து அவற்றை ஒருசேர இழக்கும் மனநிலைக்குப் பின் உருவான ஞானம் இது.

கல்யாண்ஜியின் கவிதைப் படைப்புகள்

குழந்தைகள் பூங்கா.
 ஊஞ்சலில் இரண்டு
 அம்மாக்கள் ஆடுகிறார்கள்.
 விலகும் துணி, பறக்கும் கூந்தல்.
 எதுகுறித்தும் கவனம் அழிந்து
 ஏகாந்த விடுதலையின்
 அரைவட்ட உச்சிக்கு
 எவ்வுதல்.
 எழுத்து, சொல், பொருளற்ற
 ஆனந்தக் கூச்சல்.
 சுவரொட்டிகளாக அப்பியிருந்த
 அடுக்களை, படுக்கையறை
 இன்னபிற முகங்களைக்

கிழித்துக் காற்றில் விடும்
 உரத்த சிரிப்பு.
 எல்லையின்மையின் பெருவெடிப்பில்
 இடுங்கிய கண்களில்
 ஈரக் கசிவு.
 குழந்தைகள் பூங்கா
 ஊஞ்சலில் இப்போது
 குழந்தைகள் ஆடுகிறார்கள்
 அம்மாக்கள் அல்ல.

(‘பூனை எழுதிய அறை’ தொகுப்பு, பக்கம் : 57)

குழந்தைகள் பூங்காதான்;
 ஊஞ்சலாடுபவர்கள் அம்மாக்கள்
 - கட்டற்ற சுதந்திரமாக; காட்சி
 விவரிப்புகள் - தற்குறிப்பேற்று; கவியின்
 பார்வையெனில், தற்குறிப்பு வாராதிருக்குமா?

அதுதானே கவிதையாகிறது? இரு சொல், ஒரு சொல்லிலேயே வரிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன; புதிதாக எழுத வருபவர்களுக்கு இதுபோல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியதிருக்கிறது; கண்டதுதான் கவிதைப்பொருள்; எடுத்துச்சொல்லும் முறையிலேயே துலக்கம்; கரிசனம்தான் தரிசனம்.

**

நான்காம் ஜாமத்திற்குள்

கடைசி விருந்தினர் தள்ளாடி வெளியேறுகிறார்.

இப்போதுதான் கொண்டாட்டம் முடிந்தது.

நொதித்துப் பெருகும் இந்த கேளிக்கை நெடிக்கு முன்புபோல வாந்தி வருவதில்லை.

மேஜைகளைத் துப்புரவு செய்யவேண்டும்.

ஒரு கனவின் நடுவே நிகழ்வதுபோல

தூங்கிக்கொண்டே அதைச் செய்துவிட முடியும்.

இரண்டாம் நாள் உதிரப்போக்கும் சோர்வும் அதிகம்.

கைதவறி ஒரு தக்கைக் குடுவை சாய்ந்து

ஐஸ் துண்டுகள் சிதறுவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை.

உறைந்த நீரின் வைர மினுமினுப்புடன்

வழுவழத்த தரையில் சருக்குவிளையாட்டு.

ஒன்றிரண்டு துண்டுகளை மரத்துப்போகும்வரை

கன்னத்தில் அழுத்திவைத்துக்கொள்கிறாள்.

போலிக்குடிகாரியின் முகத்துடன் ஒரு ஐஸ் துண்டை

சாமணத்தால் கவ்வி உற்றுப் பார்க்கிறாள்.

உபயோகிக்கப்படாமல் உபரியாய் இருந்த

கண்ணாடிக்கோப்பை நிமிர்த்தி உள்ளே இடுகிறாள்.

‘கிளிங்’ இசை அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

அடுத்த நொடியில் கரைந்து வடிவம் இழக்கும் ஐஸ்துண்டைப் பார்த்து விம்மத் துவங்குகிறாள்.

அவிழ்த்துவிடப்பட்ட இடுப்புயர வளர்ப்புநாய் சத்தமில்லாமல் இவளை முகர்ந்துவிட்டு

நான்காம் ஜாமத்திற்குள் நடந்து மறைகிறது.

(‘நொடி நேர அரைவட்டம்’ தொகுப்பு, பக்கம் : 117)

முதல் வரி: “கடைசி விருந்தினர் தள்ளாடி வெளியேறுகிறார்.”

இறுதி மூன்றுவரி: “அவிழ்த்துவிடப்பட்ட இடுப்புயர வளர்ப்பு நாய்

சத்தமில்லாமல் இவளை முகர்ந்துவிட்டு

நான்காம் ஜாமத்திற்குள் நடந்து மறைகிறது.”

அந்த வசிப்பிடத்தில் நிகழ்ந்த “கொண்டாட்டம்”, “கேளிக்கை”க்குப் பின்னால் உள்ள அவளுடைய பாடுகள்; வாழ்நிலை / மனநிலை எல்லாமே; குறும்படமொப்ப; உள்ளபடியே, இன்றைய நாளில், திரைப்பட ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர்கள் நிறைய பேர், அநேக குறும்படங்கள் எடுத்துவருகிறார்கள்; பெண்களும்; இதுபோல கவிதைகள் அப்படி ஆக்கம் பெறவேண்டும்; பாடுபொருள் அப்படி; வெகுவான பேர்க்குப்போய்ச்சேரும்; பெண்ணின் ஸ்திதி வெளியரங்கமானால், துன்பம் மட்டுப்பட வழி பிறக்கும்.

“அடுத்த நொடியில் கரைந்து வடிவம் இழக்கும்

ஐஸ்துண்டைப் பார்த்து விம்மத் துவங்குகிறாள்” என்பதாக இருக்கிறது அவளது இருப்புநிலை.

..

கருணைப்பறவை

இடுப்புத்துணி விலகி

எல்லாவற்றின் மேலும்

வெயில் விழ

ஈ மொய்த்துக் கிடக்கிறான்.

குப்பைக் காகிதம் பொறுக்கிப் போகிறவள்

விலகிப் போய்

துப்புரவுக் கிழவனிடம்

துணியை இழுத்துவிட

சாடை செய்து நகர்கிறாள்.

கருணையின் சிறகுடைய

ஒரு கரும்பறவை

குறுக்கே பறந்து மறைவது

இச் சிறு பொழுதில்தான்

(பக்கம் : 29)

உலகம் நிலைகொண்டிருப்பது
மனிதார்த்தத்தில்தான். ஒரு காட்சி;
பார்க்கப்போனால், தமிழகத்தில்,
சாதாரணமாகக் காணும்படியாகிவிட்டதும்;
அடுத்துள்ளது, ஒரு காட்சி - சரி செய்யும்
விதமாய்; கடைசி நான்கு வரிகள் தற்குறிப்பு /
கவிவாக்காக; கவிக்குரல், கவி சார்ந்துதானே?
கட்டுரையாளன், முதல் வரியில்
மொழிந்ததுதான் இப்படியாக.

..

தாம்பரம் முதல் கடற்கரை வரை

நெரிசல் நேர

மின்சார ரயிலில்

முற்றிய மனச்சிதைவுக் கணவனை

சிகிச்சைக்கு இட்டுச் செல்லும்

துயரம் எழுதிய பெண்ணை

சக பயணத்தில் பார்த்தவருக்குத்

தெரியும்

சாதாரணமில்லை

தாம்பரம் கடற்கரைக்கு இடைப்பட்ட

தண்டவாளத் தூரம் என்பது.

(பக்கம் : 24)

தொடக்க ஐந்து வரிகளில் உள்ளது,
காட்சி - பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வைக்
காட்டும் முகமாக; அடுத்துள்ள ஐந்து
வரிகளில், அதையொட்டிய கவிக்கூற்று,
உள்ளத்துள்ளிருந்து; "துயரம் எழுதிய" என்று
சொல்லியிருக்க வேண்டியதில்லை; அந்த
மாதிரி இல்லாமலே இருக்கலாம்.

..

நடுவீடு

பூட்டியே கிடக்கும் நடுவீட்டில் இருந்து

நெல் அம்பாரத்தின் வாசனை அடித்தது.

சொன்னார்கள் அடைக்கலாங் குருவிகளின்

தானியப்பாடல் கேட்பதாகவும்.

வடக்குத் தெரு பெருங்கிழவனின்

தலைமாட்டில் இருந்த சாவியை எடுத்ததும்

அவர் இறந்துபோனது மெய்யே.

ஒத்த நிறத்துருவுடன் மூன்று கணுக்கள்

உள்ள சாவி அது.

கதவைத் திறந்து தரச் சொல்லி

எழுபதைத் தாண்டியும் வயசுக்கு வராத

தவசுக்கோயில் ஆச்சிகேட்டுக்கொள்ளப்பட்டாள்.

அப்போதுதான் அணைந்துபோல

திரி கருகிப் புகை கலையும் வாசனை

விளக்கு மாடத்தில்.

'பனைப் பிராண்டம்' ஆழக்கிணற்றில்

ஊற்றுக் கசியும் ஈரசப்தம்

கிழக்குப் பார்த்த சுவரில் இருந்து.

பாதாள நெல் அறையில் சூழ்ந்த காற்றில்

பிம்பம் என்ற சங்கு ஊதல்.

குரவையிட்டபடி ஆச்சி இறங்கி
தானியக் குதிரைத் தொட்டுக் கும்பிட்டாள்.
வைக்கோல் பிரியும் நாள் கதிரும் செருகிய
வாயைத் திறந்ததும்
ஒரே ஒரு நெல்மணி கூட
உதிரவில்லை உள்ளிருந்து
இரண்டு நல்லது வெளியே வந்தன.
மர ஏணிப்படியில் சரசரத்து ஏறி
பட்டாசால் நடுவில்
படமெடுத்து ஆடின.
சண்ணாம்புக்கல் கோலப்பொடி மினுங்க
நெளிந்து நெளிந்து அவை வெளியேறும்போது
சாமி வந்தது தவசக்கோயில் ஆச்சிக்கு.
“மழை மழை” என்று அவள்
குதித்து ஆடினாள்.
அப்புறம் நடு வீடு
திறந்தே கிடந்தது.

(பக்கம் : 89 - 90)

கல்யாணி, சிறுகதையாகவே
எழுதியிருக்கலாம் - ‘positive’ ஆகவே
சொல்கிறேன்; அற்புதமாக அமைந்திருக்கும்;
இப்பொழுதும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது;
‘தவசக்கோயில் ஆச்சி’யின் வாழ்க்கை
சாஸ்வதம் பெறும்.

பேசுபொருள், ‘நடுவீடு’தான்; நிகழ்வுகள்,
நிமித்தங்கள், மரபுகள், ஐதிகங்கள் எல்லாம்
ஒன்றிணைந்து, இசைந்து இன்னொரு
தளத்துக்குக் கொண்டுபோகின்றன; காலம்,
வேறொன்றாகக் கோலம் கொண்டுவிடுகிறது;
தவசக்கோயில் ஆச்சி, சிறுதெய்வமாகக் காட்சி
தருகிறாள்; மனுஷிகளாலேயே மன்பதை

என்று நினைவுகொண்டிருக்கவேண்டும்.

வண்ணதாசன் சிறுகதைகள் குறித்து
எழுத வாய்க்காது போகிறது; ‘நடுகை’ பற்றி
மட்டுமாவது எழுதவேண்டும், முதலில்;
எழுத்துச் சோம்பேறிதான் நான்; தவிரவும்,
கவிதைகள் மீதான கவனம்தான் நிரம்பவும்;
கவிஞனாக இருப்பவன் கவிதை பற்றி
எழுதினாலே போதும்தானே?

தொய்வின்றியும் தொடர்ந்தும்
எழுதிவரும் கல்யாணிக்கு என் நமஸ்காரம் -
உங்கள் முதல் வாசகனாகவே.

வெளியீடு: சந்தியாபதிப்பகம், புதிய எண்
: 77, ஐம்பத்து மூன்றாவது தெரு, ஒன்பதாவது
அவென்யூ, அசோக் நகர், சென்னை - 600083.
தொலைபேசி : 044-24896979. ■

- கவி - சூ.சிவராமன்
- சித்திரங்கள் - அன்பழகன்

கதீலா

உதடுகள் உச்சரிக்கின்றன மனதின் மனப்பிறழ்வை
வெட்டாற்றங்கரையில் குப்பையைக் கிளரும்
சிறுமியின் பெயர் உனது
கரையோர மரத்தில் கட்டப்பட்ட படகுகளின்
தள்ளாட்டம்
அந்தியில் தடதடத்து மறையும் பேருந்தின் நிழல்
ஆற்றில் விழுந்து கரையேறும்
தொலைவில் எரிமேடை ஒன்றில் புதுப்புக்கை.

* * *

ஆற்றுப் படுகைகளில்
இடிந்த சத்திரங்களில் அப்பா
வண்ணமயமான
அட்டைகளைக் கலைத்துப் போட்டு
ஆடுகிறார் பேயாட்டம்
கல்யாணி கவரிங்
மின்ன மின்ன உழலும்
அம்மாவின் வாழ்வை வைத்தும்
குதியாட்டம் போடுகிறார்
உச்சி வெய்யிற் பொழுதில்
ஓடிவந்தவன் வீசிய சொல்லில் பறிகொடுத்தாள்
தேய்ந்து கரைந்து செங்கல்லில் உறைந்திருக்கும்
மஞ்சள் துண்டை.
சடசடத்து ஓடியும் மரத்தின் பசிய கிளைகள்
அதன் பிறகு தழைக்கவேயில்லை.

* * *

அதிகாலை ஐந்து முப்பதுக்கு
சிறுமியின் மார்க்பை
அழுத்திப் பிடித்துக்கொள்கிறது
ரெண்டு குயர் நோட்டுப் புத்தகம்
ஆட்டோவை, பேருந்தை
தவிர்க்கிறாள்
மெல்ல
எட்டிப் பார்த்து
அவள் காலடியில் சுருண்டு படுக்கிறது
குட்டிப் பயம்.

* * *

நெடிய வரலாற்றுத் தெரு

சுங்குத்தானுக்கான
களிமண் உருண்டைகள் காய்கின்றன வெய்யிலில்
பிறை திரண்டு வளர
ரூமியின் நாசியைத் துளைக்கிறது புகை
குடிசை எரிந்துகொண்டிருக்கிறது
கூக்குரலிடவில்லை
உறங்குகிறார் அமைதியாக
அவரது வார்த்தைகளோ ரேஹாலியை
எரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன
ரூமி இப்பொழுது கதவுகளை உடைத்து
வார்த்தைகளைத் துப்புகிறார்
புட்டிகள் வெடிக்கின்றன
மதுக்கோப்பைகள் நொறுங்குகின்றன
நிலா தேய்கிறது
பகலில் கைப்பிடியளவு கரித்துக்கள்கள் எஞ்ச
பக்கீர்கள் இசைத்தவாறே கடக்கும் தெரு அது.

* * *

புத்தர்

கல் உடைப்பவர்கள் கவிஞர்களில்லை
 கல் உடைப்பவர்கள் கவிதையெழுதுவதில்லை.
 அவர்கள் தூரத்தில் சாயும் அந்தியை
 உழைப்பின் விடுதலையாகக் காண்கிறார்கள்.
 இருள்கிழிக்கும் குறியீடாகச் சூரியனை
 உணர்வதேயில்லை.
 நிழல் ஒதுங்கும்
 எறும்புக் கூட்டத்தை மிதித்துக் கடக்கிறார்கள்.
 புற்களில் தூங்கும் பனித்துளியை நசுக்கி
 உடைக்கிறார்கள்.
 வீட்டிற்கும் குவாரிக்குமிடையே புதுப்பாதையைச்
 சமைக்கிறார்கள்.
 சோறு பொங்க சுள்ளிகளை
 நெம்புகோலாக்குகிறார்கள்
 நிலா, நட்சத்திரங்கள் அவர்களின்
 ரசனைப்புள்ளியில் இல்லவே இல்லை
 தூங்குவதற்கான இளைப்பாறலுக்கான திடலாக
 இரவை உபயோகிக்கிறார்கள்.
 கல் உடைப்பவர்கள் கவிதையெழுதுவதில்லை.
 ஆகவே அவர்கள்
 கவிஞர்களாவதில்லை...

* * *

குடித்துவிட்டு மனைவியோடு சண்டையிடுவதில்லை
 குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி
 துணிகள் துவைத்து உலர்த்தி மடித்தும் தருகிறார்
 முட்டைகள் வாங்கி வந்து பொறித்துத் தருகிறார்
 பழைய சோற்றுக்குப் பச்சை மிளகாய் கடித்துக்
 கொள்கிறார்
 ஊர்ச்சண்டைக்குச் சமாதானம் பேசுகிறார்
 எவரிடத்தும் சிநேகமாய்ச் சிரித்தபடி
 அன்றாடம்
 ஜஸ் வண்டி தள்ளி நடக்கும் புத்தர்
 எதிர் வீட்டில்தான் வசிக்கிறார்.

* * *

மலத்தை உண்ட பன்றிக்கு வயிறு வலித்தது
 உழுத நிலம்
 அதன் கழிப்பறை என்பதே அதற்குத் தெரியாது
 பன்றியின் கழிவைத் தீன்ற
 புழுக்கள் பூச்சிகள் பறவைகள்
 கக்கசாகப் பயன்படுத்தின வயலை
 மண் மலத்தைப் புசித்துச் செரித்தது
 நெல்மணிகள் அரிசியாகி உலைக்கு வந்தன
 உணவு மேசையில் வீற்றிருக்கும்
 ருசிக்குக் கிறங்கி மேலும் சில கவளங்கள் இன்று
 அவர் இரைப்பையில்.
 என்னதான் சொல்லுங்கள்..
 மலம் ஒரு அருவருப்பு.

* * *

விளையாடினார்கள் கரையில் அமர்ந்து
 அம்மா சொல்கிறாள்..
 'பெரிய அலை நான்
 குட்டி அலை நீ'
 அதன் பிறகோ
 மாறிப்போனார்கள் அலைகளாகவே.
 இப்போது அவர்கள்
 பெரிய அலை பிந்தொடரும் குட்டி அலையாக
 ஊர்க் குளத்தில்.

* * *

- எம். எம். தீன்
- ஓவியங்கள் - அழ.ராஜினிகாந்தன்
- அன்பழகன்

இழையிழையாஃபி பிரியுஃ ஓசைகள்

ராஜமாடசாமி காலையிலேயே கிளம்பி மலைக்கு மேலிருக்கும் வேதக்கோயிலின் முன்கேட்டு அருகில் தனது மொபட் வாகனத்தை நிறுத்தினான்.

புனித பீட்டர் தேவாலயம் தரைத் தளத்திலிருந்து உயரமானது. தேவாலய முன்முகப்பிற்குச் செல்லவே பலபடிகள் ஏறியாகணும். அவன் தியானித்தபடியே படிகளில் ஏறி முகப்பின் மேல்படியில் அமர்ந்தான். கேட்டைத் தாண்டி இருபுறமும் சீராக வளர்க்கப்பட்ட பூமரங்களின் வழியாகச் சென்று மேலேறும் கறுப்பு கிராண்ட் படிகளில் ஏறித்தான் தேவாலயத்திற்குள் செல்லமுடியும். அவ்வளவு உயரம். வேதக்கோயிலின் மேல் படியில் நின்று பார்த்தால் ஊர் அரைவட்டத்தில் தெரியும். வெளிநாட்டுக்காரன் லேசுப்பட்டவன் இல்லை. எந்த இடத்துல ஆலயம் கட்டினால் எல்லோருக்கும் தெரியும் என்று பார்த்துத்தான் கட்டியிருக்கிறான்.

அதிகாலையில் ஆலய திருப்பலி ஆராதனை முடித்துவிட்டுக் கிளம்பும் பாதர் வியாகூலம் பர்னாந்து, எப்போதும் போலத் திருநீற்றுத் தீற்றலோடு அவன் மேல்படியில்

அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, சாந்த முகத்துடன் மெளனமாக உதடுகள் நெளிய புன்னகைப்பார். அவனும் பதிலுக்குப் புன்னகைத்து வைப்பான். அவன் பாதர் வருகிறார் என்பதற்காக எழுந்து நிற்பதோ, கையெடுத்துக் கும்பிடுவதோ கிடையாது. பாதருக்கும் அது தெரியும். தேவைகளும் விண்ணப்பங்களும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடும் என்பதைத் தெரிந்தவர்தானே பாதர். மாடசாமி தினமும் சர்ச் முகப்பில் அமர்ந்திருந்துவிட்டு, வேலைக்குச் செல்வது கூட அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கலாம்.

பாதரின் புன்னகையின் நீளம் ஒரு நாளும் அதிகரித்ததோ குறைந்ததோ கிடையாது. ஆயினும் அதற்குள் ஒரு கனிவு ஒளிந்திருக்கும். எதிரே சுவரில் எழுதப்பட்ட வாசகம் போல அவர் இருதயத்திலே தேவ அன்பு ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது. சுத்தமாக மழிக்கப்பட்ட அவரது படர்ந்த முகத்தைப் பார்ப்பான். அவரது பெரிய நெற்றியும் மீசையற்ற முகமும் அவனுக்குள் ஏதோ ஒரு சிறந்த கதாபாத்திரத்தை ஞாபகப்படுத்தும்.

அவரது கைகளும், முகமும் பிரிந்துபோன காதல் ஜோடிகளின் மனதைக் கூட ஒட்ட

வைத்துவிடும். அவர் இருகைகளையும் சேர்த்து உயரத் தூக்கி விரிக்க, இணைப் புறாக்கள் வானில் ஜோடிகளாய்ப் பறப்பது போல மனத்தில் பிரமை தோன்றியது. அப்படியான ஒரு தேஜஸ்து அவரது முகத்தில் இருக்கிறது.

சரியாக ஆறேழுக்கால் மணிக்குப் படியில் வந்து அமரும் அவன் அப்படியே கீழிறங்கி ஓடும் தெருவீதியையும் இருபுறமும் சரம் போலத் தெரியும் வீடுகளையும் நீளப்பார்வையில் பார்ப்பான்.

வடக்கு வானத்திலிருந்து தெற்கு வானத்திற்குள் நுழைவது போல, நீர்க்காக்கைகளும், கொக்குகளும் பறந்து போவதைக் கண் சொடுக்காது பிரியத்துடன் பார்ப்பான். அந்த மேட்டிலிருந்து பார்க்கையில் அவைகள் பறந்து செல்வது ஆர்க் போல ஒரு வளைந்த கோட்டின் பயணமாய்த் தெரியும். எவ்வளவு ஒற்றுமையாய்க் காலையில் விழித்துப் புறப்பட்டு ஏற்கெனவே சரியாக முடிவு செய்யப்பட்ட பயணத் திட்டத்தோடு குறிப்பிட்ட நீர்நிலைக்குச் சொல்லிவைத்தாற் போலப் போவதை எண்ணி வியப்பான். வேலைக்குத் தச்சு வேலைக்காரர்களை இப்படி எளிதில் கிளப்பி அழைத்துச் செல்ல முடியுமா என எண்ணுகையில் அவனுக்குள் ஒரு மெல்லிய நகைப்பு தோன்றி மறையும். அநேகமாக மனிதர்கள் சேர்ந்து வாழ்வதின் சுகத்தை இழந்துவிட்டார்கள். தன் குடும்பங்களுக்கு மட்டுமான எல்லாத் தேவைகளையும் பெருக்கிக்கொண்டு தனக்குள்ளே வாழ்வதில் சுகம் காண்கிறார்கள். அதற்காக ஒவ்வொரு காலமும் ஒவ்வொன்றைப் பற்றிக் கொள்கிறார்கள். சாதியும், மதமும், இனமும் எனக் குறுகிய எண்ணங்களைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு அதிலேயே மோகித்துக்கொள்கிறார்கள். சுகிப்புத்தன்மை போய், சுகிப்பு ஒன்றே வாழ்வென மாறிவிட்டது.

வெளிமுகப்பின் மேல்படியில் ஆலயத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். பூஞ்செடிகள் சலனமற்றுக் காற்றில் ஆடுவது அவனுக்குப் பிடிக்கும். நித்யகல்யாணி குறுஞ்செடிகள் ஒற்றை வண்ணப் பூவை உச்சந்தலையில் சூடி ஆடிக்கொண்டிருந்தன. இந்த மேமாதக் கோடையில், ஆலயத்திற்குச் செல்லும் பாதையின் இருபுறமும் உள்ள சரக்கொன்றை மரங்களில் குலைகுலையாகப் பூத்துத் தொங்கும் மஞ்சள் பூக்கள் மனதை மயக்கும்.

ஆலயம், கோபுரம், புறாக்கள் என எல்லாமும் அமைதியான நிசப்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்தன. ஆலயம் மௌனத்தில் உறைந்தது போல இருந்தது. அநேகமாக ஆலயங்கள் எல்லாம் தன்னைச்

சாந்தப்படுத்தியே புனிதப்படுத்திக்கொள்கின்றன. அமைதிக்கு மேலான அழகு ஏது!

அவனும் அப்படியே அந்த மௌனத்தைத் தனக்குள் உள்வாங்கிச் சுவீகரித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். சரியாக ஏழு மணிக்கு ஆலய கோபுரத்தின் மேலுச்சியில் இருக்கும் வெங்கலமணியின் நாவு தெற்கும் வடக்குமாக ஆடி மணியின் மீது மோதி பேரொலியை அதிர்வுகளோடு ஏற்படுத்தும். ஏழுதடவை சீரான இடைவெளியில் மணியடிக்கும். அதன் பேரொலி மெதுவாகக் குறைந்து மெல் அதிர்வாகி நிசப்தமான பின் அடுத்த அடி துவங்கும். அந்தப் பேரொலியை அதிர்வு நிறைவாகும் வரை தீட்டிய மௌனக்காதுகளால் கேட்பான் மாடசாமி. அது அன்றைய நாளில் அவனுக்குள் ஒரு இனம் புரியாத மகிழ்வைக் கொடுக்கும்.

தினமும் காலையில் தேவாலயத்தின் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து மணியோசையைக் கேட்டு விட்டுத்தான் அவன் கம்பெனி வேலைக்குப் போவான். அவன் மட்டுமல்ல அவனது மொபட்டும் அவனோடு மணியோசை கேட்கும் என்று எண்ணிக்கொள்வான். கடகடவென்று சத்தம் போடும் அவனது இருசக்கர வாகனம் அப்படி ஒரு நிசப்தத்தில் ஆழ்ந்தபடி நிற்கும்.

சரியாக ஏழுமணியாகியது. மேலும் அமைதியாகினான். ஒரு பொட்டு காற்று இல்லை. சரக்கொன்றை மரங்களும், அதன் பூக்களும் அவனோடு மணியோசையைக் கேட்பதற்காக மௌனமாகி இருந்தன.

ஆலயமணியின் நாக்கு டங்கென்று மணியில் மோத “ங்ஙஙக்...” எனும் பேரோசை எழுந்து அதிர்ந்து அடங்கவும் அடுத்த மோதல் நிகழ்ந்தது. ஒவ்வொரு அதிர்வும் ஓய்ந்து மௌனமாகியவுடன் அடுத்த ஓசை கிளம்பும். ஏழு ஒலி எழுந்து அடங்கி அப்படியே மணியின் நீள்அதிர்வு நின்றவுடன் விவிலியத்திலிருந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லப்படும். சிலசமயம் அதனை அமர்ந்து கேட்பான். பலசமயம் அதற்கு முன்பாகவே எழுந்து மொபட்டை உயிர்ப்பித்துக் கிளம்பிவிடுவான். சில சமயம் விவிலிய வார்த்தை காதில் விழாதபோது வீட்டிற்குப் போய் வேதப் புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொள்வான். பின்பு அவன் அப்படியே மறந்து போக, அது தேவையற்றதாகி விடும். அந்தக் கிறுகிறுக்கும் அதிர்வு மணியோசையே அவனது அன்றைய நாளைக் கிளப்பி விடுவதற்குப் போதுமானதாகிவிடுகிறது. சில நாட்களில் அதே மணியோசை ஏதோ நடக்கப் போகிற விசயத்தை

முன் கூட்டி அறிவிக்கை செய்துவிடுமாம். அப்படி அவனுக்குப் பல சமயங்களில் நடந்தும் இருக்கிறதாம்.

இன்றைய நாளின் மணியோசையும் அவனுக்குள் அப்படி ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லியது போலத் தோன்றியது. சிலநாட்கள் அந்த ஓலியைக் கேட்ட பின்பு மனதில் தோன்றும் காரியம் நடந்துவிடும்தான். இன்று அப்படி நடக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்தான். என்ன காரியம் அப்படி நடக்கணும் என்று எதுவும் தோன்றவில்லை.

அப்படியே இறக்கத்தில் வாகனம் இறங்கியது. விசையெதுவும் தேவைப்படாத இறக்கத்தில் வண்டி வேகமாக இறங்கும்போது, மனம் லேசாகிப் பறப்பது போல இருக்கும்.

இறக்கம் முடிந்து சமதளத்தில் வாகனம் பயணிக்கிறபோது மணியோசை மட்டுமல்ல, எல்லா நினைவுகளையும் கடந்து அவன் வேறுமனிதன் ஆகிவிடுவான். வேலை பார்க்கும் கம்பெனியில் நேற்று விட்டு வந்த வேலையைச் சீக்கிரமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்பதற்கு மனம் மாறிவிடும். நேற்று கிட்டிப் போட்டுவிட்ட கட்டில் சட்டத்தை எடுத்துப் பிரித்துக் கால்களைக் கழட்டி மாட்டும் வசத்தில் சேர்த்திருக்கி போல்ட் நட்டு போட்டுக் கட்டிலாக்கிவிட வேண்டும். ஏற்கெனவே பலகைத் தட்டு ரெடியாகிவிட்டது. கட்டில் சட்டத்திற்குள் வைத்து அறைந்துவிட்டால் புதூருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கட்டில் ரெடி. நல்லா வேலை செஞ்சா மூணு மணி

நேரம் ஆகலாம். அதுவும் கட்டையன் செந்தில் கூடமாட நின்றால் சீக்கிரமே தயாராகிவிடும். அதன் பிறகு முதலாளியிடம் கேட்டுவிட்டு அவர் சொல்லும் புதுவேலையைத் தொட வேண்டும். மரக்கடையின் தச்சாசாரி மாடசாமி. அவனை நம்பி எந்த வேலையையும் ஏற்றுக்கொள்வார் முதலாளி. சொன்ன நேரத்தில் முடித்தும் கொடுப்பான். அதன்பிறகு அவன் சொந்த வேலையைத் தொடங்குவான். அதில் யாரும் தலையிட விரும்ப மாட்டான் என்று முதலாளிக்கும் தெரியும்.

அவனது கைப்பையில் எப்போதும் பேப்பர் கற்றைகளும் கவர்களும் இருக்கும். நான்கு வருடங்களுக்கு முன் மணிமேகலைப் பிரசுரம் வெளியிட்ட 'பிரபலமானவர்களின் விலாசங்கள்' நூலும் இருக்கும். அதைத் திறக்கும் போதெல்லாம் இத்தனை மனிதர்களின் விலாசங்களை யார் போய் எப்படி வாங்கினார்கள் என்றிருக்கும். தவக்களை முதல் ரஜினி வரையிலான முகவரிகள் அதில் இருக்கும். எல்லா முகவரிகளும் அவனுக்குத் தேவைதான். சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவுமில்ல.

தொழிற்கூட வேலை முடிந்தவுடன் அவன் வாகனத்தைத்தான் பார்ப்பான். சிறிது நேரம் மெளனமாய் அவனைப் பார்த்தபடி நிற்கும். அடுத்த நிமிடத்தில் அவன் எங்கு போக வேண்டும் என்று சொல்லிவிடும். அதன் பிறகு அவனது இலக்கு நோக்கிய பயணம் துவங்கி விடும். இன்று வாகனத்தைப் பார்த்தான். எதுவும் சொல்லாமல் உம்மென்று இருந்தது. அப்படியே சரோஜினி பார்சு

நோக்கிப் போகலாம். நேற்று எழுதி முடிக்காமல் இருக்கும் கதையின் கடைசி கட்டத்தைக் குறித்து எழுதலாம் என்று தோன்றியது.

“இன்றைய டிரண்டில் கதை எழுதுவது என்பது இலேசானது அல்ல. திரைக்கதை புலி என்று பேசப்பட்டவர்களால் கூட இப்போது கதை எழுதுவது சிரமம். இன்றைய காட்சிகள் நாடி நரம்புகளைத் தூண்டி விடுவது” என்று உதவி இயக்குநராக இருக்கும் வேலா.மயில் சொன்னது ரூபகத்திற்கு வந்தது. இரத்தம் உறையச் செய்யும் காட்சிகள்தான் இளைஞர்களுக்குப் பிடிக்கிறது. செண்டிமெண்ட் கதை எல்லாம் எடுபடாது என்று அவன் சொல்வதில் உண்மை இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

மெதுவாகப் பேருந்து நிறுத்தம் தாண்டி பூங்காவிற்குள் நுழைகிறபோது ‘சிங்கம்’ சிவாஸ் தூணுக்கு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். அழுக்கான ஜீன்ஸும், டிசர்ட்டும், நிறைந்த தாடியும் அவனை அடையாளம் காட்டுகிறது. எந்தக் காலவரம்புக்கும், ஒழுங்குக்கும் அப்பாற்பட்டவன். எப்போதும் போலக் கையில் இருக்கும் ஆங்கில நாவலுக்குள் ஆட்காட்டி விரல் படித்த பக்கத்திற்குள் இருக்கிறது. முகம் வாடிப் போய் இருந்தாலும் கண்களில் ஒளி தெரிந்தது. அவன் யாரிடமும் எதுவும் கேட்பவனில்லை. டி சாப்பிடலாமா, என்றதற்கு ‘அம்மா உணவகத்தில் சாப்பிடலாமா’, என்றான். மேடை சரவணபவனில் டிபன் வாங்கிக் கொடுத்தபோது மெதுவாகவே சாப்பிட்டான். அவன் பசியைத் தாண்டி வாழ்கிறவன் என்பதை அவனது சலனமின்மை உணர்த்தியது.

“சிவா என்னவேணுமோவாங்கிச்சாப்புடுங்க, நாள் வெளியே இருக்கேன்,” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான் மாடசாமி.

பிராம் பேனா கடை ஆசிக்தான் சிவாஸ் குறித்து அவனிடம் முதலில் சொன்னான். ஆசிக்கும் சினிமா காதலியை அடையத் திட்டமிட்டு இருந்தான். கடை வேலை அவனைத் தின்று விட்டதாகக் கருவிக்கொள்வான். எட்டு வருடமாக சினிமாவில் இருந்தவனாம். சில இயக்குநர்களிடம் பணி செய்தவன். பல வெற்றிப் படங்களின் கதை விவாதத்தில் இருந்தவன் என்று ஆசிக் சொன்ன பிறகுதான் சிவாலை உற்றுப் பார்த்தான் மாடசாமி. சிவாஸின் சினிமா பாவனை, உடை எல்லாம் சினிமாவில் புரண்டு எழுந்து வந்தவன் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. ஆசிக்கிற்கு ஆயிரம் நன்றிகள் சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது.

“ஏன் சிவா இப்படி ஆகிவிட்டான். எது அவனைச் சென்னையை விட்டு ஊருக்கு விரட்டி

விட்டது?” என்ற கேள்விகள் மாடசாமிக்கு இருந்தன. அதனைப் பற்றிக் கேட்டால் எல்லாம் குடும்பப் பிரச்சினை என்ற ஒற்றை வார்த்தையில் கடந்துபோய் விடுகிறான். சினிமா கதை குறித்து அவனிடம் எதுவும் கேட்கலாம்.

நேற்றிரவு அவன் உருவாக்கிய கதைக்கு எப்படி கிளைமாக்ஸ் வைக்கலாம் என்பது குறித்து அவனுக்குக் குழப்பமாகவே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. நல்லவேளை சிவாஸிடம் நேரில் கேட்டுவிடலாம்தானே.

சிவா சாப்பிட்டு வந்தவுடன் பில்லைக் கொடுத்துவிட்டு இருவரும் சரோஜினி பூங்காவிற்குள் போனார்கள்.

கதைகுறித்த பேச்சுவளர்ந்து வளர்ந்து இரவைத் தொட ஆரம்பித்தது. மாடசாமிக்கு சோகத்தில் முடிக்க வேண்டும் என்றும், சிவாஸுக்கு சுகமாய் முடிக்கலாம் என்றும் தோன்றின. இரண்டையும் இப்போதைக்கு வைத்துக்கொள்வோம். பின்னர் சினிமாவாகிறபோது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தான் மாடசாமி.

அப்படியே “பிராம்” ஆசிக் கடையில் சிவாலை விட்டுவிட்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பினான் மாடசாமி. இன்றைய சினிமாவின் நவீன முகம் எப்படியெல்லாம் கதை உத்திகளை மாற்றியிருக்கிறது என்று தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது. எல்லீஸ்.ஆர்.டங்கனிவிருந்து மணிரத்னம் வரை அவன் கதைகளில் வந்து போனார்கள்.

சினிமா என்ன, எல்லாமும் தன்னைத் தக்கவைக்க தகவமைத்துக்கொள்ள எத்தனை புதிய வேசங்களைப் போடுகின்றன. அதன் புதிய ரசனைகளில் மனிதன் அவனது கற்பனை வேகத்தையும் அவன் கற்பனைகளைத் தாண்டிய மாய உலகத்தையும் காண விரும்புகிறான். அதுதான் புதிய உத்திகளாக வடிவங்களாக மாறுகிறது.

அவனது அப்பா அறுபதுகளிலேயே சினிமா ஆப்ரேட்டராக லைசென்ஸ் பெற்றுத் தியேட்டர்களில் வேலை பார்த்து வந்தார். இரவு இரண்டாம் ஆட்டம் முடிந்து வீடு திரும்புகையில் எல்லாரும் தூங்கி இருப்பார்கள். பின்னால் தியேட்டரை ஓட்டிய வீட்டைத் திரையரங்க உரிமையாளர் சுந்தரம் முதலாளி வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்தார். அப்பாவைப் பார்க்க வந்ததாகச் சொல்லித் தியேட்டருக்குள் மாடசாமி படம் பார்ப்பான். அடுத்த நாட்கள் வீட்டுக்குள் இருக்கும்போது தியேட்டரிலிருந்து வரும் வசனங்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம் மனத்தில் அசையும் திரைப்படக் காட்சிகள் அச்ச அசலாகத் தெரியும். பத்து வருடங்களில், தியேட்டரை ஓட்டிய வாழ்க்கையில் எத்தனைப் படங்களின் வசனங்கள் மனப்பாடமாகி விட்டன. இப்போதும் அந்த வசனங்களை எண்ணும்போதெல்லாம் அதன் காட்சிகள் மனதில் அசல்படமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.

நல்ல படங்களும், தோல்விப் படங்களும் கூட மனப்பாடம். அவனுக்கு ஏன் இந்தப் படம் ஓடவில்லை என்கிறபோது வெற்றிப் படங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இந்தத் தோல்விப் படத்தை எப்படி வெற்றிப் படமாக எடுத்திருக்கலாம் என்று தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும். பின்னால் அதுவே புதிய கதைகளை உருவாக்க அவனைத் தூண்டியது. இப்போது அவனிடம் காதல், காதல் தோல்வி, சமூகக் கதை, திரில்லர் கதை என எல்லா வகைகளிலும் பல கதைகள் கைவசம் இருக்கின்றன.

மரவேலை செய்வதை விட கதை செய்வதில்தான் மனம் ஈடுபாடு காட்டுகிறது. என்றேனும் ஒருநாள் அவன் கதை திரைப்படமாகிவிடும் என்ற எண்ணமும் வளர்ந்தபடியே இருக்கிறது.

புதிதுபுதிதாய்க் கதைகளைப் படைக்கிறபோது அவனுக்குள் இத்தனை மனிதர்களின் வாழ்வு தனக்குள் இருந்திருக்கிறதா என மலைத்துப்போவான். கதைகளுக்குள்ளிருந்து இன்னொரு கதை உருவாகிறபோது அவன் தன்னை வில்லப் பிரம்மனின் வாரிசு போலவே எண்ணிக்கொள்வான். அத்தனையும் வாழ்க்கையாக, சினிமாவாக மாறிவிட்டால் எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணிப்பார்ப்பான். கதைக்கான பாத்திரங்களில் யாரை நடிக்க வைக்கலாம் என்று எண்ணுகிறபோது, அந்த நடிகன் வசனத்தைச் சொன்னால் எப்படி இருக்கும் என்று அவனைப் போலவே சொல்லிப் பார்ப்பான். அவனுக்கே அது பாசந்தி சாப்பிடுவது போல ருசியாக இருக்கும்.

தான் சினிமாவில் நுழைந்துவிட்டால் தன்

மகனைச் சிறுவயதிலேயே நடிக்க வைக்கலாம் என்ற கற்பனையும் இருக்கிறது. மகன் ராமலிங்கம் வேற எப்பப் பார்த்தாலும், “எப்பப்பா, சினிமா எடுக்கச் சென்னைக்குப் போறே?”, என்று கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறான். ‘அப்பா எனக்கான கதையைச் சொல்லுப்பா’ என்று உயிரை எடுக்கிறான். பத்து வயதுப் பையனை எந்தக் கதைக்குள்ளும் இணைத்துக்கொள்ளலாம்தான் என்பதைச் சொன்னால் பிள்ளைக்கு என்ன விளங்கும்? குழந்தை நட்சத்திரமாகிப் படிப்படியாகச் சினிமாவில் ஹீரோவாக நடித்தவர்களைப் பற்றித் தன் மகனிடம் சொல்லி வைப்பான்.

மணி எட்டாகி இருந்தது. சீர்திருத்தக் கிறிஸ்தவ ஆலயத்தில் மணியொலித்து வசனம் சொல்லுகிற நேரம். அந்த ஆலயத்தின் கோபுரத்தைப் பழுது பார்த்து இப்போதைய எலக்டிரானிக் கடிக்காரம் பொருத்தி இருக்கிறார்கள். அதில் வரும் ஓசை எலக்டிரானிக் கீபோர்டில் இருந்து வருவதைப் போல இருக்கிறது. ஒரே கீர்த்தனையைக் கீபோர்டில் வாசித்தது போல அப்படியே ஒலித்து நிற்கும். பின் வசனம் வரும். வெங்கல மணியின் ‘கிண்கிணி’ ஓசைக்கு முன்னால் எதுவும் நிற்க முடியாது.

ஆர்.சி. கோவிலின் வெங்கல மணியோசை காற்றில் பலவண்ண நிறங்களில் இழையிழையாய்ப் பிரிந்து வானத்தில் பரவி நிற்பதைப் போல உணர்வான். அதற்குள் ஒலிப்புள்ளிகளின் ரீங்காரம் பரவிக்கிடக்கும். வேறு எந்த ஓசையிலும் வெங்கலமணி ஓசை வரவே வராது.

வேகமாக அந்த இடத்தைக் கடக்க ஆசைப்பட்டான். வருகிற வழியில் ஜோதி சரவணன் நின்றாலும் நிற்பான். அவனுக்கு சினிமாவில் இருக்கும் பல நபர்களைத் தெரியும். அவனது நெருங்கிய நண்பன்தான் இயக்குநர் விசாகன். அப்படியே பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் எனக் கண்களைச் சுழற்றினான். எதிர்பார்த்து நிற்பவன் போல நின்றுகொண்டிருந்தான் ஜோதி. அவன்தான் இவனது மாடசாமி என்ற பெயரை ராஜமாடசாமி என்று மாற்றியவன். “ஜ” என்ற எழுத்து சினிமாவில் எத்தனை பெரிய தலைகளை உருவாக்கி இருக்கிறது தெரியுமா என்று பட்டியல் போடுவான்.

இவனது கதைக்களுக்கான பெரிய ரசிகன். கதை சொல்லுகிற பாவத்திலிருந்து கதையின் கிளைமாக்ஸ் வரை ரசிப்பான். சினிமா உருவாக்குபவர்களைத் தாண்டி எத்தனை பேரைச் சினிமா கவர்சித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. காலம் சிலருக்கு மட்டும்தான் வாய்ப்பை வழங்குகிறது. மற்றவர்கள் மைதானத்திற்கு வெளியே விளையாடியோ, விசிலடித்தோ

கடந்துபோகிறார்கள். மாடசாமி அப்படி ஒரு ஆள் அல்ல என்று உணர்ந்தவர்.

“உனது கதையைப் பாஸ்கர் சக்திக்கு அனுப்பிப் பாரேன்,” என்றார். அவனது புத்தகத்தில் முகவரி இல்லை. ஜோதி யாரிடமோ விசாரித்த பின்னும் கிடைக்கவில்லை. “ஒண்ணு பண்ணு, அவருடைய ஈமெயில் வாங்கித் தாரேன். அதில் நா இன்னார் என்று சொல்லிக் கதையை அனுப்பு”, என்றான்.

நேற்றைய கதை அவனது மனதில் கிடந்து தவித்தது. இன்று சொல்லிவிடலாமா என்று நினைத்தான். பின்னர் இல்லை, இன்னும் கொஞ்சம் தெளிவாக்கிய பின் சொல்லலாம் என்று நினைத்தான். அவனது சோக முடிவு சரியாக இருக்குமா என்று கேட்கத் தோன்றியது. “எல்லாக் கதைகளையும் அழகாகக் கணினி மூலம் டைப் செய்து வைத்திரு. தெரிஞ்ச டைரக்டர்களுக்கு நேரில் சொல்லி வாய்ப்பு கேட்கலாம்”, என்றார் ஜோதி.

அவனுக்கு இயக்குநர்களை நேரில் சந்தித்துக் கதை சொல்ல முடியுமானால் எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணியபோதே மனது இச் கொட்டிக்கொண்டது.

ஜோதியைப் பார்க்கையில் ஒரு ஒளியாய் அவனுக்குள் வளர்ந்திருந்தார். “நாளை பார்க்க முடியுமா? ஒரு அழகான கதையை வடிவாக்கி இருக்கேன்,” என்றதற்கு மகிழ்ச்சியாகப்

புன்னகைத்தபடி “சரி” என்றார். குளிர்ந்தது அவனது உடம்பு. வேகமாக விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். பத்து மணி ஆகப் பத்து நிமிடம் இருந்தது. தேவாலயத்தின் அருகில் அதற்குள் போய்விடலாம். வீடு நோக்கிச் செல்கையில் அவனது வாகனத்திற்குக் குஷி வருமோ என்னவோ வேகமாகச் செல்லும். அவன் மனதும் அந்தரத்தில் பறந்துகொண்டிருக்கும்.

ஒவ்வொரு நாளும் சினிமா உலகை நோக்கி வேகமாகப் பயணப்படுவதாகத் தோன்ற ஆரம்பிக்கும். அதை முழுதாக அவன் மனதும் நம்பியது. தேவாலயத்தின் முன் வாகனத்தை நிறுத்தினான். வீட்டிற்குச் செல்லும் அவசரம் என்பதால் படியேறிப் போகமாட்டான்.

ஊரே அமைதியாக இருந்தது. வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த ஊழியக்காரர் மதத்திற்காகப் பாடுபட்டு இறந்துபோனவரின் சமாதியில் லைட் எரிந்துகொண்டிருந்தது. எதையும் எதிர்பார்க்காது இறந்துபோக எதற்கு இங்கு வந்தான்.. எந்த எண்ணம் அவனைக் கிளப்பிக்கொண்டு அழைத்து வந்தது. அவன் மனம் அசைதலுற்றது. எதற்கு இந்த யோசனை இப்போது வருகிறதெனத் தன்னைக் கடிந்துகொண்டான்.

ஊரே நிசபத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. அந்த வெங்கல மணி ஒரு ஆட்டம் போடவும், மணியின் நாக்கு வேகமாக ஆடி மோதியது.

அந்தப் பேரோசைக் காற்றில் கலந்து சுற்றிலும் இருக்கும் எட்டு ஊர்களையும் வட்டமாகப் படர்ந்து போகிறது. மீண்டும் மீண்டும் மணியோசை ஆலவட்டம் போட்டது. அவனது கதையில் வரும் பாடகனின் பாடல் வரிகளின் பின்னணி இசையாக உணர்ந்தான். பாதர் பர்னாந்துவைத் தேடியது மனது. பாதர் முன் அவன் தலை குனிந்து நிற்க, அவனது எண்ணங்கள் வெற்றி பெற ஜெபம் செய்து அவனைத் தடவிவிட்டது போலிருந்தது. மயிர்கள் குத்திட்டு நிற்க உடம்பு புல்லரித்தது.

காதுகளில் கணகணவென்று மணிகள் கலகலத்தன. வாகனம் இன்னும் கொஞ்சம் வேகமெடுத்தது.

வீட்டிற்கு வெளியே வாகனத்தை நிறுத்துகையில் கம்பெனி முதலாளி அலைபேசியில் அழைத்தார். “சென்னையில் புதிதாகக் கட்டப்படும் பெரிய மாலுக்குத் தச்சு வேலைக்கு ஆள் தேவைப்படுத்துப்பா. நம்ம கம்பெனி வேலைதான். போறியா ஒன் செட்டோடு. போய்ட்டு வாப்பா. லீவு நாள்ல கோடம்பாக்கத்தையும் கலக்கிக்கிடலாம். பாத்துக்கோ,” என்றார். “சரீ, முதலாளி,” என்பதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை.

குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு மனைவியிடம் சொன்னான். அவள் எதையும் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. படுக்கையை விரிக்கையில் பொத்துக்கொண்டு வந்த சிரிப்பை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. ஏன் இப்படி திடீரென்று சிரிக்கிறான் என்று விளங்காமல் அவனைப் புதிரோடு ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் அவன் துணைவி. “ஒண்ணுமில்லடி மரகதம், நீ என்ன நெனப்பேன்னு நினைச்சுப் பார்த்தேன். அதான் அடக்க முடியல. சிரிச்சேன்,” என்றான்.

மரகதத்தின் முகம் சடக்கென வளைந்து கோணலாகியது. “என்னப் பத்தி என்ன நெனச்சிச் சிரிச்சிங்க..” அவள் சும்பிய முகத்தோடு கேட்டாள்.

“சே. என்னாச்சின்னு, மூஞ்சி இப்படி போவுது. பெருசா ஒண்ணுமில்ல. ஏற்கனவே உம் புருசன் சினிமாவுக்குப் போனா அங்க அழகான பொம்பளைக வளச்சிப் போடுவாளுகடி. அப்படில்லாம் அனுப்பிடாதேன்னு, உம் பிரண்டு லதா சொல்லுவானே. இப்ப நெசமாவே போவப் போறேனே, அவ என்னமாச்சும் சொல்லி அத நினைச்சிக்கிட்டு நீ என்னல்லாம் நெனப்பியோன்னு நினைச்சேன். சிரிப்பு வந்திடுச்சி,” சொல்லிவிட்டு இன்னும் கொஞ்சம் சத்தமாகச் சிரித்தான்.

“போங்கங்க, இதுக்கா சிரிச்சிங்க, நீங்க ஒண்ணும் அப்பிடி ஆளு கிடையாதுன்னு லதாட்ட சொன்னே. அவெ அதுக்குச் சொல்றா, ஆமாண்டி, அப்படி வெள்ளந்தியா போறவுகளதான் ஈசியாப் புடிச்சிப் போட்டு முந்தானையில் சொருவிக்காளுவங்கிறா, அதான் பயமாயிருக்கு,” மரகதத்தின் முகம் தொங்கலாகி இருந்தது.

“ஓ, கோட்டி பிடிச்ச நாயி, எங்கத சினிமாவுல வரணும். அது போதும். நா எதுக்கு பொம்பளைகளெ பாக்கப்போறேன்..” சொல்லியவுடன் அவளை இழுத்து அணைத்து முத்தமிட்டான். “சும்மா விடுங்க. புள்ளங்கவந்துறப்போவுது” என்றுவிலகிப் போனாள். அவள் முகத்தில் இருந்த சோகம் அழிந்து பிரகாசமாகியது. அவள் படித்துக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகளைத் தூங்க அழைத்தாள். இரவெல்லாம் இருவரும் சென்னைக்குப் போவதைப் பற்றிச் சன்னக்குரலில் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பிள்ளைகள் ஆவலோடு அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டன. சினிமாவிற்சுச் செல்லும் தந்தையின் செயல் குறித்துப் பூரித்துக்கொண்டன. நாளைக்குக் காலையில் பள்ளிக்குப் போய்ச் சக மாணவ, மாணவிகளிடம் சொல்லிக்கொள்ளலாம் அல்லவா? குடும்பமே நீண்ட நேரமாக எதை எதையோ பேசியபடியும், எண்ணியபடியும் பின்னிரவில் தூங்கினார்கள்.

அவன் சென்னைக்கு வேலைக்குப் போய், கதை சொல்லி அவன் கதை படமாகிக் “கௌமாரி” திரையரங்கில் முழுத் திரைப்படமாகத் திரையில் அவன் சொன்னபடியே ஓடியது. கடைசிக் காட்சியில், அவனுக்குப் பிடித்த சோக முடிவு இல்லாமல், சுபமுடிவில் சினிமா முடிந்ததில் திடுக்கிட்டுத் தூக்கம் கலைய விழித்தான்.

தேன் தூறல்கள் தரையைப் பொட்டிட, அடர் இருளில் அதிகாலை நனைந்துகொண்டிருந்தது.

தூறலையும் இருளையும் ஊடுருவியபடி தேவாலயத்தின் வெங்கலமணி ஆறுதடவை அதிர்ந்தது மிகவும் தெளிவாகக் கேட்டது. ■

தமிழக ஓவிய மரபு

பாரத நாட்டில் தொன்மையான ஓவிய மரபு குறித்து அறிய முற்படுகையில், ஒரு மாணவனாக நாடு முழுவதும் தேடிப் பயணித்த நாட்கள் என் நினைவிற்கு வருகின்றன. நம்முடைய தொன்ம அரசியல் எல்லையாக இன்றைய இந்தியாவுடன் பெர்சியா, ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற நாடுகளையும் சேர்த்துக் கற்பனை செய்து, அதில் பயணிக்கும்போது பலரின் வழிகாட்டுதல்கள் நமக்குக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

டாக்டர் ஆனந்த் கெண்டிஷ் குமாரசாமி, ஒரு ஜியாலஜிஸ்டாகத் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். இவருடைய குறிப்புகளில் இருந்து கீழைதேய நாடுகளின் கலை மரபுகள் குறித்த பார்வைகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. குறிப்பாக, தமிழக ஓவிய மரபு குறித்தும் நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றன. இலங்கையிலிருந்து இந்தியா வந்த இவர், இந்தியா முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டு பல கலைப்பொருட்களைச் சேகரித்து, பின்னர் பாஸ்டன் சென்று அங்கு ஆனந்தகுமாரசாமி மியூசியத்தை நிறுவுகிறார். இதற்கு முன்பாக, அவர் கலை சார்ந்து குறிப்பாக ஓவியம், சிற்பம் குறித்துப் பல நூல் தொகுப்புகள் எழுதியுள்ளார்.

ஆங்கிலத் தொல்லியலாளர்களின் குறிப்புகளை அடுத்துத் தமிழ் மொழியில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் குறிப்புகளையே நாம் முழுமையானதாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தமிழ்மொழி பேசும் நிலப்பரப்பின் அரசியல் எல்லைக்கு உட்பட்டு, தமிழ்நாட்டின் ஓவியத் தொன்மையை எடுத்துச்சொல்ல இரண்டுவிதமான ஆதாரங்களை நாம் முன்வைக்கலாம்.

முதலாவதாக, பழைய கற்காலம், இடை

கற்காலம், புதிய கற்காலம் எனக் கிடைக்கப்பெற்ற தொல்லியல் ஆதாரங்கள். இரண்டாவதாக, மொழி வழிநின்று, இலக்கிய ஆதாரங்கள்.

அக்காலங்களின் ஆதாரங்களாக, பாறை ஓவியங்கள், கல்திட்டைகள், மனிதர்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்த அடையாளங்கள் என நமக்கு இந்தியா முழுவதும் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இவைகளை ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டால், மத்தியப்பிரதேச மாநிலத்தில் இருக்கும் 'பீம்பேட்கா' பாறை ஓவியங்கள்தான் தொன்மையான பாறை ஓவியங்கள் இருக்கும் இடம்.

கி.பி.1868இல் அலெக்சாண்டர் கன்னிங்காம் என்ற பிரிட்டிஷ் ஆர்க்கியாலஜிஸ்ட் தலைமையில் முதன்முதலில் பாறை ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து இந்தியா முழுவதும் ஏராளமான பாறை ஓவியங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

தென்னிந்தியப் பகுதிகளில், கேரளாவின் வயநாடு பகுதியில் எடக்கல் குகைகள் இருக்கின்றன. இங்கு பாறை ஓவியங்கள் காணக்கிடைக்கின்றன.

'மதராஸ் ஸ்டேட்' என்றழைக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பில் குறும்பவரை, குமுதிபதி, மகராஜகடை, கீழ்வளவு, ஓரமணங்குண்டா, வெள்ளிக்கோம்பை, கீழ்வாளை, ஆலம்பாடி என்று 30-க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பாறை ஓவியங்கள் சான்றுகளாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. கீழ்வாளை அருகில், நமக்கு மனித உடற் கூறுகள் வரையப்பட்டிருக்கும் ஓவியங்கள் காணக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இவை எல்லாம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 3,000 ஆண்டுகளில் இருந்து 35,000 ஆண்டுகள் வரை முற்பட்ட பழமையான

ஆதாரங்கள்.

இவ்வாறான ஆதாரங்களில் இருந்து, நமக்கு மனிதக்குழு வாழ்ந்த சுவடுகள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. மனிதக்குழு இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக வாழ்ந்ததைப் பாறை ஓவியச் சுவடுகள், நமக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றன. வேட்டையாடும் காட்சிகளும், வேளாண் விவசாயக் காட்சிகளும் என இரு பெரும் பிரிவுகளாக மக்கள் வாழ்ந்ததைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மனித நாகரிகம் வளர்ச்சி பெறுவதையும், அதில் ஓவியத்திற்குப் பிரதானமான பங்கு இருப்பதையும் இவ்வாறான ஆதாரங்களின் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இரண்டாவதாக, நாம் பார்த்த தொன்ம அடையாளங்கள் என்பன, மொழிவழி நின்று, நம்பிக்கை, கலாச்சாரம், நாகரீகம் எனப் பகுத்துப் பார்க்க வேண்டிய ஆதாரங்கள்.

குகை ஓவியங்கள், குடைவரை ஓவியங்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால், இன்றைய இந்திய நிலப்பரப்பில் 'அஜந்தா குகை ஓவியங்கள்' மிகவும் பழமையானவை.

தென்னிந்தியாவில், தமிழக நிலப்பரப்பில், வரலாற்றுக் காலத்தில் கி.பி.550க்குப் பின், பல்லவர்களின் ஓவியங்கள் காஞ்சிபுரத்தில் கைலாசநாதர் கோவிலில் பார்க்கக்கிடைக்கின்றன.

அதன்பிறகு, 3 அல்லது 5ஆம் நூற்றாண்டில், பாண்டிய மன்னன் அரிகேசரி மாறவர்மனால் சித்தன்னவாசல் ஓவியங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனத் தெரிய வருகிறது. கைலாசநாதர் கோயில் ஓவியங்களும், பனைமலை ஓவியங்களும், சித்தன்னவாசல் ஓவியங்களுக்கு முந்தைய காலத்தவை.

இராஜசிம்ம பல்லவன் காலம் கி.பி.720. மகேந்திரவர்மப் பல்லவன் காலம் கி.பி. 520. இவனை "விசித்திர சித்தன்" என்றும் அழைத்தார்கள். இக்காலகட்டத்தில் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள் குறிப்புகளோடு நமக்குக் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. இதன் பிறகுதான், நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தஞ்சை பெரியகோவிலின் காலம் வருகிறது. இதைக் கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு என்று வரையறை செய்து கொள்ளலாம்.

தென்னிந்திய நிலப்பரப்பில் நமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற இவ்வகைப்பாட்டினை, இந்திய அளவில் நமக்குக் கிடைக்கும் ஆதாரங்களோடு ஒப்பிட்டால், இந்திய நுண் ஓவியங்கள் அதாவது 'மினியேச்சர் பெயிண்டிங்' என்ற வகை ஓவியங்கள்

கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து, நமக்கான ஆதாரங்களாகக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. அவ்வோவியங்களில், கருப்பொருளாகக் காமசூத்ரா, விஷ்ணு தர்மோத்ரா, பரதாஸ் நாட்டிய சாஸ்திரா போன்றவை இருக்கின்றன. இவ்வகை ஓவியங்கள், தொடர்ச்சியாக வரையப்பட்டு இன்றும் காணக் கிடைக்கின்றன.

"ரூப பேத பிரமாணனி....." எனத் தொடங்கும் பாடலே, இந்திய ஓவிய சாஸ்திரத்தைக் கூறும் தொன்மச் சூத்திரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் வழி நின்று நாம் இந்தியாவின் ஓவியங்களை அறியலாம்.

தமிழ் மொழி பேசும் நிலப்பரப்பின் அரசியல் எல்லைக்கு உட்பட்டு, தமிழ்நாட்டின் ஓவியத் தொன்மையை ஆராயலாம். இரண்டாவது ஆதாரமாக இருப்பன, மொழிவழி நின்று கிடைக்கப்பெற்ற, இலக்கிய ஆதாரங்கள்.

தொன்ம அடையாளங்கள் என்பன பாறை ஓவியங்களாகவும் குகை ஓவியங்களாகவும் கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகளுக்குப் பிறகு, பல்லவர் காலச்சுவர் ஓவியங்களும், சோழர், நாயக்கர், அதன் பிறகு வந்த அரசுகளின் ஓவியங்களும், தஞ்சாவூர் பெரிய கோவிலின் உள்அடுக்குகளில் இருக்கும் பிற்காலச் சோழர் காலச் சுவர் ஓவியங்களும், அதன்பிறகு, காலத்தால் முற்பட்ட சமண பௌத்த ஓவியங்களும் நமக்குக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இந்தியாவிற்குள் நுழைந்து கி.பி.1700க்குப் பிறகு, 'கம்பெனி பெயிண்டிங்' என்ற முறை உருவானது. குறிப்பாக 'வில்லியம் ஹாட்ஜஸ்' கி.பி.1780-ஆம் ஆண்டில் மதராஸில் இருந்து, பதிப்பு ஓவியமுறையை உருவாக்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து, நமக்கு மதராஸ் கலைப் பள்ளி துவக்கப்பட்டது.

'சார்லஸ் கோல்டு' மதராசை வரைந்த ஓவியங்கள் கி.பி.1791-ல் 'ஓரியண்டல் டிராயிங்ஸ்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. கி.பி.1786-ல் 'தாமஸ் டேனியல்' கேமரா அப்ஸ்கியூரா என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தித் தத்ரூப வகை ஓவியங்களை உருவாக்கினார். இப்படி, நமக்கு ஐரோப்பிய பாணி ஓவியக்கலை வந்து சேர்ந்தது.

விஜயநகர, நாயக்கர் காலச் சுவரோவியங்களைப் பற்றி அவசியம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு முன் சங்ககால மக்களிடம் ஓவியம் வரையும் போக்கு, தனித்த ஓவிய பாணி இருந்ததா என்பதை, மொழிவழி நின்று, ஒருசில சங்கப்பாடல்களில் இருந்து

தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சித்திரக்கூடம், சித்திரமாடம் இருந்ததைச் சங்கப் பாடலான புறநானூறு, 'சித்திர மாடத்து துஞ்சிய நன்மாறன்' எனக் குறிப்பிடுகிறது.

'மாங்குடி மருதனார்' சித்திரமாடம் இருந்ததை,

"கயங்கண்ட வயங்குடை நகரத்துச்
செம்பியன்றன்ன செஞ்சுவர்புனைந்து"

என மதுரைக்காஞ்சியில் குறிப்பிடுகிறார்.

அதைப் போலவே, துகில் ஓவியம் பற்றிய குறிப்பு, அதாவது நிலக் காட்சியைத் துணியில் வரைந்ததற்கான ஆதாரத்தை, மதுரைக்காஞ்சி,

"நீலத்து அன்ன பைம்பயிர் மிசை தொறும்
வெள்ளி அன்ன ஒள்வீ உதிர்ந்து....." (279-284)
என்ற பாடல் வரிகளில் குறிப்பிடுகிறது.

மேலும் சிறுபாணாற்றுப்படை பாடல் அடிகள் 68 - 70 ("நறுநீர்ப் பொய்கை...") நீர்நிலைகளை ஓவியமாகச் சுவரில் தீட்டி இருந்ததைப் பேசுகிறது.

தொடர்ந்து... நெடுநல்வாடை,

"வெள்ளி யன்ன விளக்குஞ் சதையுரீஇ

மணிகண் டன்ன மாந்திரட் டின்காழ்ச்"
(110-115)

என்று சாந்து கொண்டு பூசிய இல்லத்துச் சுவர்களின் அழகிய காட்சிகளை விவரிக்கிறது.

இதைப்போலச் சங்கப் பாடல்களில் பல இடங்களில் ஓவியம், ஓவியர், ஓவம், ஓவு, கண்ணுள் வினைஞர், துகிலிகை, வட்டிகை, படம் என்ற சொற்கள் கையாளப்படுகின்றன. இதன்வழி நாம் சங்ககாலத்தில் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருப்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

மு.வ. அவர்கள், 'ஓவச் செய்தி' என்ற தலைப்பில், தனியாக ஒரு புத்தகம் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். அதில், சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களில் காணப்படும் உவமைகளில், தலைவன் தலைவி குறித்து ஓவியத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பேசும் உவமைகளுக்கான புதிய பழைய விளக்கங்களை விரிவாக ஆராய்கிறார்.

இன்றைய அரசியல் எல்லைக்கு உட்பட்ட தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் நிலப்பரப்பில், தமிழ் மரபு ஓவியம் என்று அல்லது தமிழ் மரபின் தொடர்ச்சி என்று, எதைச் சுட்டுவீர்கள்?

கிபி.5-9 நூற்றாண்டுகளில் ஆண்ட பல்லவ மன்னர்கள் குறிப்பாக மகேந்திரவர்மன், தமிழ், தமிழர் மரபு ஓவியங்களை முன்மாதிரியாகச்

கொண்டு ஓவியக்கலை மரபை உருவாக்கி இருப்பாரா என்பது கேள்விக்குறியே.

நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பனைமலை ஓவியங்களும், காஞ்சிக் கைலாசநாதர் ஓவியங்களும் இராஜசிம்மன் காலத்தைச் சேர்ந்தவை.

பல்லவர் காலத்திற்குப் பிறகு சோழர் காலத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற தஞ்சை, தாராசுரம், புள்ளமங்கை ஆகிய கோவில்களில், சில ஓவியங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றை நாம் செவ்வியல் மரபு சார்ந்தவை என்று எடுத்துக் கொண்டால், அதன் பிறகு அவ்வகைப்பாடு தொடரப்படவில்லை. எனவே இதையும் நாம் தமிழர் மரபு என்று சொல்லமுடியுமா? எனும் கேள்வி எழுகிறது.

இதன் பிறகு நமக்குக் கிடைக்கப்பெறும் சான்றுகள், விஜயநகர ஓவியம் பாணியில் கிடைப்பவை. இவை நாட்டார் மரபோடு இணைந்து தீட்டப்பட்டன. இதில் சமண மரபு, இராட்டிரகூட மரபு என எல்லாமும் கலந்து பின்பற்றப்பட்டு இருக்கும்.

இவர்களுக்குப் பின் வந்த நாயக்கர்களும் மராட்டியர்களும், தமிழ் ஓவிய மரபு என்று எதையும் பின்பற்றவில்லை.

கிபி.14-16 நூற்றாண்டுகளில் விஜய நகரமும், கிபி.16-18 நூற்றாண்டுகளில் நாயக்கர்களும், அதைத் தொடர்ந்து நமக்குத் திருப்புடை மருதாரில் கிடைக்கும் ஓவியங்கள் எல்லாம், தமிழர் மரபு ஓவியங்கள் எனச் சுட்டிக்காட்ட இயலாது.

ஓவியம் தீட்டப்பட்ட முறையை, நாம் கோடு, உருவ அமைப்பு, வடிவம், நிறம், பரப்பு, வெளி என்று பிரித்து ஆராய்ந்தால், ஓவியம் வரையும் முறையில் நமக்கான அடையாளத்தை அல்லது நமது என்று கற்பிதம் செய்துகொண்டிருக்கும் அடையாளத்தைத் தேடினால், விடை சொல்வது மிகவும் கடினம். கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகளில் இருந்து பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தால், சோழர்கால ஓவிய மரபில்

இருக்கும் திரிபுராந்தகர் ஓவியத்தை மட்டும் நாம் சுட்டிக் காட்டி, தமிழர் ஓவிய மரபு என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

ஆனால், தமிழ் மரபு ஓவியங்கள் என்று தேடிக்கொண்டு போகும் கட்டுரையில், நாம் ஆராய்ந்திருக்கும் ஆதாரங்கள் வழி நின்று, ஓவியம் தீட்டப்பட்ட முறையினை விடுத்து, இவ்வகையான ஓவியங்கள் பேசும் கருத்தினை அல்லது கதைகளை எடுத்துக் கொண்டால், நமக்குத் தமிழர் ஓவிய மரபு என்று ஏதாவது புலப்படுகிறதா என்று பார்ப்போம்.

பல்லவர் கால ஓவியங்கள் எல்லாம் சைவமரபுக் கதைகளை, சமண பௌத்தக் கதைகளைப் பேசுகின்றன. விஜயநகர, நாயக்கர் கால ஓவியங்கள், இராமாயணக் காட்சிகளை, மகாபாரதக் காட்சிகளைப் பேசுகின்றன. மேலும் அந்தந்தக் காலகட்டத்தின் நாட்டார் வாழ்வையும் இணைத்துப் பதிவு செய்கின்றன.

மராட்டியர் ஓவியங்கள் பெரிதும், அரசர், அரண்மனை சார்ந்த காட்சிகளையே பிரதிபலிக்கின்றன. எல்லாவிதமான ஓவியங்களிலும் 3 கருப்பொருட்கள் பொருண்மைப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கமுடியும்.

1. இராமாயணக் காட்சிகள்.
2. தசாவதாரக் காட்சி (அல்லது) மகாபாரதக் காட்சி.
3. சைவக் குரவர்களின் வாழ்க்கை (அல்லது) சிவ உருவங்கள்.

இதைப்போலவே, சமண பௌத்த சமயம் சார்ந்த காட்சிகளும் இடம்பெறுகின்றன. கருப்பொருளில் நாம் தொல்காப்பியர் காலத்து, இயற்கையை வழிபடல், இயற்கையை

ஓவியமாகத் தீட்டுதல் என்ற இடத்திற்கு, இவ்வகையான ஓவியங்கள் பொருந்தாத தன்மையுடன் இருப்பதால், இவற்றை நம்மால் தமிழர் ஓவிய மரபு என்று சுட்ட முடியுமா?

இதனைத் தொடர்ந்து,

இன்று நாம் பார்க்கும் பல சுவர் ஓவியங்களின் பாணியைத் தேடிப்போனால், முத்துவிஜய ரகுநாத சேதுபதியின் பட்டாபிஷேகம் தீட்டப்பட்டுள்ள கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தில் போய் நிற்போம்.

நாம் முன்னமே பார்த்த, கம்பெனி ஓவிய முறையும், இங்கே பயிற்சியில் இருந்த விஜயநகர, நாயக்க ஓவிய முறையும் கலந்து, ஒரு புதிய முறை உருவாகி இருப்பதைப் பார்க்க முடியும்.

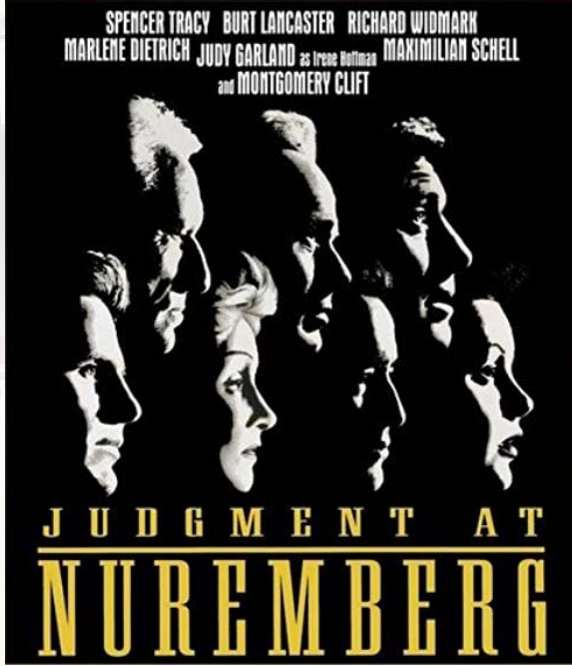
இதை உதாரணமாகக் கொண்டு, ஒவ்வொரு ஆட்சிக் காலம் முடிந்த பிறகும், பயிற்சி பெற்ற ஓவியர்கள் அடுத்து வரும் ஆட்சியாளர்களின் ஓவிய முறைகளைக் கலந்து ஓவியங்களைத் தீட்டியிருக்கிறார்கள் என்ற ஊகத்தைச் சான்றாக்கினால், இராஜராஜசோழன் காலத்து ஓவியத்தைக்கூட, நம்மால் தமிழர் ஓவிய மரபு என்று சொல்லிவிட முடியாது.

கட்டுரையின் துவக்கத்தில் நாம் பிரித்து வைத்த மற்றொரு சான்றாக இருக்கும் பாறை ஓவியங்களை வேண்டுமானால், இன்றைய தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் நிலப்பரப்பில், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதக் குழுவினர் தீட்டிய ஓவியங்கள் என்று சொல்லலாம். அதைத் தொல்காப்பியர் காலத்தோடு இணைப்பது கடினமான பணியே.

மனிதகுலத்தின் மேன்மைக்குக் கலையே அடிப்படை. கலையின் மேன்மைக்கு, இந்நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்களின் பங்களிப்பே அடிப்படை. இந்நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்களின் கலை சார்ந்த வாழ்வியல் முறை நமக்குத் தொன்ம அடையாளங்களோடு இன்றும் காணக் கிடைப்பது, நம் பெருமை. அம்மக்களின் கலைக்கான பங்களிப்பை, மொழி அடையாளத்தோடு பொருத்திப் பார்ப்பது என்பது, ஓவிய மரபில் இயலாத காரியம். மனிதகுலத்தின் தொன்மையிலிருந்து மொழிவழி நின்று நம்மைப் பிரித்துப் பார்ப்பது, உலகப் பொது மொழியாம் ஓவியத் துறைக்குப் பொருந்தாத தன்மை உடையது.

மேலும், நம் தொன்ம அடையாளங்கள் எல்லாவற்றையும், இன்றும் அழித்தொழிக்கும் வேலையை விரைவாகச் செய்துகொண்டிருப்பதற்கு வெட்கப்பட வேண்டுமே அன்றி, பெருமை கொள்ள ஒன்றுமில்லை.

கேள்விகளின் வேகம் பதில்களின் தாகம் என மாறி மாறி ஆள்காட்டி விரல் முன்னால் இருப்பவரை நோக்கி நீண்டுகொண்டே இருக்கிறது. ஒரு தவறு.. அதுவும் மிகப்பெரிய தவறு. இந்தப் பிறப்புக்கே களங்கம் தெரிவிக்கும் ஒரு மாபெரும் தவறு. எல்லாம் முடிந்து தவறுகளின் உச்சம் தொட்டு, பின் சமநிலைக்கு வரும் மனதுக்குள் ஒரு போராட்டம் வருமே.. அதன் தொடர்ச்சியான அலசல்கள் மற்றும் நியாயத் தீர்ப்புகள் என்று நீளுவதே இந்தப் படம்.

ஒரு மனிதன் மட்டும் எப்படி அத்தனைக் கொலைகளைச் செய்துவிட முடியும்.. அது பரந்த திசை முழுக்க அவனாகும் சாத்தியம். அவன் ஒவ்வொரு முறை வெற்றி கொள்ளும்போதும் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டாடிய அந்த மக்களும் தானே அவன்.

இன்றும் குமட்டிக்கொண்டு வரும் பெயராகவே ஹிட்லர் இருப்பதற்கு.. இந்தப் படத்தில் வரும் காட்சிகள் பல உதாரணம்.

நிர்வாண எலும்புக் கூடுகளின் வலி.. ஒரு மரணப் போராட்டத்தின் சுவடாகக் குவிந்து கிடக்கையில் முட்டிக்கொண்டு வரும் அழகையை

ஐட்ஜ்மெண்ட் அட் நியூரெம்பெர்க்

அடக்கவே முடிவதில்லை. யூத இனம்.. உலகிலேயே நிறைய விஞ்ஞானிகளைக் கொண்ட இனம். என்ன விதமான மனநிலையில் ஹிட்லரின் கோபம் ஆரம்பித்ததோ தெரியவில்லை. அது வெறியாகிப் பசி கொண்ட மிருகமாகி இனம் என்னும் கோரத்தாண்டவத்தில் கொன்று குவித்தான். இன்று வரை அழியவே முடியாத ரத்தச்சுவடாக மனதுக்குள் ரீங்கரித்துக்கொண்டிருக்கும் மரண ஓலத்தை இந்தப் பட வசனங்களின் மூலம் உணர முடிந்தது அல்லது ஏற்கனவே உணர்ந்ததைத் தீவிரமாக அசை போட முடிந்தது.

படம் முழுக்கவே கோர்ட் காட்சிகள்தான். வாதங்கள்.. பிரதி வாதங்கள்.. குற்றச்சாட்டுகள். ஹிட்லரின் மரணத்துக்குப் பின் அமெரிக்க நீதித்துறையின் சார்பில் “டான் ஹோவர்ட்” - என்ற நீதிபதி தலைமையில் நூரம்பெர்க் என்ற இடத்தில் விசாரணை நடக்கிறது. ஒரு ஆட்சியில் நடக்கும் குற்றங்களுக்கு அதை ஆணையிட்ட தலைவன் மட்டும் பொறுப்பா அல்லது அந்த ஆணையை நிறைவேற்றிய அரசு ஊழியர்களும் அதிகாரிகளும் தான் பொறுப்பா.. என்ற சிக்கலான.. ஆனால் கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வியை நீதிமன்றம் முன்வைக்கிறது.

ஹிட்லர் மிகப்பெரிய வன்முறையாளன் என்றால் அவனைக் கொண்டாடிப் போற்றிய மக்களும் தானே வன்முறையாளர்கள். அரசன் எவ்வழியோ மக்களும் அவ்வழியே. நல்ல குடிமக்கள் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்..? தலைவன் தப்பானவனாக.. கொடிய மனநோயாளியாக இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்து அவனை ஆட்சியில் இருந்து கீழே இறக்க முயன்றிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் நடந்தது என்ன..?

சக மனிதன் அவன் யூதன் என்பதற்காக

அவனைக் கல்லால் அடித்து... இருக்கும் உடைமைகளைப் பறித்துக்கொண்டும்.. இன்னும் எந்தெந்த வழிகளில் துன்புறுத்த முடியுமோ அத்தனையையும் ஹிட்லரின் கீழ் இருக்கும் மக்களே செய்கிறார்கள் என்றால்.. அது கவலைப்பட வேண்டிய விஷயம்..(விலக்குகளும் உண்டு). அது ஒருவகை அடிமை மனநிலையின் விளைவு. ஹிட்லர் மிகச் சிறந்த பேச்சாளன்தான். அதற்காக அவன் பேசியதை எல்லாம் அச்சு பிசகாமல் உள்வாங்கி நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டதென்றால்.. சுய அறிவு எங்கே போயிற்று. பொதுபுத்தியின் கூட்டு களவாணித்தனம். ஆழ்மனக் குரூரங்களின்பால் கட்டப்பட்ட வக்கிரமானுட அமைப்பு என்றுதானே சொல்ல முடியும். கடந்த வருடங்களில் கேரளாவில் 'மது' என்ற மனநிலை பாதித்த இளைஞனை அடித்துக் கொன்றார்களே.. அது போன்றொரு மனநிலைதான். வளர்த்த பாம்பு கொத்துதே என்றால் அதையும் சிரித்துக்கொண்டே வாங்கிக்கொள்வது சுயநினைவற்ற செயலாகத்தானே இருக்க முடியும்.

மனத்தை உலுக்கும் கேள்விகளும் மௌனம் கலைக்கும் பதில்களும்.. ஹிட்லரின் மரணத்துக்குப் பின் அந்தக் கோர்ட்டுக்குள் அலை அடிக்கும்போது கனத்த மௌனத்தோடுதான் நாம் படத்தைக் கடந்துபோக வேண்டி இருக்கிறது. இனத்தின் பெயரால் ஒருவன் மூடத்தனமாகக் கொண்டு குவிக்கும் செயலை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது.. யூதப் படுகொலையை அந்தச் சூழல் எட்டும் வரை விட்டுவிட்டுப் பிறகு வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த உலக நாடுகளின் மனநிலையை எதில் வைத்து நிறுத்துவது.. அரசு என்பது வானத்தில் இருந்து குதித்து வந்துவிட்ட ஒன்று அல்ல.. அது மக்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு குழுமம்தான். அதிகாரிகளும்.. ஊழியர்களும்.. அவர்களை வழி நடத்தும் தலைவர்களும்தான் அரசு. இதில் தலைவன் என்பதற்காக அவன் செய்யும் அநீதிகளைக் கண்டும் காணாமலும் அல்லது அதற்குத் துணை போகும் அதிகாரிகளும் ஊழியர்களும்தானே அத்தனைத் தவறுகளுக்கும் பொறுப்பாக இருக்க முடியும்.

மனித உயிர் எத்தனை மகத்தானது.

அதை இனத்தைக் காரணம் காட்டி அல்லது எதைக் காரணம் காட்டியும் விதவிதமான கொடூர முறையில் கொல்வது என்பது மனநிலை பிறழ்ந்த செயல். ஹிட்லர் மிகப்பெரிய புத்திசாலியான மன நோயாளி. ஹிட்லருக்குப் பொருள் உதவி.. பண உதவி

கொடுத்த தொழில் அதிபர்களும்.. குற்றவாளிகளே. தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களே.. என்று நீதி அரசர் தீர்ப்பளிக்கும்போது பாதிக்கப்பட்ட யூத மக்களில் சிலர் கோர்ட்டுக்குள் மிரண்டு தேக்கிவைத்து நடுங்கும் கடந்த கால நினைவுகளில்.. மனசாட்சி ஓங்கி ஓலமிடுவதை மிரண்ட விழிகளோடு கண்டேன்.

யாரின் கேள்விக்கும் அதிராத மனம் தன் சொந்த மனதின் கேள்விக்கு அதிரும்.

படம் முழுக்க ஹிட்லருக்குக் கீழ் வேலை பார்த்த அதிகாரிகளின் மனம்.. எதிர்வாதம் வைத்தாலும்.. அவரவர் உடலுக்குள் உயிர் அதிர்வதை உணர முடிந்தது. படம் முழுக்க ஒரே இடத்தில். ஆனால் எந்த இடத்திலும் சலிப்பு தட்டாத திரைக்கதை. அது திரை- கதை மட்டும் அல்ல. ஒரு மிருகத்தின் ரத்த வெறியைத் திரைகிழித்துக் காட்டிய கதை. வெளி எங்கும் படர விட்டு ஒரு இனத்தின் வாழ்வின் ஆதாரத்தையே அழித்த பைத்தியக்காரக் கதை. பார்க்கப் பார்க்க பறிதவிப்பில் ஸ்தம்பித்து செய்வதறியாது திரையையே வெறித்து நின்றபோது ராஜபக்சே நினைவுக்கு வந்தான்.

ஹிட்லர் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்துகொண்டுதான் இருப்பான். நல்ல ஆத்மாக்கள் எப்படி மீண்டும் பிறக்கின்றனவோ அப்படி தீய ஆத்மாக்களும் பிறக்கத்தான் செய்கின்றன. என்ன செய்ய.. வாழ்வின் திருப்புமுனைகள் அப்படி. காலங்களின் நடத்தையை யாரும் கணிக்க முடியாத துவக்கத்தில் இருந்தே கணிக்கக்கூடிய புள்ளி ஆரம்பம் ஆகிறது. ஒரு கூரிய விழிகளோடு அரசைக் கண்காணிக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஓட்டு போட்ட மக்களுக்கு இருக்கிறது.

JUDGEMENT AT NUREMBERG என்பது போல மீண்டும் ஒரு JUDGEMENT AT EELAM என்று வரும் நாளை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கச் செய்யும் மனதில் சொட்டிக்கொண்டே இருக்கும் குருதியில் தோய்ந்த சுவடுகளாக இந்தப் படம்.... படம் என்று கூறி வட்ட சதுரத்துக்குள் அடைத்து விட முடியாது. அது நிஜம். சுட்டாலும் நிஜம் சொல்லும் தத்துவத்தை எவனாலும் மறைக்க முடியாது. எமனாலும் மறைக்க முடியாது.

திரைப்படம் : JUDGEMENT AT NUREMBERG

ஆண்டு : 1961

இயக்குநர் : Stanley Kramer

மொழி : ஆங்கிலம்

சுத்திகரிக்கும் 'தூர்'

இதயத்தைச்

நாகரிகம் பண்பாடு எல்லாம் மனிதக்குழும் சிறப்பாக வாழ்வதற்கன்றி அதிகாரத்திற்கும் பகைமைக்கும் காழ்ப்புணர்ச்சிக்கும் என்றான பிறகு மனிதனின் 'இருத்தல்', அனேகக் கேள்வியுடன் பூமிமீது சுற்றியலைகிறது. பொருளீட்டும் அவசரத்தில் குடும்ப உறவுகளையும் கை கழுவி நழுவு எத்தனிக்கிற இப்பெருவாழ்வு தம் பெருமிதங்கள் அத்தனையையும் இழக்கத் துணிந்துவிட்டது.

குடும்ப உறவுகள் எனினும் தோழமை எனினும் தனித்து வாழும் மனிதரெனினும் அனைவரிடமும் வாழ்வின் மீதான ஒரு அடிமன விரக்தியை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது காலம். தம் தவறுகளை ஒப்புக்கொள்ளாத மனிதன் காலத்தின் மீதே தம் பழியை இறக்கிவைத்து இயலாமையில் இளைப்பாறுகிறான்.

சக மனிதனிடம் அன்பு கொள்ளவோ மரியாதை செலுத்தவோ இயலாத, விரும்பாத அவனை ஆட்டுவிக்கிறது, இப்பெருவாழ்வு. ஆம், மனிதன் ஒரு சூழ்நிலைக்கைதி. சூழ்நிலைதான் இங்கு அனைத்தையும் தீர்மானிக்கிறது. இருப்பதா, சிரிப்பதா, அழுவதா என்பதைக்கூட அவனே வலிய ஏற்படுத்திக்கொண்ட வரையறைக்குள் வைத்துக்கொண்டு வாழ இயலாமல் முழி பிதுங்குகின்றான் மனிதன்.

இத்தகைய வாழ்வாவல்தைகள் குறித்துதான் எத்தனைக் காட்சிகள்.. எத்தனைக் கதைகள்?! அடிநாள் தொட்டே இந்தக் கதைகளை மனிதர் பலர் பேசியே வந்திருக்கின்றனர். இத்தகைய அனேகக் கதைசொல்லிகளின் வரிசையில் 'தூர்' சிறுகதைகள் மூலம் தாமும் ஒரு கதைசொல்லியென வந்துநிற்கிறார்.. எழுத்தாளர் அகிலா கிருஷ்ணமூர்த்தி.

மனித மனதின் ஊடுபாவான சமூக, உளவியல் சிக்கல்களைப் புறவயமாகவும் அகவயமாகவும் தமது கதைமாந்தர்கள் வழியே.. அவர்களின் 'இருத்தலியல்' கடந்த சிந்தனையில்.. வாழ்வை விடுத்து நழுவிச்செல்லும் 'நீர்வழிப் படும் புணை'யின்

போக்கினைக் கரையில் நின்று பார்த்துச்சொல்லும் ஒரு சாட்சியின் குரலில் ஒரு மென் கவித்துவம் தூவி தமது கதைகளைப் பேசிச் செல்கிறார் நூலாசிரியர்.

ஓரோர் கதைகளில் கதைச்சொல்லியின் தன்னிலையிலும் கதை படரச்செய்கிறது. அப்படியான ஒன்றுதான் தொகுப்பின் முதல் கதையான 'கடத்துபவன் கடவுள்'.

ரயிலுக்காக நிலையத்தில் காத்திருக்கும் பயணியொருவரின் 'நான்' எனும் குரல்வழி விரிகிறது கதை. பருவம் தப்பிப் பெய்கிற இரவு மழையைச் சற்றே சபித்தும் ரசித்துமான காத்திருப்புத் தருணத்தில் ஒரு மழையாடும் இளைஞன் காத்திருப்போரின் கவனத்தை ஈர்க்கிறான். ஒதுங்கியோ குடைபிடித்தோ மழையைச் சகித்துக்கொள்ளும் மனிதர்களுக்கு மத்தியில் அவனின் 'மழைப்போக்கு' வினோதமாகத் தெரிகிறது.

ஆனால் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாத மழையாடியாக இருக்கிறான் இளைஞன்.

அந்தப் பயண இரவில் அவனோடான உரையாடல்களாக நகர்கிறது கதை. கதையில் அவன் இயற்கையின் ஆழ்மனக்குறியீடு என விரிகிறான். புறத்தின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அகம் எதிர்வினாக்களையே பதிலாய் எழுப்பித் தர்க்கிக்கிறது.

இயற்கையை விட்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்ட புறமனித வாழ்வு இந்த எதிர்வினாக்களின் தர்க்கச் சூட்டை எதிர்கொள்ளவியலாமல் மெளனங்கொள்கிறது. இறுதியாகக் குற்ற உணர்வுகொள்ளும் கேள்வியாளர் மழையில் நனைய புறச்சூடு தணிய அகம் குளிர்வதாகக் கதை முடிகிறது.

வரையறுக்கப்பட்ட மனித வாழ்விருத்தலின் வலிமிகு அகப்புறவியல் ஊடாட்டங்களை இயற்கைக்கும் மனித இருத்தலுக்குமான தர்க்க உரையாடலாய் ஓர் இரவுநேர ரயில் பயணத்தின்வழி பேசமுனைகிறது கதை. இக்கதையில் ரயிலை அனைவருக்குமான வாழ்க்கை எனவும் படிமக்குறியீடு எனவும் பொருள்கொள்ள இயல்கிறது.

படிப்பு ஏறாத உடன் படித்த காதலனை மணம்முடித்த பெண் பற்றிய கதை, ஃபாரின் அப்பா. தந்தை எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் வைராக்கியமாய்க் காதலனைக் கைப்பிடித்தவன், சரிவுகளை, பல சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள நேர்கிறது. ஊதாரியாய் ஆகிவிட்ட கணவன் தரும் துயரங்களையும் அவமானங்களையும் செறித்தபடி மகளைக் கரைசேர்க்கப் போராடும் பெண்ணொருத்தியைக் கண்முன் நிறுத்துகிறது, 'ஃபாரின் அப்பா'.

தற்குரலின் வழி விரிகிற இன்னொரு கதை, 'நிலா வாசம்'. திருமணமாகிப் புகுந்தவீட்டுக்கு வந்துவிட்டவளின் நினைவில் அவளது தாய்குறித்த மலரும் நினைவுகளாகிற அழகிய கதை. எல்லாப் பாடுகளையும் தனிவொரு மனுசியாய் இழுத்துப்போட்டு ஓடியாடும் அம்மா,

நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் விழுகிறாள்.

பிறகானவற்றை ஒரு மகளாக எதிர்கொள்ளும் ஒருத்தியின் மனம்பற்றியதே, நிலா வாசம். 'நிலாவாசம்' இதய மணம் கமழுவதைக் கண்ணீர்ச் சுகத்தோடு வாசகரிடத்தில் கடத்தியிருப்பது அழகு.

பிறந்தநாள் முடிந்த மறுநாள் காலை அந்தக் குழந்தைகள் காப்பகத்தின் வாசலில் வந்து நிற்கிறது. கீர்த்தனா - வசந்தனின் கார். 'அதோ பார் அபி வந்தாச்சு..' என ஆயாம்மாள் குரல்கொடுக்க.. நிறைய குழந்தைகளும் ஆயாம்மாவும் காரை நோக்கி ஓடிவருகிறார்கள். இனிப்புக்களோடு பிறந்தநாள் கொண்டாடப்படுகிறாள் அபிக்குட்டி. அபியின் மலர்ந்த முகத்தைக் கண்டு முகம் சுருங்குகிறாள் அவளின் தாயான கீர்த்தனா. மகள் குறித்த அவளின் நேற்றைய நினைவுகளிலிருந்து விரிகிறது, 'ஹேப்பி பர்த்டேவும் பிறந்தநாள் விழாவும்' கதை.

பிள்ளையின் மனதை உணராமல் பணத்தின் பின்னால் ஓடும் பெற்றோர் பற்றிய கதை இது. இதில் புத்தி சொல்வது போலன்றிக் கதையோட்டத்தில் சம்பவங்களை விவரித்து மனதை நெகிழ்விக்கும் மொழிநேர்த்தி வாய்த்திருக்கிறது எழுத்தாளருக்கு.

முனைவர் பட்டப் படிப்பிற்கான படிவங்கள் நீலாவின் மேசையில் காத்திருக்கின்றன. ஏற்கனவே இரண்டு பெரும் படிப்புகளை முடித்துவிட்ட களைப்பிலிருக்கிற நீலாவுக்கு மேலும் படிக்க மலைப்பாக இருக்கிறது. அன்பின் பெயரால் கணவன் விருப்பத்திற்கு ஆட்டுவிக்கப்படும் ஒரு படித்த பெண்ணின் கதை, 'அன்பெனப் படுவது'. கணவனின் எல்லாக் கட்டாயங்களுக்கும் உடன்படுகிறவளின் போராட்டக்களமாக விரிந்துசெல்கிற கவனம் கொள்ளத்தக்க கதை என்பதற்கு மாற்றுக் கருத்து இல்லை.

ஒரே ஊரிலிருக்கிற மணம் முடித்த இரண்டு தோழிகளைப் பற்றிய கதை, 'பழைய வீடு'. ஓராண்டுக்குப் பிறகு தனது வசதியான தோழி ஆதிராவைச் சந்திக்க அவளின் புதிய வீட்டுக்கு வருகிறாள் வினோதா. இருவருக்குமான உரையாடலில் விரிகிற கதை, பழைய வீட்டின் நிம்மதியை மகிழ்வைப் பேசுகிறது.

தற்கொலைக்கென அரளி விதையை அரைத்து வைத்து வெறித்துக்கொண்டிருக்கும் தாயொருத்தியைப் பற்றிய சாட்சியின் குரலாகப் பயணிக்கிற கதை, 'அல்லியம்மா அரைச்ச மருந்து'. திருமணமாகிப் பட்டணத்திற்குச் சென்றுவிட்ட மகனுக்கும் கிராமத்துத் தாய்க்கும் இடையேயான பாசப்போராட்டத்தை விவரிக்கிற சிறப்பான கதை. கிராமத்து மனிதர்களின் மொழியிலேயே கதையின் உரையாடலை நிகழ்த்தியிருப்பது கதைசொல்லும் திறத்திற்கான சிறப்பு.

மிகுந்த பாசக்கார ஆனால் சுயமரியாதை குலையாத கிராமத்துத் தாயைக் கண்கள் பனிக்கக் கண்முன் நிறுத்தியிருக்கிறார்.

கணவனையும் தன் குழந்தையையும் காண இரவோடுஇரவாகப் பேருந்து ஏறுகிற பெண்ணின்

நினைவலைகளாய் விரிகிற கதை, 'கோப்பிரியா'. பேருந்தைப் பிடித்த பிரியா, சன்னலோரம் அமர்ந்துவிட... முன்னே நகரும் பேருந்து அவளின் நினைவுகளைப் பின்னுக்கு இழுக்க.. பிரியாவின் திருமண விழாவிலிருந்து கதை குடுபிடித்து நகர்கிறது.

பணம் சம்பாதிக்கும் வேகத்தில் வாழ்வின் சந்தோசங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு ஓடும் சுய சிந்தனைக் குறையுள்ள, சம்பாதிக்கும் இளம் மனைவியைப் பற்றிய கதை. அவளின் எதிர்காலத் திட்டங்கள் வாசக விழிகளை வியப்பில் விரிய வைக்கின்றன.

பள்ளிச் சிறுமியொருத்திக்கும் அவள் நட்டுவைத்து வளர்க்கும் மல்லிப்பூச் செடிக்குமான உறவை உணர்வுபூர்வமாகப் பேசுகிறது, 'பறத்தலின் சப்தம்'. மருத்துவராக்கும் கனவோடு மகளைப் படிக்கவைக்கும் தந்தை, கல்வியின் கன இறுக்கத்தில் படிப்பு ஏறாது தடுமாறும் மகள் வசமதி, மகளுக்கும் கணவனுக்கும் இடையே பகடையாய் உருளும் வசமதியின் தாய் என அல்லாடும் கதைவெளியில் வசமதியின் ஒரே ஆறுதல் அவள் வளர்க்கும் மல்லிச் செடிதான்.

அதனோடு அவள் பேசுவாள். தன் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அது பதிலுரைப்பதாகவும் அவ்வப்போது அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்வதாகவும் மல்லிச்செடியைக் கருதுகிற வசமதி, பள்ளியில் மேல்நிலைத் தேர்வை எதிர்கொள்கிறாள். அதன் பிறகானவற்றை மிக நெகிழ்வாக நகர்த்திச் சென்று கதையை முடித்திருப்பது சிறப்பு.

நான்கு மகள்கள் ஒரு மகன் என ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த தந்தையைப் பற்றிய கதை, தூர். தந்தை வைரவன் மீது மிகுந்த அன்பு வைத்திருக்கும் மகள்கள், சொத்தை அபகரிக்க முனையும் மகன் ஆகியோருக்கான போராட்டமாய் உருவெடுக்கிற கதையில் சொத்து விசயத்தில் தான் செய்துவிடுகிற ஒரு தவறால் பெருங்குற்ற உணர்வுகொள்கிற தந்தை, அதைக் கடந்தேறுகிற மகள்களின் பாசம் என உணர்ச்சிக் களமாய்த் தன்னைப் பதிவுசெய்து கொள்கிறது, தூர் சிறுகதை.

மொத்தம் பத்து கதைகளில் ஒன்பது கதைகள் குடும்ப உறவுகளை மையமாகக் கொண்டவை. நூலின் முதல் கதையான கடத்துபவன் கடவுள், இரண்டு மனிதர்களுக்கிடையேயான உரையாடல் எனினும் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான இருத்தலியல் தர்க்கமாகவே உணரமுடிகிறது. கொஞ்சம் பிசகினாலும் பிரச்சார நெடியடித்துவிடும் கதைக்களத்தில் நின்றுகொண்டு கத்திமுனையில் நடக்கிற கவனத்துடன் இலக்கியம் செய்திருக்கிறார், எழுத்தாளர் அகிலா கிருஷ்ணமூர்த்தி.

அவரின் இந்தத் 'தூர்', இதயத் தாய்மை!

நூல் : தூர் (சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர் : அகிலா கிருஷ்ணமூர்த்தி
வெளியீடு : முடிவிலி வெளியீடு
பக்கம் : 120
விலை : 125.

ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்

ரோஜாமுத்தையாவின் அரிய சேகரிப்புகளில் இன்னும் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். 1932ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 16ஆம் நாள் ஆங்கிலேய ஏகாதிபत्यத்தின் அப்போதைய பிரதமர் மெக்டொனால்ட் (Ramsay MacDonald) பிரித்தானும் சூழ்ச்சியில் சாதியப் பாகுபாடு வளர்க்கும் ஒரு உத்தரவை இந்தியாவிற்காகப் பிரயோகித்திருந்தார். அப்போது புனேவிலுள்ள எரவாடா சிறையிலிருந்த மகாத்மா காந்தியடிகள், இந்த அறிவிப்பு வெளிவந்த உடன் சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கினார். இந்தியாவின் தந்தை காந்தியடிகளை அதிகமாக நேசித்த மாநிலம் தமிழ்நாடு. இந்த உண்ணாவிரதத்தை ஆதரித்து “மகா உபவாசம்” எனும் ஒரு நூல் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டது. இதுவும் அவர் சேகரிப்பில் இருந்ததுதான்.

ரோஜாமுத்தையாவிடமுள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான நாடக விளம்பர நோட்டீஸ்கள், திரைப்பட விளம்பரத் தாள்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் தமிழ் நாடக, சினிமா, கலை வரலாறு போன்றவற்றை எழுதவும் தமிழ்ச் சமூகவியல் ஆய்வுகளுக்கும் பயன்பட்டுவருகின்றன. 1900ஆம் தொடக்க ஆண்டுகளில் நடக்கப்பட்ட நாடக விளம்பரப் பிரசுரங்களில் அடியில் இருந்த குறிப்புகள், “நாடகக் கொட்டகைக்குள் பெருவியாதி யஸ்தர்களுக்கும் பஞ்சவமரர்களுக்கும் அனுமதி இல்லை” என்று உத்தரவிடுகிறது. இதுபோல் சமூகவியல் உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் அரிய சேமிப்புகள் பலவும் இருந்தன.

புத்தகங்களை வாங்குவதோடு நிறுத்திவிடாமல் அவற்றைப் படித்து, தலைப்பு வாரியாகப் பிரித்து,

அட்டவணைப்படுத்தி, படிப்பவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அவற்றை அடுக்கி வைத்திருந்தார். ஒவ்வொரு நூலிலும் உள்ள செய்திகளைத் தொகுத்துக் களஞ்சியமும் தயாரித்திருந்தார். இது அவருடைய சொந்த முறையைத் தழுவியது. அரிய புத்தகங்களும் கலைப் பொருட்களும் எங்கே கிடைத்தாலும் அவற்றை எல்லாம் வாங்கிச் சேகரித்ததுதான் இன்று உலகம் முழுவதிலுமுள்ள தமிழர்களைப் பெருமைப்பட வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ரோஜா முத்தையா சேகரித்த நூல்கள் பற்றிய செய்தியை அறிந்த ஆய்வாளர்கள் தம் ஆய்வு தொடர்பான தரவுகளைத் திரட்ட கோட்டையூருக்குச் சென்றனர். அவர்கள் நூலகத்தைப் பயன்படுத்த இலவசமாக அனுமதி வழங்கினார் ரோஜாமுத்தையா.

அப்போது ஆய்வாளர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகங்கள் வழங்கும் உதவித் தொகையில் ஒரு சிறு தொகையைப் பெற்று அதில் மதிய உணவும் அவர்களுக்கு வழங்கினார்.

நாட்டின் பல பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் நூலகத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இவ்வளவு பணிகளுக்கு இடையிலும் ‘தேள்கடி’ தொடர்பான மருத்துவநூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டார். சேகரித்த நூல்களைப் பாதுகாக்க ஒருவகைப் பூச்சி மருந்தைத் தெளித்து வந்தார். அதனை அடிக்கடி சுவாசிக்க நேர்ந்ததால் அவருக்கு நோய் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் தனது நூலகத்தைத் தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துக்குக் கொடுக்க எண்ணினார். அதற்கான முயற்சிகளை அப்போதைய தமிழக அரசு மேற்கொண்டது. ஆனால் அந்த முயற்சி ஏனோ

வெற்றிபெறவில்லை.

1992ஆம் வருடம் ஜூன் மாதம் 4ஆம் தேதி ரோஜாமுத்தையாவை மரணம் முத்தமிடுகிறது. அவர் தேடித் தேடிச் சேகரித்த நூல்களைத் தாங்கி நிற்கும் அலமாரிகளுக்கிடையில் அவரது பூத உடல் கிடத்தப்பட்டது. அப்போது அவருக்கு ஒரு மகனும் மகளும் இருந்தனர். அவரது மனைவி சிவகாமி அம்மையாரும் உடனிருந்தார். மூன்றாம் நாள், ஜூன் 7ஆம் தேதி “தினமணி” நாளிதழின் 12ஆம் பக்கத்தில் “ரோஜாமுத்தையா காலமானார்” எனும் தலைப்பில் மரண அஞ்சலிச் செய்தியானார்.

மறுதினம், ரோஜாமுத்தையாவின் விலை மதிக்க முடியாத அரிய தமிழ் ஞானச் செல்வம் சுமார் ரூ.5/- கோடி பெறும் என்ற விபரத்தோடு முனைவர் தி.ந. இராஜரத்தினம் “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்”க்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகிறார்.

அந்தக் கடிதம்பற்றி அறிவதற்கு முன்பு படைப்பாளர் அம்பையைப் பற்றியும் அறியவேண்டிய நேரமிது. சித்தூர் சுப்பிரமணியம் லக்ஷ்மி என்ற பெயரைவிட அம்பை என்பதுதான் தமிழ் இலக்கிய உலகத்திற்குப் பரிச்சயமான பெயர். 30 வருடங்களுக்கும் மேலாக “இந்தியாவில் பெண்கள்” பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொண்டுவரும் தனித்த ஆராய்ச்சியாளர். 15க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். அதில் எட்டு ஆங்கில நூல்கள். ஆங்கில நூலுக்காக “டாக்டர் சி.எஸ். லக்ஷ்மி” என்றும் தமிழிற்கு “அம்பை” என்ற புனைபெயரிலும் எழுதி வருகிறார்.

தனது “இந்தியாவில் பெண்கள்” என்ற ஆய்வுக்காக ரோஜாமுத்தையா நூலகத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அந்தச் சமயங்களில் ரோஜாமுத்தையா நூலகச் சேமிப்புகளின் எதிர்காலம் பற்றியும் ரோஜாமுத்தையா அவர்களுடன் விவாதித்திருக்கிறார். 1992ஆம் ஆண்டு சமூகச் செயற்பாட்டாளர், பெண்ணுரிமைக்காகத்தொடர்ந்து குரல்கொடுத்துவந்த முனைவர் சி.எஸ். லக்ஷ்மி அமெரிக்காவின் சிகாகோ பல்கலைக்கழகத்தின் கலாச்சாரம் மற்றும் புலனுணர்வுத் திறன் அறியும் ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டிருந்தார் (Dr. C. S. Lakshmi -- a visiting fellow in the University of Chicago's Institute for Culture and Consciousness).

தி.ந.இராஜரத்தினம் அவர்களின் “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்” நாளேட்டின் செய்தியை அறிந்து, ரோஜாமுத்தையா நூலகத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய செய்திகளைச் சிகாகோ பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறார். சிகாகோ பல்கலைக்கழகம் களத்தில் இறங்குகிறது.

தொடர்ந்த கடிதத் தொடர்புகளுடன், சிகாகோ

பல்கலைக்கழகத்தின் ஆசிரியப் பிரிவின் தலைவர் ஜேம்ஸ் நை, ரோஜாமுத்தையாவின் சொந்த ஊரான கோட்டையூருக்கே வருகிறார். ரோஜாமுத்தையாவின் அரிய ஆவணங்களைப் பார்வையிடுகிறார். பின்னர் நடந்தது வரலாறு.

ரோஜாமுத்தையாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு சிகாகோ பல்கலைக்கழக அதிகாரிகள் நான்கு முறை கோட்டையூருக்கு வந்தனர். கோட்டையூர் நூலகத்தைச் சென்னைக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கான திட்டம் கவனமாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டது. இதனைத் தமிழறிஞர் ஏ.கே. ராமானுஜன் ஒருங்கிணைத்தார்.

1994ஆம் ஆண்டு புத்தகதினமான ஏப்ரல் 23ஆம் நாள், தண்ணீர் புகாப் பெட்டிகளில் ஆவணங்கள் பாதுகாப்பாக எடுத்துவைக்கப்பட்டு, 4 லாரிகள், ஒரு ட்ரக் ட்ரையர்லரோடு கோட்டையூர் நூலகம் சென்னைக்குப் பயணப்பட்டது.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வெளியீடுகள், மிகவும் தொன்மையான இலக்கிய நூல்கள், இலக்கியக் குறிப்புகள், மருத்துவ நூல்கள், நிகழ்வுகள் குறித்த இலக்கிய வெளியீடுகள், நாட்டுப்புறவியல் தொடர்பான ஆவணங்கள் போன்றவற்றின் மீது முதலில் கவனம் செலுத்தி அவைகளை ஒருங்கிணைப்பதில் அமெரிக்கக் கல்வித்துறை, மனிதநேயத்திற்கான தேசிய அறக்கொடை, அமெரிக்காவின் ஃபோர்ட் அறக்கட்டளை (Ford Foundation), மருத்துவ வரலாற்றிணைக் கற்கவும், கற்பிப்பதற்குமான இங்கிலாந்தின் வெல்கம் நிறுவனம் (The Welcome Institute for the History of Medicine) ஆகியவை நிதி உதவி அளித்து உதவின.

சிகாகோ பல்கலைக்கழகம் ரோஜாமுத்தையாவின் சேகரிப்பை வாங்கிய பிறகு, இந்த நூலகத்துக்குப் பொறுப்பாகச் சென்னையிலுள்ள “மொழி” அறக்கட்டளையைப் பல்கலைக்கழகம் தொடர்பு கொண்டது. ‘க்ரியா’ எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், சங்கரலிங்கம், தியடோர் பாஸ்கரன், பல்லடம் மாணிக்கம், கி.நாராயணன் ஆகியோர் அதன் ஆரம்ப கட்டப் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். “மொழி” அறக்கட்டளையோடு சேர்ந்து சிகாகோ பல்கலைக்கழகம், 1996 முதல் 2004 வரையுள்ள ஆண்டுகளுக்குப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் செய்திருந்தது. 2005ஆம் ஆண்டு “ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலக அறக்கட்டளை” என்ற பெயரில் ஒரு பொது அறக்கட்டளை தொடங்கப்பட்டு மீண்டும் சிகாகோ பல்கலைக்கழகத்தோடு ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் இடப்பட்டது. ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு, ஒப்பந்த முடிவில் சேகரிப்பு முழுவதையும் ரோஜாமுத்தையா அறக்கட்டளைக்கே சிகாகோ

பல்கலைக்கழகம் கொடுத்துவிட்டது. ஒரு லட்சமாக இருந்த ஆவணங்கள் தற்போது நான்கு லட்சமாக வளர்ந்திருக்கின்றன.

ஏ. கே. ராமானுஜன் : மொழியியல் ஆய்வாளர், நாட்டுப்புறவியலாளர், கவிஞர் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பாளர். தமிழ், ஆங்கிலம், கன்னடம், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகிய ஐந்து மொழிகளைப் பற்றிய ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டவர்.

இவர் தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழை நிலைப்படுத்துவதற்கு அயராது முயற்சி செய்தவர். சங்க இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்திலும் மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். இவரது புத்தகத் தொகுப்பும் நூலகத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கிறது. ஏ.கே.ஆர் அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்தும் விதமாக, நூலகத்தின் மத்தியில் உள்ள வாசிப்பறைக்கு “ஏ.கே.ஆர். வாசிப்பு அறை” எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தின் வெள்ளிவிழா நிறைவு நிகழ்ச்சிகள் ஆகஸ்ட் 1, 2019 அன்று நடைபெற்றன. ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தின் நிர்வாக அறங்காவலர் சுந்தர் கணேசன் சில தகவல்களை நமக்குத் தருகிறார்.

2005ஆம் ஆண்டு முதல் பல்வேறு கருத்தரங்குகளையும் நூலகம் நடத்திவருகிறது. இலக்கியம், மருத்துவம், மதம், தலித் படைப்புகள், காந்தியம் குறித்த புத்தகங்கள், பெண்கள் குறித்த நூல்கள், திராவிட வரலாறு என்று பல தரப்பட்ட துறைகளில் பல லட்சக்கணக்கான ஆராய்ச்சி நூல்கள் ஆராய்ச்சி மாணவர்களை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. கணித வல்லுநர் இராமானுஜம் அவர்களின் கையேடுகளை அதே முறையில் பதிவிட்டுப் பாதுகாத்து வருவதுடன், உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளையும் அதன் ஆதிவடிவில் தந்து பயன்பாட்டாளர்களுக்கு உதவிபுரிகிறது என்ற தகவலையும் குறிப்பிடுகிறார்.

இப்பொழுது, நமக்குத் தமிழக கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர் மகாதேவன் தேவைப்படுகிறார். அழைப்போம்.

ஐராவதம் மகாதேவன், 27 வருடங்கள் இந்திய ஆட்சிப் பணியில் பணிபுரிந்து, விருப்ப ஓய்வு பெற்று, பின் “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்” குழுமத்தின் செயல் இயக்குநராகச் செயல்பட்டவர். 1987ஆம் ஆண்டு முதல் 1991ஆம் ஆண்டுவரையில் “தினமணி” நாளைத்தின ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார்.

சிந்துச் சமவெளியில் கிடைத்த ஒரு இலச்சினையை அடையாளம் காண்பது மிகப்பெரிய சவாலாக இருந்தபோது அதற்கு மட்டுமே ஐராவதம்

மகாதேவன் 50 ஆண்டுகளைச் செலவிட்டிருக்கிறார்.

சிந்துச் சமவெளி நாகரிகத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இலச்சினையில் காணப்பட்ட மிருகத்தைக் குதிரை எனக் கூறி, அது ஆரிய நாகரிகம்தான் என்ற கூற்றை முறியடித்து, பல்வேறு ஒப்பீட்டுச் சான்றாதாரங்களின் மூலம் அந்த இலச்சினையில் காணப்பட்ட மிருகம் காளை என்பதை நிரூபித்தார். அதன்மூலம் சிந்துச் சமவெளி நாகரிகம், திராவிட நாகரிகமே என்பதை உலகிற்கு உரக்கச் சொன்னவர் ஐராவதம் மகாதேவன்.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தை ஆரியக் கலப்பில்லாத அதற்கு முற்பட்ட நாகரிகம் என நிறுவியவர் ஐராவதம் மகாதேவன். “சிந்துவெளி நாகரிகம் ஒரு நகர நாகரிகம். ஆனால், ஆரியர்களுடைய நாகரிகமோ கிராமப்புறத்தைச் சார்ந்த மேய்ச்சல் நிலத்தோடு தொடர்புடைய நாகரிகமாகும். சிந்துவெளியில் கிடைத்த குறியீடுகள், முத்திரைகளில் பல்வேறுவிதமான விலங்குகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அவை எதிலும் குதிரையின் உருவம் காணப்படவில்லை. குதிரை என்பது ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பிறகே இந்தியாவில் அறிமுகமானது” என்று நிரூபித்தவர்.

தமிழின் தொன்மையைத் தனது கடும் உழைப்பால், ஆய்வுத் திறத்தால் உலக அரங்குக்கு எடுத்துச்சென்றவர் ஐராவதம் மகாதேவன். 38 ஆண்டு காலம் உழைத்து அவர் உருவாக்கிய பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்த ஆய்வு நூல் (Early Tamil Epigraphy, Harward University press and CreA, 2003) இந்திய வரலாறு என்றாலே, அது வட இந்திய வரலாறுதான் என்றிருந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு உதவியது. தமிழ் பிராமி என அவரால் அழைக்கப்படும் பழந்தமிழ் எழுத்துகளையும் ஆரம்ப கால வட்டெழுத்துகளையும் புரிந்துகொள்ள முழுமையானதொரு வழிகாட்டியாக அந்த நூல் விளங்குகிறது.

1977ஆம் ஆண்டு ஐராவதம் மகாதேவன் வெளியிட்ட ‘சிந்துவெளி எழுத்து, குறியீடுகளின் தொகுப்பும் அட்டவணைகளும்’ (The Indus Script : Texts, Concordance and Tables) சிந்துவெளி ஆய்வில் ஒரு மறக்க முடியாத மைல் கல். சிந்துவெளிப் பண்பாட்டின் திராவிடக் கருதுகோளுக்கு வலுச்சேர்த்த ஆய்வறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவன்.

திராவிட நாகரிக ஆய்விற்கு அவரது பங்களிப்பைப் பாராட்டிச் செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் 2009 - 2010ஆம் ஆண்டுக்கான “தொல்காப்பியர் விருது”ம் ஐராவதம் மகாதேவனுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

-தொடரும்

உளர்மிளை

கையறு நிலையில்
தான் நிற்கும்
கோலத்தைக்
கண்ணாடியில் -
வெறித்தாள்
மையிலாக் கண்களும்
மலரில்லாக் கூந்தலுமாய்
தான் இருப்பதைக்
கண்டு
மனசுக்குள் -
சிரித்தாள்

எத்தகைய பெருந்தவறை -
இழைத்திருக்கிறேன்
எள்ளலும்

ஏகடியமும் கலந்து
எண்ணற்ற வார்த்தைகளை-
இறைத்திருக்கிறேன்

எத்தனை பெரிய
வாழ்க்கையினை -
இழந்திருக்கிறேன்..

தவறைச் சொல்லி
அவர்களின்
தாள்களில் -
விழுந்திருக்கலாம்
மன்னிப்பு கோரி
அவர்களிடம்
மனம் விட்டு -

அழுதிருக்கலாம்..
அட..
மூவருக்கும் ஒரு
முகமன் கூறி
முத்தமிட்டு -
அனுப்பியிருக்கலாம்
தேவர்களுக்கு
நிகரான
அவர்களின் பாதங்களைத் -
தெண்டனிட்டிருக்கலாம்...

கொழுந்தனும்
கொழுநனும்
வருகையில்
எழுந்து நின்றாவது -
வணங்கியிருக்கலாம்
அல்லது
கைகேயியும்
கூனியும் போல
கண்மறைவாகப் போய் -
முடங்கியிருக்கலாம்
எதிர்நின்று பேசியதோடு
அல்லாமல் அவர்களை
எதிர்த்தும் -
பேசிவிட்டேன்
ஏராளமாய் இகழ்ந்து
என்னவனையும்
இதயம் நொறுங்கிட -
ஏசிவிட்டேன்...

என் செய்வேன் -
இனி
அக்கணத்தில்
இப்படி
அவதூறு பேச வைத்து
என்னை
ஆட்டுவித்தது-
சனி
இனி

இல்வாழ்வு என்பது
என்னைப் பொறுத்தவரை
எட்டாத -
கனி
என்றைக்கும்
இனி நான் -
தனி
இல்லத்திலேயே
எல்லாம் துறந்து
தவமிருக்கப் போகும் -
முனி

கொள்ளளவைத்
தாண்டி
குற்ற உணர்ச்சி
அவளுக்குள்
கொழுந்துவிட்டு -
எரிந்தது
கொண்டவனைப்
பிரிந்த மனசும்
இப்படித்தான்
கும்மிருட்டில் கிடந்து
குமுறும் என-
புரிந்தது..

அலைஅலையாக
ஆதங்கம் பரவும்
தன் மனதை
ஆற்றுப்படுத்தி -
ஆருமில்லை
அநாதை போல
நிற்கும் தன்னிடம்
அன்பு பாராட்ட
அந்த ஆண்டவனுக்கும் -
நேரமில்லை..

உற்றவன் அற்ற
இந்த
உப்பரிக்கையில் படுத்து
உறக்கம் கொள்ளவும் -
ஒப்பவில்லை
இந்த

உழுப்பிரளயத்துக்கு
நானும்-
தப்பவில்லை

மையில்லா மலர்விழிகள்
சிவக்க
மலங்க மலங்க -
விழித்தாள்
தான் செய்த
மடத்தனத்தை
எண்ணி எண்ணி
மனசுக்குள்ளேயே -
பழித்தாள்...

களையிழந்த
வதனமும்
வளையிழந்த
கரங்களுமாய் நிற்கும்
அவளுக்கு
நிலைகொள்ள முடியாமல்
நெஞ்சம் -
தவித்தது
தன்னையறியாமலேயே
தளும்பிய கண்ணீரோடு
அவளது
தளிர்க்கரமிரண்டும்
தலைக்கு மேல் -
குவிந்தது..

ஆறாத ரணமாக
அங்கமெல்லாம்
கொதிக்கையில்
ஆபரணம் எதற்கென்று -
அவிழ்த்தாள்
அவனில்லா வேளையில்
அரிதாரம் எதற்கென்று
அவன் வைத்த
தீலகத்தையும் -
அழித்தாள்...

தேவி என்றழைத்தவன்
பாவி

என்றல்லவா
அழைத்து விட்டு
ஆவி துடிக்க
ஆரண்யம் -
போனான்
இனி அவன்
தேவி என்றழைக்கும் வரை
இந்தப் பாவி
ஆவி துடிக்க
காவியை -
அணியப் போகிறேன்
அதற்கு
தூக்கமும்
ஏக்கமும் அற்ற
துறவறத்தைப் -
பணியப்போகிறேன்..

அரண்மனைக்குள்ளே
இருந்தபடியே
ஒரு
ஆன்மீக வாழ்க்கையை -
நடத்தப்போகிறேன்
அவனில்லா
ஐயாயிரம் இரவுகளை
அவன் நாமத்தை
செபித்தபடியே -
கடத்தப்போகிறேன்...
உறவுகளற்ற தனிமையை -
உடுத்தப்போகிறேன்
உணர்வுகளற்ற
உப்பரிக்கையில் என்னைக் -
கிடத்தப் போகிறேன்..

ஆபரணங்களற்ற
தன் மேனியை
ஆடியில் -
நோக்கினாள்
அடிவயிற்றிலிருந்து
கிளம்பிய
ஆதங்கப் பந்தனை
தன்
அடிமனதில் -

தேக்கினாள்

மேகலையணிந்த
மெல்லிடையைப் பார்த்து

தன்

மேனி குலுங்கிடத் -
தேம்பினாள்

கோசல மன்னனின்
குமரனுக்கு
தானிழைத்த கொடுமைக்காக
மனம் -
கூம்பினாள்

வேளைவருகையில்
விதியென்பது
எல்லோரையும்
இக்கட்டான நிலையில்
வைத்து
சொக்கட்டான் -
ஆடுகிறது
காலமென்பது
கண்ணாமூச்சி
ஆடுவதற்காக
ஞாலத்தைத் -
தேடுகிறது...

வனம் சென்ற
இலக்குவனின்
பின்னாலேயே
ஏன் எனது -
மனம் செல்லவில்லை
வாய்வார்த்தைக்காவது
வதனம் மலர்ந்து
போய்வாருங்கள்
என்றொரு
வார்த்தையை -
சொல்லவில்லை..

பொன் மனமும்
இன்முகமும்
கொண்ட எனக்குள்
எப்படி நுழைந்தது

இந்த -
வன் முகம்..
அன்னவன் அகன்ற
கவலையை
மறக்காமல்
இன்னமும் தவிக்கிறதே -
என் முகம் ..

அஸ்திரம் சுமக்கும்
அவனுக்கு
அனுதுணையாய்
போய்
அவனது
வஸ்திரம் -
சுமந்திருக்கலாம்
அஞ்சனம் தீட்டிய
விழிகளோடு
ஆரண்யமெங்கும்
அலைந்தபடியே
அவன் அன்பில் -
தொலைந்திருக்கலாம்...

வர்க்கம் தழைக்க
வளைக்கரம்
பிடித்தவனுடன்
இப்படி ஓர்
தர்க்கம் புரிந்திருக்க -
கூடாது
சொர்க்கம் என
வாழ்ந்தவனை
இப்படி நான்
சோதித்திருக்கவே -
கூடாது

என்னை
நாடியவன்
வரும்வரையில்
இந்த
நரகத்திலேயே -
கிடப்பேன்
என்
நாயகனைக்

காணும்வரை
காராக்
கிரகத்திலேயே -
படுப்பேன்...

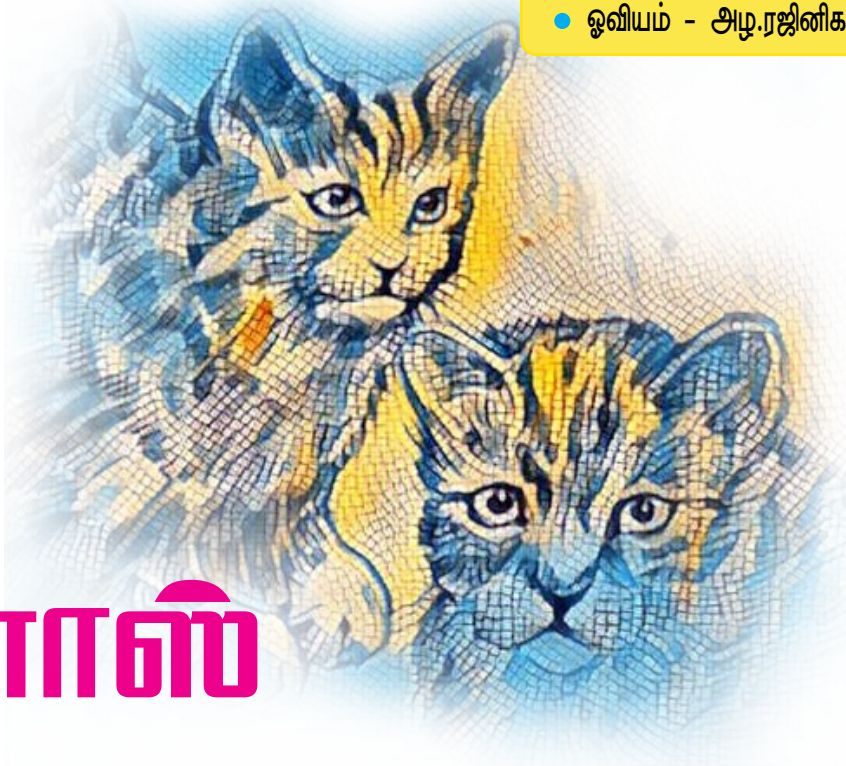
அவலந்தரித்த
தனது
அழகு மேனியை மூட
கணவனைப் போலவே
அவள்
காவியுடை -
தரித்தாள்
கமலக் கண்களில்
வழியும்
கண்ணீரைத் -
துடைத்தாள்
கவலை தோய்ந்த
முகத்தோடு சென்று
அறைக்கதவுகளை -
அடைத்தாள்...

- உளர்மிளை வருவாள் ■

- பிறைமதி குப்புசாமி
- ஓவியம் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

பூனாஸ்

ஒரு மழைநாளில் கடைத்தெருவிற்குச் சென்று திரும்பும்போது தனது காலையே சுற்றிச்சுற்றி வந்த அந்தச் சாம்பல் நிறப்பூனை அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லைதான். ஆனால் சாலைகளில் செல்லும் வாகனங்களின் சக்கரங்களில் நசுங்கி இறந்துவிடக்கூடாது என்றெண்ணித்தான் அந்தப் பூனைக்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டான்.

அதன் கண்களுக்கு மேலாக இருக்கும் பெரிய ரோமங்கள் மழையில் நனைந்திருந்ததால் ஒன்றோடொன்று ஒட்டியிருந்தன. அதன் மேலுள்ள பஞ்சு போன்ற முடிகள் உடம்போடு ஒட்டி, அதன் இளம் சந்தன நிற உடல் தெரிந்தது. முகமும் கூட அப்படித்தான். மண்டை முழுக்க மழை நீர் வழிந்து ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது.

ஓயர் கூடையைக் கையில் மாட்டிக்கொண்டு அதே கையில் குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு இன்னொரு கையில் அந்தப் பூனையை நெஞ்சோடு அணைத்தவாறு தூக்கிக்கொண்டான்.

அதன் உடம்பிலிருந்து 'உர்.... உர்....' என

வெளியான அதிர்வு, அவனது உடலைச் சிலிர்த்து வைத்தது.

அந்தப் பூனையை எப்படியாவது தெருவுக்குள் விட்டுவிட வேண்டும் என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டே நடந்தான். அந்தப் பூனை நெளிந்து அவனது சட்டையோடு உரசித் தனது உடலைச் சூடாக்கிக்கொண்டது.

மழையின் சாரலானது குடைக்கும் தரைக்குமிடையில் நுழைந்து, அவனைச் சன்னமாக நனைத்திருந்தது. அந்தச் சாரல் தன் மீது விழாதவாறு அவனது கையிற்கும் சட்டைக்குமிடையில் தன்னை நுழைத்துக்கொண்டது அந்தப் பூனைக்குட்டி.

குடையை மடித்துச் சன்னலில் தலைகீழாக மாட்டிவிட்டு வீட்டினுள் நுழைவதற்கு முன்னதாகவே அவனது அம்மா, "என்னடா தூக்கிட்டு வர?" என்று கேட்டாள்.

பூனைக்குட்டியை வீட்டில் விட்டதும்

உடலைச் சிலிர்த்துக்கொண்டே உள்ளே சென்றது. ஓயர் கூடையைக் கீழே வைத்தான். அவன் அம்மா கேட்ட கேள்விக்கு இன்னமும் அவன் பதிலே சொல்லவில்லை. அவனது அம்மா அந்தப் பூனைக்குட்டியையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“எங்கேருந்துடா தூக்கியார?” அதற்குள் அந்தப் பூனைக்குட்டி அவர்களது வீட்டு அடுப்பங்கரைக்குள் சென்றுவிட்டிருந்தது.

பூனைகளுக்கு மட்டும்தான் தெரிகிறது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருக்கும் அடுப்பங்கரைகளின் விலாசம்.

அதன் பின்னால் சென்றவன் அதையே பார்த்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்தான். அது தனது கால்களால் அடுப்பங்கரையில் படர்ந்துகிடந்த சாம்பலை மிருதுவாக நீவி அடுப்பினுள்ளாக நுழைந்து சுருண்டுகொண்டது.

“த்தோ... இந்தக் குட்டிய நம்மளே வச்சிப்போம்த்தா” தனது அம்மாவிடம் சொன்னான். அந்தப் பூனை சுருண்டு கிடப்பதைக் ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டே அவனது அம்மாவின் விடைக்காகக் காத்திருந்தான்.

“ஓங்களுக்கு சோறு போடவே ந்கொப்பன் படுற பாடு நாய் படாத பாடா இருக்கு. இதுல பூனைக்குமா?” ஒரு கையால் காலில் மிதிப்பட்ட கிண்ணத்தை எடுத்து அம்மியின் மீது வைத்துக்கொண்டே பதில் சொன்னாள் அவனது அம்மா.

“இல்லத்தா... மழைல நனைஞ்சிக்கிட்டு இருந்துச்சு. அடிப்பட்டுச் செத்துடும்னு நெனச்சுத் தூக்கிட்டு வந்து நம்ம தெருல விட்டுடலாமனு நெனச்சேன். யாருடலயாவது போயி அண்டிக்கும்னு நெனச்சேன். எங்கயோ போவுறதுக்கு பதிலா நம்மூடலயே இருக்கட்டும்த்தா..” இப்போதும் கூட அந்தப் பூனையைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

நன்கு வேயப்பட்ட கூரை வீடு. சுடாத செங்கற்களால் நிரப்பப்பட்ட சுவர், மழையின் சாரல் பட்டுக் கரைந்திருந்தது. உள்ளே ஐந்து ஜீவன்கள். இரண்டு பெண் குழந்தைகள். ஒரு பையன். கணவன் மனைவி. இப்போது

இந்தப் பூனைக்குட்டியாக, இப்போது மொத்தம் ஆறு பேரானது குடும்பம். துவைத்த துணிகளும் துவைக்காத துணிகளும் இரண்டறக் கலந்து நைலான் கொடி கயிற்றில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இன்னொரு மூலையில் மண் பாளைகளும் அலுமினியப் பாத்திரங்களும். இவைகள் மட்டுமே பாதி வீட்டை அடைத்துக்கொண்டிருக்கும் வீடு அது. மீதி இடம் புழங்குவதற்கு. கொல்லைப்புரத்தில் அடுப்பங்கரை.

இப்போது அந்தப் பூனைக்குட்டியின் பெயர் பூனாஸ் என்று அவனால் அழைக்கப்படுகிறது.

அவன் கல்லூரி முடித்து வீட்டிற்கு வரும் நேரம், பூனாஸுக்கு நன்றாகப் பழக்கப்பட்டுப்போனது. அவன் தாமதமாக வரும் நாட்களில் அங்கும் இங்குமாக ‘மியாவ் மியாவ்’ என்று திரிந்துகொண்டேயிருக்கும். கொஞ்சம் தாமதமானாலும் அவனும் நிலைகொள்ளாமல் வீட்டிற்குச் செல்லவே எத்தனிப்பான். அதனாலேயே அவனை ‘வயதுக்கு வந்த பெண்’ என்று கிண்டலடிப்பார்கள் நண்பர்கள்.

பின் கால்களைக் கீழே வைத்துக்கொண்டு முன்னங்கால்களை வாசலில் வைத்துக்கொண்டு சாலையைக் கடந்துபோகும் வாகனங்களை முறைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் பூனாஸ். முகத்தைச் சுற்றும் ஈக்களைத் தன் முன்னங்கால்களால் லாவகமாக ஓட்டிவிடும் செய்கை யாரோ ஒரு பெரியவரை ஞாபகப்படுத்தும்.

பேருந்திலிருந்து இறங்கி வந்தவனைக் கண்டதும் ‘மியாவ்... மியாவ்...’ எனக் கத்திக்கொண்டு அவனது கால்களைச் சுற்றிச்சுற்றி அவன் மீது ஏறத்துடிக்கும். அவன் உடை மாற்றி லுங்கிக்குள் மாறும்வரை அவனை விடவே விடாது. இவனும் அதைக் கவனிக்காததுபோல், நகர்ந்துகொண்டே இருப்பான். சில வேளைகளில் அவனைக் கீறி, தன் மீது கவனம் செலுத்த வைக்கும். ஆனாலும் உடை மாற்றும் வரை கண்டுகொள்ளாததுபோல் அவன் நடந்துகொள்வான்.

தரையில் பாயை விரித்துப் படுத்ததுதான் தாமதம், அவனது நெஞ்சின் மீது கால்களைப் படர்த்தி அமர்ந்துகொள்ளும் ஒரு

குழந்தையைப்போல. 'உர்... உர்..' சத்தத்தை அவன் மீது பாய்ச்சும். அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் கூசும்.

பூனைகளின் பாசம்தான் எவ்வளவு அழகானது. மொழிகளற்ற மொழியில் பேசி, பாசத்தைக் கடத்துவது வாயில்லா உயிரினங்களின் சாட்சிகள்தானோ?

சாப்பிடும் நேரங்களில் அவனது கைகளைச் சீண்டி சோறு கேட்கும். அவன் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கும்போது, அவன் கைகளைத் தட்டிவிடும். ஒரு குழந்தைக்குக் கிண்ணத்தில் சோறு போட்டு வைப்பதுபோல், சுத்தமான ஒரு கிண்ணத்தில் பூனாலுக்குச் சோறு வைக்கப்படும். எந்தக் குழந்தையைப் போலவும், இது வேண்டும் அது வேண்டுமென்று ஒருநாளும் அது அழுததில்லை.

இரவு நேரங்களில் அப்பாவின் வேட்டியிலோ, அம்மாவின் புடவையிலோ.. போர்வையாக்கித் தூங்குபவனின் இரண்டு கால்களுக்கிடையில் படுத்துக்கொள்ளப் போராடி வெற்றி பெறும் பூனாள். அவளும் அதைத் தூங்கவிடாமல் செய்து அலைக்கழித்துத் தோற்றுப்போவான்.

"எண்டா தூங்குற நேரத்துல அத கத்த வச்சித் தொல்ல பண்ணுற?" கருத்த இரவு சூழ்ந்த இரவுகளில் ஒவ்வொரு நாளும் அவனது அம்மாவின் குரலுக்குப் பிறகு எப்படியேனும் அந்தப் பூனைக்குட்டி அவனது கால்களுக்கிடையில் படுத்துறங்கித் தனது இரவு தூக்கத்தை 'உர்... உர்..' சத்தத்தோடு உறங்கச் செல்லும்.

நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அதனுடன் விளையாடுவான். அவனது வீட்டிலிருக்கும் கிழிந்த பாயை நகங்களால் கீறுவான். அது என்னவோ ஏதோவென்று அவனது கைகளை லாவகமாகப் பிடிக்க நினைக்கும். அவன் தனது கைகளை எடுத்து விடுவான். பளிங்குகளை உருட்டிவிடுவான், அது எல்லாப் பளிங்குகளும் தனக்கான உணவென்று எண்ணிப் பிடித்து உண்ணப் பார்த்துத் தோற்றுத் தூர தள்ளிவிடும். கைகளை மேலே தூக்கி விரல்களை ஆட்டுவான், அது எக்கிப் பிடிக்கத் தாவி மேலெழுந்து கீழே விழுந்து இவனை முறைத்துப் பார்க்கும்.

அடுப்பங்கரையும் வீடும்தான் அதன் உலகம். இன்னும் ஓரிரு மாதங்களில் உணவைத் தேடி வேறு வீடுகளுக்குச் செல்ல வாய்ப்பிருக்கிறது.

அந்த வீட்டில் இருக்கும் கருவாட்டுக் கூடையையோ அல்லது பாலையோ காலி செய்துவிட்டு அவர்களது கண்களில் மாட்டியதும், நல்ல பிள்ளையாக வீட்டிற்கு ஓடி வந்து அதே 'உர்... உர்..' சத்தத்தோடு அவனது நெஞ்சிலோ அவனது மடியிலோ அல்லது அவனது கால்களுக்கிடையிலோ படுத்துறங்கலாம். அந்த நேரம் அவர்கள் வந்து நடந்ததைச் சொல்லிச் சண்டை போடலாம். அதுவரை அவனது வீட்டில் செய்யும் மீன் குழம்பும் கருவாட்டுக் குழம்பும் அல்லது இன்ன பிற ருசியான புளிக்குழம்பும் அதுக்குப் போதுமானதாகவே இருக்கிறது.

எப்போதாவது, அவனது அப்பா அரசலாற்றில் பிடித்து வரும் மீன் அதுக்குப் பிடித்தமான உணவு. மீனை ஆயும் நேரங்களில் கொல்லையை விட்டு நகரவே நகராது. மீன் குண்டானையும், மீன் செதில்களில் ஒட்டிக்கிடக்கும் துண்டு மீனிறைச்சியையும் உண்ண முகத்தை உம்மென்று வைத்துக்கொண்டு வந்து தின்று தீர்க்கும். கழுவிய மீன்களில் சில மீன்களை அவனது அப்பா எடுத்து வைப்பார். ஆற அமர உட்கார்ந்து, அந்த மீன்களைத் தின்றுவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்து அடுக்குப் பாளைகளின் இடுக்குகளில் படுத்துக்கொள்ளும்.

சனி ஞாயிறுகளில் மாடு மேய்க்கச் செல்லும்போது பூனாலையும் தன்னோடு தூக்கிச் செல்வான் அவன். அவனும் அதனுடன் விளையாடுவதை ஒரு குழந்தையுடன் விளையாடுவதாகவே நினைத்து விளையாண்டுகொண்டிருப்பான். அங்குள்ள அதற்கான உணவுகளைத் தேடிப்பிடித்து உண்ணும். தலைக்கு மேல் பறக்கும் பூச்சிகள், ஊர்ந்து செல்லும் வண்டுகள், இன்னும் சில. அதன் உணவுகளை மெதுவாகக் காத்திருந்து பாய்ந்து ஒரு சிறுத்தையைப் போலவோ அல்லது ஒரு புலியைப் போலவோ பிடித்து உண்ணும். சில நேரங்களில் எலிவளைகளின் முன் அமர்ந்து, காத்திருந்து எலிகளைப் பிடித்தும் உண்ணும்.

வயல்வெளிகளில் படுத்து உருண்டு துள்ளி விளையாடும். அதன் நகங்களால் மண்ணைக் கீறி, எதையாவது தேடும். சிறிது நேரம் கழித்து அவனுடன் வந்து விளையாடும்.

மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் மாட்டுடன் சண்டைக்குப் போகும். அவனது மாட்டிற்கும்

பூனாஸிிற்கும் ஆகாது. அதன் சிறிய கொம்புகளால் முட்டப்போகும். அது துள்ளிக் குதித்து பாய்ந்து சென்று, மீண்டும் வம்பிழுக்கும். பூனாஸ் தனது முன்னங்கால்களால் மாட்டின் முகத்தைச் சீண்டும். மாடு தனது மேய்ச்சலை நிறுத்திப் பூனாஸோடு ஒத்தைக்கு ஒத்தை சண்டைக்கு நிற்கும். கடைசியில் தோற்று மீண்டும் தனது மேய்ச்சலைத் துவங்கும்.

மேய்ந்துவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்லும்போதும் கூட சண்டைதான். நடந்து செல்லும் மாட்டின் கால்களுக்கிடையில் நுழைந்து கால்களைக் கீறும். மாடானது அங்கும் இங்கும் கால்களை வைத்து நடந்து செல்லும்.

...

அந்தத் துயர சம்பவம் அன்று நடக்குமென்று அவன் நினைத்துக்கூட பார்க்கவில்லை. அவன் கல்லூரி விட்டு வீடு வந்து சேருவதற்குள்ளாக ஏதோவொரு இரு சக்கர வாகனத்தின் சக்கரத்தில் மாட்டித் தனது பிஞ்சு உடலின் பாதி நசுங்கி இருப்பிற்கு மேல் நசுங்காமல் இரத்தக்கறையுடன் ரோட்டின் ஓரமாகக் கிடந்த பூனாஸை, அவனது அம்மா வாசலில் ஒரு கிழிந்த சாக்கில் கிடத்தி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

பேருந்தை விட்டு இறங்கியதும், அவனது அம்மா அழுவதைப் பார்த்ததும், அவனுக்கு என்னமோ ஏதோவென்று பதைபதைக்க வைத்தது. வாசலைப் பார்த்தான். அவனது அம்மாவைப் பார்த்தான். பூனாஸைப் பார்த்தான். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. அவனைப் பார்த்ததும் தலையைத் தூக்கி 'மியாவ்.. மியாவ்..' எனக் கத்த நினைத்தது. ஆனால் தோற்றுப்போனது.

தனது உடலை அவனது மேல் படரச் செய்து தனது 'உர்.. உர்..' அலைகளைப் படரவிட்டு, அவனைச் சிலிர்த்து வைக்க நினைத்துத் தோற்றுப்போனது. தனது கையிலிருந்த நோட்டுகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு ஓவெனக் கத்தினான். அவனது ஆத்தா (அப்பாவைப் பெற்றவர்) இறந்தபோது கூட அவன் இப்படி அழுததில்லை. அவள் மீது அளவுகடந்த பாசம் வைத்திருந்தான். அப்போது அவன் பத்தாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் இப்படியாக 'ஓவென்று' இவ்வளவு சத்தமாக அழுததில்லை.

முதன் முதலாக அந்தக் குட்டியைத் தூக்கி நெஞ்சோடு அமர்த்திக்கொண்ட நாள் முதலாக, அதன் ஒவ்வொரு குறும்புகளும் அவனது கண் முன்னே வந்து போனது. அதன் பிஞ்சு கால்கள் அவனது நெஞ்சை நீவிவிடும் அப்பழுக்கற்ற பாச உணர்வு அவனது கூடப்பிறந்த யாரோ ஒருவர் இறக்கக் காத்திருக்கும் அச்சத்தை அவனுக்குள் அள்ளித் தெளித்து.

பூனாஸ் உயிரோடுதான் இருக்கிறது. அனால் உடல் மட்டும் பாதிமாக. அந்த உடல் முளைத்து வந்துவிடக்கூடாதா என்று நினைத்தான். அதைத் தூக்கி நெஞ்சோடு அமர்த்தினான். உடலெங்கும் ரத்த வாடை வீசியது. அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. அதைத்தான் பூனாஸ் ஆசைப்பட்டது. அது ஏதோ சொல்ல நினைத்து 'உர்.. உர்..' என அலையைச் செலுத்தியது. ஆனால் அந்த அலை முன்பிருந்த அதிர்வலையைப் போல இல்லை.

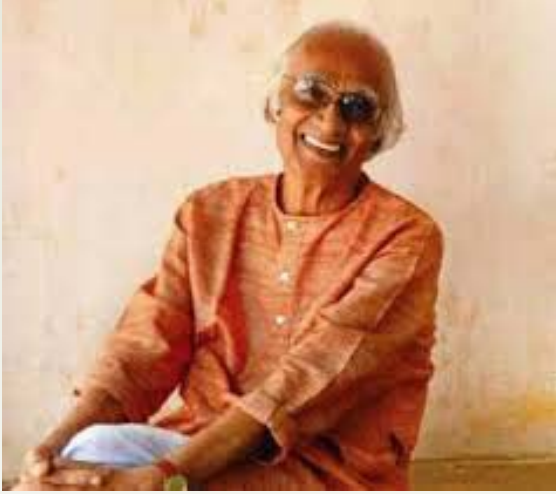
அதன் பின்னங்கால்கள் லொடலொடத்துக் கால்கள் உடைந்துபோன மனிதனின் அசைவுகள் போல ஆடின. அதை கட்டிப்பிடித்து அதன் தலையை நெஞ்சோடு வைத்தான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதன் 'உர்.. உர்..' சத்தம் குறைந்தது. அவனது பாக்கெட்டிலிருந்து காகிதத்தில் சுருட்டி வைத்திருந்த கருவாட்டுத் துண்டை அதன் வாயினுள் வைத்தான். அது அங்குமிங்குமாகத் தலையை அசைத்தது. அது வேண்டாமென்று சொல்லுவதாக அவன் நினைக்கவில்லை. மீண்டும் வாயில் வைத்தான். அது மீண்டும் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே அவனது தோளில் சாய்ந்தது. அதன் கண்களைப் பார்த்தான். மயக்கத்தில் இருப்பதுபோல் இருந்தது. அந்தப் பாதி உடலோடே இருக்கட்டும். மருந்துபோட்டுக் கட்டி, காப்பாற்றிக் கூடவே வைத்துக்கொள்வோம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

இரத்தம் வழிந்துகொண்டிருந்தது. தனது கைக்குட்டையால் அதைத் துடைத்தான். அப்படியே தூளியில் கிடத்தினான். தூக்கத்தில் படுத்துறங்கும் குழந்தையைப்போல அதன் தலையை அவனது தோளில் சாய்ந்தது.

சிறிது நேரத்தில் 'உர்.... உர்...' என்ற சத்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனுக்குள் இறங்கிக் கடைசியில் நின்றுபோனது..

கி.ரா.வின் சிறுதெய்வங்கள்

கி.ரா.வின் பேதை என்கிற சிறுகதையை நண்பர் ஒருவரின் மூலமாக மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்த வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. கி.ரா.வின் எழுத்து எப்போதுமே மண்மணம் வீசி, அந்நெடியால் அனைவரையும் மூர்ச்சையாகிப் போகும்படியாக வைத்துவிடும். அதனால்தான் அவர் இன்னமும் கரிசல்மண்ணை மட்டுமே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். தன்னுடைய வயதுகளில் தான் கேட்ட பார்த்த அனுபவித்த நிகழ்வுகளை, செய்திகளைக் கதையாகத் தருவதில் கைதேர்ந்த கி.ரா. சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் பெருமளவில் வழிபடப்படுகிற பேச்சியைப் படிமமாகக் கொண்டு எழுதிய கதைதான் இந்தப் பேதை என்கிற சிறுகதை.

பெண்களின் அழகையும், அவர்களின் ரணங்களையும் பேசுவதில் எப்போதுமே ஒரு ஆணாக அவருக்கு நிகர் அவர்தான். பெண்குறித்த அவருடைய வருணனைகளில் மிகவும் நுட்பமான அதே நேரத்தில் காமரசம் மலியக் கிடைக்கும். ஒரு சாமான்ய கிராமத்தானாகவே, அதே மனநிலையில் வருணித்திருப்பார். அதனால்தான் என்னவோ வயதுவந்தோருக்கு மட்டுமெனப் பாலியல் சிறுகதைகளைத் தொகுத்தும் வெளியிடத் தோன்றியிருக்கிறது அவருக்கு.

பெண்களின் வேதனையை அவர்களின் உளக்கிடக்கையை, அவர்களுக்கெதிரான சமூகப்பிரச்சனைகளைப் பேசுவதில் வல்லவர்தான் கி.ரா. அதை கொத்தைப்பருத்தியிலிருந்தும் (தொகுப்பு), கிடை, கோபல்லகிராமம் வரை அநேகக் கதைகளில் இருந்தும், நாவல்களிலிருந்தும் நாம் உணர்ந்துகொள்ள இயலும். இந்தக் கதையின் சில பக்கங்களை வாசிக்கையில் கி.ரா.வின் ஜடாயு கதை நினைவுக்கு வந்தது. கரிசல் காட்டு சம்சாரிகள் பார்க்காமலேயே பயந்து நடுங்கிய, அந்தக் கிணற்றடிப் பெண்ணைப் பார்க்க முடிந்தது. எப்போதுமே தனது கதைகளுக்குள் தொடர்பை உருவாக்கித் தன் கிராமமாகவே பேணிவரும் கி.ரா.வின் எழுத்தில் இதொன்றும் வியப்பில்லை. அதுதான் அவரை ஒரு தேர்ந்த எழுத்தாளராக, கதை சொல்லியாக, கரிசல் வெளியின் ஆதர்சன கதாநாயகனாக, இன்னும் வெளிப்படுத்தியபடியே இருக்கிறது.

படிமங்களைப் பயன்படுத்துவதில் கைதேர்ந்த கி.ரா. இதிலும் தன்னுடைய கைவண்ணத்தைக் காட்டியிருக்கிறார்.

முதல் மரியாதை தொடங்கி - அதில் குடியானவனின் மகள் வாய்க்குள் கட்டைவிரல் இருந்ததென்கிற காட்சி கோபல்ல கிராமத்தின் ஆரம்பப் பக்கங்களிலிருந்து எடுத்துக் கையாளப்பட்டது - இன்று பல்வேறு கிராமத்திய, கிராமம் சாராத் திரைப்படங்களின் கதைக்கருவிற்கு உயிர்வளியாகக் கி.ரா. வின் கதைகள் இருந்து வருகின்றன என்றால் அதில் மிகையொன்றுமில்லை. அவ்வகையில் பேச்சியம்மனின் வரலாற்றுப் படிமத்தைப் புனைவில் தந்த எழுத்துக்கள் கி.ரா.வினுடையதாக இல்லாமல் வேறு யாருடையதாய் இருப்பினும் இந்த நிறைவு வாய்க்கப்பெறாது என்பதும் படித்தவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் படியான உண்மையே.

பொதுவாக, நாட்டார் தெய்வங்கள் எனப்படுகிற, சிறுதெய்வ வழிபாட்டில், கி.ரா.வின் பேதையைப் போலப் பல்வேறு

பெண்கள், கிராமதேவதைகள் எனக் கொண்டாடப்படுகின்றனர். சிறு தெய்வங்கள் என்றாலே ஆதியில் நிகழ்ந்த நடுகல் வழிபாட்டின் நீட்சிதான், இச்சிறுதெய்வ வழிபாடு என்று விளக்கம் தருவர். ஆனால், கி.ரா.வின் கதைகளை வாசித்தவர்களுக்கு, நடுகல் வழிபாடும், சிறுதெய்வ வழிபாடும் வெவ்வேறானவை எனப் பிரித்தறியத் தெரிந்திருக்கும். போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களின் நினைவாய் எழுப்பப்பட்ட நடுகற்களை வழிபடுகிற பழக்கத்தின் நீட்சியாகிலும்... பெரும்பாலும் சிறுதெய்வங்கள் எனப்படுகிற நாட்டார் தெய்வங்கள் எல்லாம் சமூகத்தில் பிறந்து, வாழ்ந்து வாழ்வின் ஏதோ ஒரு தருணத்தில், கொல்லப்பட்டவர்களாக, உயிர்த்தியாகம் செய்தவர்களாக, அகால மரணமடைந்தவர்களாக, நிராசையுடன் மரணித்தவர்களாக, தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு உயிர்விட்டவர்களாகவே இருப்பர்.

கி.ரா.வின் கதைகளில் இருந்தும் கூட, நிறைய செய்திகளை மேற்கோள் காட்டிப் பேசிவிட முடியும். இடப்பெயர்வு, புலம்பெயர்தல் என்கிற வகைமையில் அமைந்த கி.ரா.வின் புதினம்தான் கோபல்ல கிராமம். அதில், முகலாயர்களின் வசத்தில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்க தங்கள் பெண் பிள்ளையை மீட்டுக்கொண்டு செல்வதாக வருகிற இடத்தில், இனி நம் பிள்ளை இருந்தால் நிச்சயம் அவர்களிடமிருந்து காப்பதென்பது இயலாது. நம்முடைய பண்பாட்டினைக் காக்க இப்போது அவள் உயிர்த்தியாகம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்கிற முடிவுக்கு வந்து அவளின் மரணத்திற்குப் பின்பாகத் தங்களின் குல ஒழுக்கம் காத்த குலதெய்வமாக வழிபாடு செய்ய தலைப்படுகின்றனர் அந்தக் குடும்பத்தினர். அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளில் அவள் அந்த இனக்குழுவிற்குத் தெய்வமாகிப்போகிறாள். வழிவழியாக அவளுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது. அவள் அந்த இனத்தைக் காப்பதாக நம்பப்படுகிறது. இதுபோன்ற பல பெண்கள் வெவ்வேறு தருணங்களில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் தெய்வமாக்கப்பட்ட செய்தியைக் கி.ரா. குறிப்பிடுவார்.

பேதை என்கிற கதையில் கூட, தன் குழந்தையின் மரணத்தை ஏற்க மாட்டாத அந்தப் பெண், இறுதியில் மக்களின் அச்சத்தின் பேரிலேயே தெய்வமாக வழிபடப்படுகிறாள்

என்கிற செய்தியை நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

பெரும்பாலும், இத்தகைய நாட்டார் தெய்வங்கள், கோபமிக்கவர்களாகவும், அவர்களின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காகவே, இத்தகைய வழிபாடுகள் விழாக்கள் எடுக்கப்படுவதாகவும் காரணம் கூறப்படுகிறது. அது உண்மைதான். கி.ரா.வின், கோபல்ல கிராமத்தில் புகுகிறபோது ஒரு பெண் கொலை செய்யப்படுகிறாள். அவள் கருவுற்றிருந்த நிலையில் இறந்ததால், அங்குள்ளவர்கள் அவளுக்காகச் சமைதாங்கிக் கல்லை ஏற்படுத்தி, அதன்மூலமாக அவளை அமைதிப்படுத்த முயற்சிக்கிறார்கள். அது கருணையுணர்வின் வெளிப்பாடு. அவளின் மரணத்திற்குக் காரணமான அந்தக் கொலையாளியை, கிராம மக்கள் கழுவேற்றுகிறார்கள். அவன் இறந்த பின்பு, அவளின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக, அந்த ஊர்மக்கள் அவனால் எவ்விதப் பாதிப்பும் அடைந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக அன்றுமுதல் அவளை அமைதிப்படுத்தும் விதமாய், அவனுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்தத் தொடங்குகிறார்கள். தங்கள் கிராமத்தின் காவல்தெய்வமாகவும் மாற்றுகிறார்கள்.

நாட்டார் தெய்வங்கள் நம்பிக்கையின்பேரில் உருவானவை; வழிபாடுகள் மக்களின் பாதுகாப்பை முன்னிறுத்தி ஏற்படுத்தப்பட்டவை. நாட்டார் தெய்வங்களில் மட்டுமே, செத்தவரும் தெய்வமாக்கப்படுகிறாள். அவளைக் கொன்றவனும் தெய்வமாக்கப்படுகிறான்.

இந்தச் செய்திகளைக் கி.ரா.

தன்னுடைய படைப்புகளில் குறிப்பிட்டுக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுகளில் தேய்ந்த நெல்லை தொ.பரமசிவன் அவர்களின் கட்டுரைகளிலும் ஆய்வுகளிலும் கூட, இதுகுறித்த எண்ணிறைந்த செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அதைப் பின்னர் தொ.ப.வின் நூல்களில் படித்துக் கொள்க.

தாய்த்தெய்வங்கள் ஏன் வடக்கு நோக்கி அமைந்திருக்கின்றன? ஏன் அவ்வாறாக அமைக்கப்பட்டன? அது தமிழக மக்களினுடைய பாதுகாப்புணர்வின் வெளிப்பாடு. இதற்கான ஆதாரங்களைத் தொ.ப.வின் எழுத்துக்கள், ஆய்வுகள் நமக்கு உணர்த்த முற்படுகின்றன. இதைப்போன்றுதான், உலகம்மன், செல்லியாரம்மன், சித்தம்மாள், பேச்சியம்மன், இயக்கியம்மன், வடக்குத்தி அம்மன், முத்தாரம்மன், காளியம்மன், கோப்பம்மாள் எனப் பல்வேறு பெண்தெய்வங்களும், மாடசாமி, முத்துவீரன், மதுரைவீரன் என எண்ணற்று நிறைந்துகிடக்கிற ஆண்தெய்வங்களும் பண்பாட்டின் பயணத்தில் தியாகம், அன்பு, கருணை, காதல், பண்பாடு, வீரம் எனப் பலதரப்பட்ட காரணங்களால் தெய்வங்களாக்கப்பட்ட வரலாற்றை இத்தகைய எழுத்துக்கள், படைப்புகள் நிச்சயம் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே வர வேண்டும்; கிராவின் எதிர்பார்ப்பும் அதுவாகத்தான் இருந்திருக்கும்.

நடுகல்லின் நீட்சியாகிலும், இடையறாது பண்பாட்டின் எச்சமாக இன்னும் கிராமங்களைக் காத்தபடியே நின்றுகொண்டிருக்கின்றன இந்தச் சிறு தெய்வங்கள். அவர்களின் பசியை ஆற்றுகிறபடியாக அமைதிப்படுத்துவதாக, ஆண்டுதோறும் திருவிழாக்களும் மக்களால் எடுக்கப்பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன.. அதே வேளையில் கி.ரா.வைத் தொடர்ந்து படைப்புகளின் மூலமும், ஆய்வுகளின் மூலமும் சிறுதெய்வ வரலாற்றை வெளிப்படுத்தவும் வெளிக்கொணரவும் படைப்பாளிகள், ஆய்வாளர்கள் இப்போது பெரிதும் முன்வந்துகொண்டே இருக்கின்றனர். இதுவும் வரவேற்கத்தக்க மகிழ்வான செய்தியே.

அதே வேளையில், கி.ரா. ஏன் கதைகளில் இவற்றைக் கொண்டு வரவேண்டும்.. வெறும் சுவாரஸ்யத்திற்கு மட்டுமா.. இல்லை. மற்றவர்களும் இவற்றைப் படைப்புகளில் பேசவேண்டுமென ஆசைப்படுகிறாரே! சரி,

அப்போது எதற்காக இப்பதிவுகளை அவர் தொடர்ந்து தன் படைப்புகளில் இடம்பெறச் செய்யவேண்டும்? என்கிற கேள்வி எழுகிறது இல்லையா! கி.ரா. இப்படியான பதிவுகளின் மூலம், தெரியப்படுத்த வருவதாக நான் கருதுவது இரண்டு. ஒன்று, நடுகல் வழிபாட்டின் நீட்சி, எச்சம் எனக் கூறப்பட்டாலும், நடுகற்கள், படைக்கோயில்கள் என்பனவற்றிற்கும், மக்களின் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு மரபுக்கும் தொடர்பில்லை. இரண்டும் வேறு வேறானவை என்பதையே. அரசர்களாலும், வசதிபடைத்தவர்களாலும் நிறுவப்படுகிற நடுகற்கள், படைக்கோயில்களுக்கும், சாமானிய மனிதர்களின் அச்சம் மற்றும் பய உணர்வின் விளைவாய் உருவாக்கப்படுகிற தெய்வங்களுக்கும்பெருத்த வேறுபாடிருப்பதாக எண்ணுகிறேன். அதை அப்படியே ஆய்வாளர்களின் கரங்களில் விட்டுவிடுவோம். இரண்டு, தன்னுடைய படைப்புகளிலும், இனி வரும் படைப்புகளிலும் இதுபோன்ற கிராமப்புறத் தெய்வ வழிபாட்டுப்பதிவுகள் இருந்தால், பிற்காலத்தில், நாட்டுப்புறக்கதைக் களஞ்சியம் போன்று நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களின் வரலாற்றைத் தாங்கிய தொகுப்பொன்று வெளிக்கொண்டுவரப்பட முதல் வித்தாயிருக்கும் என்பதே.

தமிழிலக்கிய உலகில், உவேசாவின் இடம், எந்தளவிற்கு மிக முக்கியமானதொன்றோ, அதே போல் கி.ரா.வின் இடமும் மிகமுக்கியமானது. இலக்கியங்களைத் தேடிச் கண்டடைந்து பதிப்பித்துத் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு, மீட்டுத் தந்த அதே பெருமை, மக்கள் மத்தியில் ஏடோமல் புதைந்துகொண்டிருந்த நாட்டார் கதைகளைத் தொகுத்து, மீட்டெடுத்து, பதிப்பித்து நாட்டுப்புறக்கதைக் களஞ்சியமாகத் தொகுத்தளித்த கி.ரா.விற்கும் உண்டு. சங்க இலக்கியங்களைத் தேடித்தொகுத்த உவேசாவைத் தமிழ்த் தாத்தா என்றழைத்துச் சிறப்பித்த, இந்தத் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பு கி.ரா.விற்கும் அத்தகைய ஒரு சிறப்பிடத்தைத் தந்துதான் ஆகவேண்டும். அந்த நாளைக் காலத்தின் கைகளில் ஒப்படைத்துவிடுவோம். மக்களின் எழுத்துக்களுக்கு, கரிசல் வெளியின் கதைகளுக்கு, முன்னத்தியேராக இருக்கிற கி.ரா. இலக்கிய உலகிற்கு ஆற்றிய பணி காலாகாலத்திற்கும் போற்றுதற்குரிய ஒன்றாகவும் போற்றப்பட வேண்டியதாக இருப்பதுவும் ஆகும்.

நொடிக்கு நூறு முறை
தலைவிரிக் கோல
தளர்வு முடியை
கோதிக்கொள்ளும்
அசைவப்பிரியைக்கு ஞாயிறில்...
சேவலின் கொண்டையில்
ஐம்பது கிராம் அசைவப் பூ
அதிகாலையில் பூத்துக் கூவும்...
அறுத்துச் சூடிக் கொண்ட
கோழிக்கொண்டைப் பூவின்
அசைவப் பதிப்பில்
பனி உறைகிறது சிகப்பில்...
இனி
அசல் கோழிக்கொண்டையும்
கூந்தலில் புழங்கலாம்...
ஞாயிறு போக மற்றவையிலும்
வேட்கை கூடலாம்...
மகசூல் கூடி
விவசாயிகளுக்கு மகிழ்ச்சி தரலாம்...

- மகேந்திரன் கோ

திருமணப் பரிசாய் வந்த
எவர்சில்வர் சம்புடத்தில்
கொத்தியிருந்த
பெயரின் மீதேறி
கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்னால்
போய் இறங்கிவிட்டாள்
அம்மா.
அங்கிருந்த
அத்தையின் ஞாபகங்களை
கண்ணீராகவும்
தன் திருமணக் குதூகலத்தை
வெட்கமாகவும்
ஆக்கிக் கலந்த
முகத்துடன்
அப்பாவின் புகைப்படத்தை
உற்றுப் பார்க்கிறாள்
அம்மா.
பெயர்கள் பொறித்த
வேறு பாத்திரங்கள்
வேறு காலங்களுக்குள்
கொண்டுபோகும்
சுரங்க வழிகளாகின்றன.
உறவினர்களின் பெயர்களற்ற
புதுவீட்டின்
நாகரீகமடைந்த மருமகளின்
புதிய பாத்திரங்களுடன்
ஒட்ட மறுக்கிறாள் அம்மா.
மொட்டைமாதியில் கோணிச்சாக்குக்குள்
உச்சி வெயிலில் கிடக்கும்
பழைய பாத்திரங்களில் பொறித்த
உறவுகளின் பெயர்களாய்
தகித்துக் கிடக்கிறாள் அம்மா.

- ஜெயாபுதீன், கோவை

தேநீர் சாலை

சாலைக் கொண்டாடும் அழகியல்!

சிறந்த உலகப்படம் என்பது வேறொன்றும் இல்லை. சிறந்த உள்நூர் படம்தான். தமிழக மக்கள் யாராவது துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறார்களா? ஆனால் நம் ஹீரோக்கள், வில்லன்கள் இருவருமே துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் ஸ்கர்ட் போட்டு அண்ணாசாலையில் டூயட் பாடுகிறார்களா? ஹீரோ ஹீரோக்கள் ஆடுகிறார்கள்.

நம்முடைய வாழ்க்கைக்கும் சினிமாவுக்கும் ஏன் இத்தனை இடைவெளி? கும்பலாக உட்கார்ந்து, நாயகியின் மாரை உரசும் நாயகனை ரசிப்பதெல்லாம் ஆரோக்கியமான மனநிலைதானா? ஒரு குழந்தை தீயில் எரிகிறான். அவ்வப்போது குழந்தைகளைப் பிய்த்துத் தின்று சாக்கடையில் வீசுகிறார்கள். ஒரே ஒரு ஹீரோ துப்பாக்கி எடுத்துவந்தானா?

சினிமா கனவா? யதார்த்தமா? சினிமா கலையா? வணிகமா? சினிமா ஒரு கனவாக இருக்கலாம். ஒரு கனவு எப்படி இருக்க வேண்டும்.. அது மார்க்ஸ், காந்தி போலப் பெரிய மனிதர்களின் கனவாகத்தான் இருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை. பசித்த மனிதர்கள் திரண்டு எழுந்து ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றுகிற கனவாக இருக்கலாம்.

யதார்த்தமென்பது அம்பானிகளின் அண்ணாமலைகளின் யதார்த்தமாகத்தான் இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அது தீண்டாமைச் சுவர்களாக, எலிக்கறி தின்னும் விவசாயிகளின் பசிதாக, ஊருக்குள் கட்டும் அணுஉலையாக, விளைநிலங்களில்

உறிஞ்சப்படும் எரிவாயு யதார்த்தங்களாக இருக்க வேண்டும்.

எல்லா கலையும் சந்தைப்படுத்தவே. ஆனாலும் காண்டம் விற்பதும், வயாக்ரா விற்பதும் ஒன்றாகாதல்லவா? இன்று அதிகம் அறியப்படாத ஒரு தமிழ்ப்படத்தைப் பார்த்துப் பிரம்மித்தேன். 'என்னதான் ஊருணின்னாலும் உள்ளூர்க்காரனுக்கு அது குட்டைதான்!' என்றொரு வசனம் இந்தப் படத்தில் வருகிறது. எத்தனைப் பொருத்தம்.

'செத்தும் ஆயிரம் பொன்' தமிழ் சினிமாவின் ஒரு அற்புதம். வைரலைக் கண்டு மனிதர்கள் நடுங்கும் காலத்தில், மரணத்தை ஒரு கொண்டாட்டமாக, கேளிக்கையாக மாற்றுகிற படம். மரணவீடுகளில் ஒப்பாரி வைக்கும் வயதான பெண். செத்தவர்களுக்கு ஒப்பனை செய்யும் (சாயம் பூசும்) ஓர் இளைஞன். சினிமாவில் மேக்கப் போடும் இளம் வயது பெண். இந்த மூன்று பாத்திரங்களை ஆதாரமாகப் பற்றி விரிகிறது செத்தும் ஆயிரம் பொன்.

இழவுவீடுகள், அலங்கரிக்கப்பட்ட பிணங்கள், மூக்கை சிந்திச் சுவரில் துடைத்து அழும் கிழங்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள். சலிப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். மாறாக உற்சாகமே ஏற்படுகிறது. மரணத்தை யதார்த்தமாக கடந்துபோகும் விளிம்பு நிலை மனிதர்களின் அழகியல் கலந்த வாழ்வியல்.

கூத்தியானோடு உறவுகொள்ளும்போதே செத்துப்போகிறான் ஒரு மைனர். இறுதி மரியாதை செய்வது பொண்டாட்டியா? கூத்தியாளா? ரணகளமாகிறது இழவு வீடு. 'உங்கிட்ட சந்தோஷமா இருந்தா எங்கிட்ட ஏன்டி வந்திருக்கப் போறான்?' லாஜிக் பேசுகிறாள் சக்களத்தி. 'அவன்மேல எவ்வளவு ஆசை வச்சிருந்தா அவனைக் கடிச்சு வச்சிருப்பேன். பாருங்க!' என்கிறாள்.

ஒருவன் பிணத்தின் பட்டனை அவிழ்த்துப் பார்க்கிறான். ஆழமாக மார்பில் பல் பதிந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு அழுகிறான் மனைவி. பஞ்சாயத்துக்காரர்கள் கூத்தியாளைத் துரத்திவிடுகிறார்கள். ஓய்ந்தது. பிணத்தைத் தூக்கலாம் எனப் போனால் புது பிரச்சனை. அந்தக் காயத்தைச் சாயம்பூசி அழித்துத்தான் தூக்க

வேண்டுமென்கிறாள் மனைவி!

விளிம்புநிலை மனிதர்களின் வெளிப்படாத தன்மை, வெகுளித்தனம், போட்டி, வீம்பு, எல்லாவற்றுக்கும் அடிநாதமாய் ஒருவர் மீது ஒருவர் வைத்திருக்கும் தீராத பாசமெனத் தமிழ்மனமும், மணமும் கொண்ட படம் செத்தும் ஆயிரம் பொன்.

சென்னை இளைஞி ஒப்பாரிப் பெண்ணின் பேத்தி. அவளது முறை மாமன்தான் பிணங்களுக்கு சாயம் பூசும் இளைஞன். மூவரும் மூன்றும் துருவங்களாக மோதுகிறார்கள். ஒவ்வொரு இழவு வீடுகளாய்க் கடந்து, இவர்களிடையே எரியும் தீ எப்படி அணைகிறது? கவிதையாக நகரும் படம். மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சாதே. வாழ்க்கையைக் கொண்டாடு.. என்பதை அழுக்கு மனிதர்கள் நிறைய கெட்டவார்த்தைகளோடு சொல்லித் தருகிற படம்.

அழகையும் சிரிப்பும் ஒரே மனதிலிருந்துதான் வேர்விடுகின்றன. ஒரு தாவரத்திலிருந்துதான் பூக்கின்றன. எளிய மனிதர்கள். வலிய படிப்பின. தமிழ் சினிமாவுக்கான commercial elements எதுவும் இல்லாத படம். மரண பயத்தைப் போக்கும் காலத்தின் தேவையாக நெடும்பிளிக்ளில் கிடைக்கிறது.

காணுங்கள். களியங்கள்!

வள்ளலாரை நோக்கி நடப்பது!

ஆளுமைகளுக்கு உடை ஓர் அடையாளமாகிவிடுகிறது. காந்திக்கு அரையாடை. பாரதிக்கு முண்டாசு. கருப்பு கோட். அன்னை தெரசாவுக்குக் கோடுபோட்ட பார்ட்டில் வெள்ளை சேலை. இந்த வரிசையில் என்னைக் கவர்ந்தது வள்ளலாரின் ஆடை.

இரண்டு வேட்டிகள். இடுப்பில் ஒன்று. இன்னொரு வேட்டியால் மேனியை மூடி, முக்காடிட்டிருப்பார். காந்தி மதுரை வந்திருந்தபோது, உடுத்த வழியில்லாமல், அரைகுறை ஆடையோடு மக்கள் நின்றதைப் பார்த்து மாறினார் என்பார்கள். வள்ளலாரும் அப்படித்தான். அம்மாவோ, மனைவியோ இறந்தபோது ஈமச் சடங்குகளைச் செய்து, ஈர ஆடையால் முக்காடிட்டுத் திரும்பியவருக்கு, பிடித்துப்போக அதையே தொடர்ந்தார்.

நாம் பார்க்கும் வள்ளலார் உருவப்படங்கள் பெரும்பாலும் ஓவியங்களே. வள்ளலார் வள்ளுவர் காலத்தவர் அல்லர். 19ஆம் நூற்றாண்டு மனிதர்தான். ஆனாலும் அவரைப் புகைப்படங்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன.

பிரபல புகைப்படக் கலைஞர் மாசிலாமணியை அழைத்துவந்து வள்ளலாரைப் புகைப்படம் எடுத்தார்கள். மங்கலான வெள்ளை உருவமே தென்பட்டது.

புகைப்பட முயற்சி நிறைவேறாததால், அவரது சிலையை வடிக்க முயன்றனர். பண்ருட்டி குயவர் ஒருவரிடம், வள்ளலார் அன்பர்கள் இப்பணியை ஒப்படைத்தனர். மண்ணால் சிலைசெய்து குயவர் எடுத்து வந்தார். வள்ளலாரிடம் காட்டினார்கள். 'பொன்னான மேனி மண்ணானதே!' எனப் பகடி செய்த வள்ளலார் அதைக் கை நழுவவிட்டார். உடைந்து சிதறியது சிலை!

வள்ளலார் ஒரு சித்தர். உருவத்தை ஒளிப்படக்கருவியில் பதியாமல் தனது சித்துவேலையால் தடுத்தார். அவரது அன்பர்கள் நம்புகிறார்கள். இந்த நம்பிக்கைக்குள் நாம் பயணிக்க வேண்டியது அவசியமில்லை.

இதற்குப் பின்னால் இருந்த மனநிலைதான் முக்கியமானது. தனது உருவப்படமோ, சிலையோ கிடைத்தால் தன்னையே தெய்வமாக்கி வழிபடத் தொடங்கிவிடுவார்கள் என வள்ளலார் நினைத்தார். ஆகவேதான் அடையாளத்தை நிறுவுவதில் ஆர்வமில்லாதவராக இருந்தார் வள்ளலார்.

'கலை உரைத்த கற்பனை எல்லாம் நிலை எனக் கொண்டாடும் கண் மூடி பழக்கம் எல்லாம் மண் மூடி போக' என்றவர். வள்ளலாரை நெருங்க விரும்புகிறேன். ஆனாலும் ஒரு கால் வடலூரில் இருக்கிறது. ஒரு கால் ரியில் இருக்கிறது. அவர் மகான். கரிகாலன் சாதாரண மனிதன். அவனால் செல்ஃபி போடாமல் இருக்க முடியவில்லை!

மெளன அறை!

அனுபவ் சின்ஹாவின் thappad (இந்தி) படத்தை இன்று பார்க்க முடிந்தது. சில தினங்களாகவே சுடர் இந்தப் படத்தைப் பார்க்கச் சொல்லி வற்புறுத்தியபடி இருந்தான். இதைச் சினிமா என்று சொல்வது சரியாக இருக்காது. சினிமாவை உள்வாங்கிக்கொண்ட சமூக நாடகம். இந்த மாற்றுத் திரை பிரம்மிக்க வைக்கிறது. சினிமாவுக்கான எவ்வித சமரசமும் இல்லை.

'தப்பட்' வழிவழியாக வரும் நம் திருமணம், தாம்பத்தியம், குடும்பம் குறித்த மதிப்பீடுகளின் செவியில் மெளனமாக அறையும் படம். விக்ரம் ஒரு கார்ப்ரேட் கம்பெனியில் வேலை செய்யும் இளைஞன். அதே கம்பெனியின் லண்டன் தலைமையகத்தில் சிஇஓ ஆவது அவனுடைய கனவு. இதற்காகத் தீயாக வேலை செய்பவன்.

அம்ரிதா (நம்ம டாப்சி. நடிப்பு ராட்ச்சி)

டான்சராவதில் ஆர்வம் கொண்டிருப்பவள். குடும்பத் தலைவி (house wife) என்பதையெல்லாம் அவள் நினைத்ததே இல்லை. ஆனாலும் விக்ரம், அம்ரிதா இருவருக்கும் பெற்றோர்கள் ஏற்பாட்டில் திருமணம் நடைபெறுகிறது.

அதற்குப் பிறகு இந்திய வழக்கப்படி (கதை டெல்லியில் நடைபெறுகிறது) அம்ரிதா முழுமையான குடும்பப் பெண்ணாக மாறிவிடுகிறாள். மாமியாருக்கு ஷூகர் டெஸ்ட் பார்ப்பது, கணவனை எழுப்பி டீ கொடுப்பது, லஞ்ச் கொடுத்து ஆஃபிஸ் அனுப்புவது எனப் பரபரப்பாகிறாள்.

இப்படி பெண்களின் சொந்த அடையாளங்களை, கனவுகளை அழித்தே நம் குடும்பம் செழித்து வளர்கிறது. விக்ரமின் லண்டன் கனவு நிறைவேறும் தருணம். லண்டன் ஆஃபிஸ் சிஇஓ ப்ரமோஷன் கிடைத்ததாகத் தகவல் வருகிறது. இரவு பார்ட்டி நடைபெறுகிறது. அம்ரிதாவும் மகிழ்கிறாள். நடனம் ஆடுகிறாள். இடையில் ஒரு தகவல். கார்ப்ரேட் லாபியால் வேறு ஒருவர் சிஇஓவாகிவிடுகிறார். அப்செட்டாகும் விக்ரம் தன்னோடு வேலை செய்யும் சீனியர்தான் காரணம் என்று அவரிடம் சண்டை போடுகிறார். இடையில் குறுக்கிட்டு அம்ரிதா சண்டையை விலக்குகிறாள். இந்தக் களேபாரத்தில் மனைவியைக் கன்னத்தில் ஒரு அறைவிடுகிறான் விக்ரம்.

அந்தச் சிறு அறையில் அவனது தாம்பத்தியக் கோட்டை சிறிது சிறிதாக இடிந்து விழுகிறது. சமூகம், அம்மா, தம்பி, மாமியார் எல்லோரும் அதை ஒரு சாதாரண அடியாகவே கருதுகிறார்கள். அதைக் கடந்து போகச் சொல்கிறார்கள்.

தாம்பத்தியத்தில் கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையேயான அன்பு மரியாதையிலிருந்து வளர வேண்டும். தன்னை மதிப்பதுதான் தன்னை அன்பு செய்யும் வழி என்று நம்புகிறவள் அம்ரிதா. அந்த ஒரு அடியில் அவள் விக்ரம் மீது வைத்திருந்த அன்பு (love) உதிர்ந்துவிடுகிறது. விக்ரம் எவ்வளவோ முயற்சி செய்கிறான். வேண்டுமானால் என்னை நீயும் அடித்துக்கொள் என்கிறான். ஒரு தப்பை இன்னொரு தப்பால் சமன் செய்ய விரும்பவில்லை அமிரிதா.

விக்ரமிடம் டைவரஸ் கேட்கிறாள். அவளது வக்கீல் மணமுறிவுக்குச் சில பொய்யான காரணங்கள், இழப்பீடு போன்றவற்றிற்குப் பரிந்துரை செய்கிறாள். எல்லாவற்றையும் மறுத்து உண்மையை மட்டும் சொல்லி மணவிலகல் பெற்றால் போதும் என்கிறாள். ஆனால் விக்ரம்

வழக்கறிஞர் அம்ரிதாமீது பல குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்துகிறார். அதில் ஒப்பமிடுகிறான் விக்ரம்.

மற்றபடி விக்ரமைப் பெரிய வில்லனாகவெல்லாம் சித்தரிக்கவில்லை இயக்குநர் அனுபவ் சின்ஹா. இது டெல்லியில், உயர்நடுத்தர வர்க்கப் பின்னணியில் எடுக்கப்பட்ட சினிமா (அ) நாடகம். இங்கு பிரச்சனை 'அடி' மட்டும்தான்.

இடையில் அம்ரிதா கர்ப்பம் அடைகிறாள். விக்ரமுக்கு லண்டனில் சிஇஓ வேலை வருகிறது. ஆனால் இப்போதுதான் விக்ரம் உணர்கிறான். ஒரு மரத்தால் வேரில்லாமல் கனிகளைத் தரமுடியாது. அஸ்திவாரம் இல்லாமல் எந்த மாடமாளிகையும் நிலைத்து நிற்காது.

அன்பை காட்டும் வழி விளம்பரங்கள் சொல்வதுபோல ஜோயாலாகாசில் வைர நெக்லஸ் எடுத்துத் தருவதில்லை. ஃபோத்தீசில் பட்டுப் புடவை எடுத்துத் தருவதில்லை. அம்ரிதா மட்டுமில்லை, அவள் அம்மா, விக்ரம் அம்மா எல்லோருமே தங்கள் கனவுகளை விட்டுக் கொடுத்தே குடும்ப விளக்குகளாக ஒளி தருகிறார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்ப்பது வெறும் அன்பை அல்ல. மரியாதையை!

இறுதிக்காட்சி. நீதிமன்றத்துக்கு வெளியில். விக்ரம் அம்ரிதா அருகில் அமர்கிறான். 'கடைசிவரை நான் அடித்துத் தப்புன்னு உணரவே இல்லை. அதுக்காக ஒரு முறை கூட சாரி கேட்கவே இல்லை. நடந்த எல்லாவற்றுக்கும் சாரி. லண்டன் போகவில்லை. வேலையை விட்டுட்டேன். இனி சீரோவிலிருந்து எல்லாவற்றையும் ஆரம்பிக்க வேணும். நம் குழந்தைக்கு ஒரு நல்ல அப்பாவா, உனக்கு ஒரு நல்ல நண்பனா எப்போதும் இருப்பேன்!' சொல்லி இருவரும் பிரிகிறார்கள். படத்திலிருந்து மனதைப் பிய்த்து வெளியே எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது!

2 மணி 20 நிமிடங்கள் ஓடும் படம். தெரியாத இந்தி. சப்டைட்டில் ஆப்ஷன் அமேசான் பிரைமில் இருக்கிறது. இதெல்லாம் ஒரு பிரச்சனையாகவே தோன்றவில்லை.

வைரகசுக்கு மருந்து கண்டுபிடித்தார்களா? தெரியவில்லை. குடும்ப வன்முறை (domestic violence) அதிகரிப்பதாகக் கவலைப்படும் இந்நேரத்தில், குடும்பம் குறித்த மாற்று மதிப்பீட்டை வழங்கும் கலைப்படையும். குடும்பத் தலைவர்கள் இதுவரை எப்படியாவது இருந்தால் கூட, இனியாவது சீரோவிலிருந்து தொடங்க ஒரு சந்தர்ப்பத்தை thappad வழங்குகிறது!

நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் 20

எனது பாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிரு
போதும்
அதன்வழியே நான்
சத்தியத்தை அடைவேன்

● ● ●
நீ போய்விடு
உன் இருப்பால்தான்
எல்லா ஆயுதங்களும்
என்னைப் பரிசோதிக்கின்றன

● ● ●
உன் கருணையாலே
இந்த உலகம் ஜீவிக்கிறது
நான்தான் வேற்றுக்கிரகவாசி

● ● ●
என் மரணத்தைப் பாடு
அதுதான்
விடுதலைக்கான சிறகுகள்

● ● ●
உன்னிலிருந்தே இங்கு வந்தேன்
உனது வழியாகவே வெளியேறுவேன்
ஒளிக்குள் மறைத்துக்கொள்

● ● ●
நரகத்தின் நீர் ஊற்றப்பட்டு
சொர்க்கத்தில் வளர்கிறது
காதல் மரம்

● ● ●
நான் காதலை நோக்கி
வழிபாடு செய்தாலும்
என் பிரார்த்தனை எல்லாம்
உன்னிடமே கையேந்துகிறது

● ● ●
உன் தெய்வீகக் காதல்
என்னை
காதலற்ற நிலையில் வைத்திருக்கிறது
ஒரு துறவியாக

- மூலம்: ஷார்லட் பெர்கின்ஸ் ஸ்டெட்சன் (கில்மன்)
- மொழியாக்கம்: கார்சுமலி
- ஓவியம் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

மஞ்சள் வண்ண சுவர்த்தாள்

மேலேயுள்ள படிமத்தை மட்டும் கீழுள்ளதிலிருந்து பிரிந்தெடுக்க முடிந்தால் பரவாயில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முயற்சிக்கப் போகிறேன். இன்னொரு வேடிக்கையான விஷயத்தையும் கண்டுபிடித்தேன். ஆனால் அதை இப்போது சொல்லமாட்டேன்! யாரையும் அதிகமாக நம்புவது நல்லதில்லை.

இந்தத் தாளைப் பிரித்தெடுக்க இன்னும் இரண்டு நாட்கள்தான் இருக்கின்றன; ஜானும் கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டார் என்று நம்புகிறேன். அவருடைய பார்வையே பிடிக்கவில்லை.

என்னைப் பற்றிப் பல மருத்துவ சம்பந்தமான கேள்விகளை ஜென்னியிடம் கேட்பதை நான் கேட்டேன். அவள் என்னைப்பற்றி நல்லவிதமாகத்தான் கூறினாள். பகலில் பெரும்பாலான நேரம் நான் தூங்கிவிடுவதாகச் சொன்னாள். இரவில் அமைதியாக இருந்தாலும் நான் சரியாகத் தூங்குவதில்லை என்று ஜானுக்குத் தெரியும்!

அன்பாகவும் இரக்கத்துடனும் இருப்பதுபோல பாசாங்கு செய்தபடியே என்னிடமும் எல்லாவிதமான கேள்விகளையும் கேட்கிறார்.

அது எனக்குப் புரியாது என்று நினைத்துக்கொண்டுவிட்டார்!

முழுவதுமாக நடிக்கிறார் என்று

சொல்லமாட்டேன். இந்த அறையில் உள்ள தாளுடன்தானே மூன்று மாதமாக உறங்கியிருக்கிறோம்.

ஜானும் ஜென்னியும் அதனால் ரகசியமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று உறுதியாக நம்பினாலும் அதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள ஆர்வத்துடன் இருக்கிறேன்.

ஆகா! இன்றுதான் கடைசி நாள், ஆனால் இது போதும். ஜான் இன்று இரவு டவுனிலேயே தங்கிவிடுவார்; மாலை வரை எங்கும் போகமாட்டார்.

என்னுடன் படுத்துக்கொள்கிறேன் என்றாள் ஜென்னி - தந்திரக்காரி. ஆனால் நான் தனியாகத் தூங்கினால்தான் நல்லபடியாக ஓய்வெடுக்கமுடியும் என்று வலியுறுத்திக் கூறிவிட்டேன்.

புத்திசாலித்தனமான செயல். உண்மையில் நான் கொஞ்சநேரம்கூட தனியாக இல்லை. நிலாவொளி வீசும்போது அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய பெண் தவழ்ந்தபடி படிமத்தை உலுக்க ஆரம்பித்தாள். அவளுக்கு உதவி செய்வதற்காக எழுந்து ஓடிப்போனேன்.

நான் இழுத்தேன் அவள் உலுக்கினாள். நான் உலுக்கினேன் அவள் இழுத்தாள். விடிவதற்குள் இரண்டுபேருமாகப் பல மீட்டர் நீளமுள்ள தாளை உரித்தெடுத்துவிட்டோம்.

என் தலை உயரத்துக்கு அறையின் சுற்றளவில் பாதிவரை உரித்திருப்பேன். சூரியன் உதித்தவுடன் அந்த அருவருப்பூட்டும் படிமம் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க ஆரம்பித்தது, இன்றுடன் இதை முடித்துவிடுவேன் என்று உறுதிபூண்டேன்.

நாளைக்குக் கிளம்புகிறோம். முன்பிருந்ததுபோலவே விட்டுச் செல்வதற்காக அறையிலிருந்த பொருட்களையெல்லாம் கீழே எடுத்துச் செல்கிறார்கள்.

சுவரை ஜென்னி வியப்புடன் பார்த்தாள், இந்தக் கொடூரமான பொருளின்மேல் இருந்த வெறுப்பைக் காட்டத்தான் இப்படிச் செய்தேன் என்று குதூகலத்துடன் சொன்னேன்.

தானே இதைச் செய்திருப்பேன் என்றும் இருந்தாலும் நான் இதையெல்லாம் செய்து சோர்வடைந்துவிடக் கூடாது என்றும் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

எப்படி தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்கிறாள்.

நான் இங்கிருக்கும்போது என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இந்தத் தாளைத் தொடவிடமாட்டேன் - உயிரோடிருக்கும்போது.

என்னை அறையிலிருந்து வெளியேற்றப் பார்த்தாள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. இப்போது அமைதியாகவும் காலியாகவும் சுத்தமாகவும் இருப்பதால் திரும்பவும் படுத்து முடிந்தவரை தூங்கப்

போகிறேன் என்றேன். இரவு உணவுக்கு முன்னர் எழுப்பவேண்டாமென்றும், எழுந்துவிட்டால் நானே கூப்பிடுகிறேனென்றும் சொன்னேன்.

அவளும் போய்விட்டாள், வேலையாட்கள் போய்விட்டனர், பொருட்களெல்லாம் போய்விட்டன. ஆணியடித்துப்பொருத்தப்பட்ட கட்டிலையும் அதன்மீது விரிக்கப்பட்டிருந்த கான்வாஸ் மெத்தையையும் தவிர வேறு எதுவுமில்லை.

இன்றிரவு கீழ்த்தளத்தில் தூங்குவோம். நாளை படகில் ஏறி வீட்டுக்குப் போய்விடுவோம்.

இப்போது அறை காலியாக இருந்ததால் அதை மிகவும் ரசித்தேன். குழந்தைகள் எப்படி நாசம் செய்துவைத்திருக்கின்றனர். கட்டிலைக் கரண்டி வைத்திருக்கின்றனர். என் வேலையைத் துவங்கவேண்டும்.

கதவைப் பூட்டி சாவியை முன்னாலிருக்கும் பாதையில் வீசினேன்.

வெளியே போவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. ஜான் வரும்வரையில் வேறு யாரும் உள்ளே வருவதிலும் விருப்பமில்லை. அவரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தவேண்டும்.

ஜென்னிக்குக்கூட தெரியாமல் இங்கே ஒரு கயிறை வைத்திருக்கிறேன்.

ஒருவேளை அந்தப் பெண் வெளியே வந்து தப்பிக்க முயன்றால் அவளைக் கட்டிவைக்கலாமே!

ஏறுவதற்கு எதுவுமில்லாமல் அதிக உயரத்தை எட்டமுடியாது என்பதை மறந்துவிட்டேன்.

இந்தக் கட்டிலும் நகரமாட்டேனென்கிறது.

இதைத் தூக்கவும் நகர்த்தவும் கையுடையும்வரை முயற்சித்ததில் கோபம் வந்து ஒரு முனையில் சிறு துண்டொன்றைக் கடித்தேன். பல்தான் வலித்தது.

தரையில் நின்றபடியே கையெட்டும் தூரம்வரை இருந்த தாளையெல்லாம் பிய்த்துப்போட்டேன்.

மிகவும் மோசமான முறையில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் படிமமும் அதை ரொம்பத்தான் ரசிக்கிறது.

கழுத்துநெறிபட்ட தலைகளும் முட்டைக் கண்களும் தாறுமாறாக வளரும் காளான்களும் ஏளனம்செய்து கிறீச்சிட்டன.

துணிச்சலாக எதையாவது செய்யவேண்டுமென்று அதீதக் கோபம் வந்தது. ஜன்னல் வழியே குதித்துவிடுவது மெச்சத்தக்க செயலாக இருக்கும். ஆனால் முயற்சிசெய்யக்கூட முடியாத அளவுக்குக் கம்பிகள் மிகவும் வலிமையாக இருந்தன.

என்றாலும் நான் அதைச் செய்யமாட்டேன். நிச்சயம் செய்யமாட்டேன். அப்படி ஒரு அடி எடுத்துவைப்பது சரியல்ல என்பதும் என்னைப் பற்றிய தவறான எண்ணத்துக்கு வழிவகுக்கும் என்பதும் நன்றாகவே தெரியும்.

ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்ப்பதுகூட பிடிக்கவில்லை - அங்கே நிறைய பெண்கள் தவழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள், அதுவும் வேகவேகமாக.

அவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் போலவே இந்தச் சுவர்த்தாளில் இருந்துதான் வெளியே வந்தார்களோ என்று யோசிக்கிறேன்?

நன்றாகமறைத்துவைத்திருந்த என்னுடைய கயிறைக்கொண்டு இப்போது பத்திரமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறேன் - உங்களால் என்னை வெளியே தெருவுக்கு அனுப்பமுடியாது.

இரவு வந்ததும் மீண்டும் இந்தத் தாளுக்குள்ளேயே நான் சென்றுவிட வேண்டியிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அது கஷ்டமாயிற்றே.

வெளியே இந்த அறையிலிருந்தபடி என் இஷ்டம்போல தவழ்வது இதமாக இருக்கிறது.

அறைக்கு வெளியே போக எனக்கு விருப்பமில்லை. ஜென்னி வந்து கூப்பிட்டால்கூட போகமாட்டேன்.

வெளியில் நிலத்தின் மீதுதான் தவழவேண்டும், மேலும் அங்கே மஞ்சளாக இல்லாமல் எல்லாம் பச்சையாக இருக்கிறது.

இங்கே வழுவழப்பான இந்தத் தரையில் தவழமுடிகிறது, சுவரில் உள்ள நீளமான கீற்றில் என் தோள் கச்சிதமாகப் பொருந்திக்கொள்வதால் வழிதவறமாட்டேன்.

அதோ, கதவருகில் வந்துவிட்டாரே ஜான்! பயனில்லை இளைஞனே, உன்னால் திறக்கமுடியாது.

என்னை அழைத்தபடி கதவை இப்படித் தட்டுகிறாரே!

கோடரியைக் கொண்டுவரச் சொல்லிக் கதறுகிறார்.

அந்த அழகான கதவை உடைப்பது வெட்கக்கேடான செயல்.

“அன்பே ஜான். சாவி முன்கதவுக்கருகே வாழையிலைக்குக் கீழேயிருக்கிறது!” என்று மிகவும் மென்மையான குரலில் சொன்னேன்.

இது சில நொடிகளுக்கு அவரை மௌனமாக்கியது.

பிறகு மிகவும் அமைதியான குரலில் சொன்னார், “கதவைத் திற என் கண்ணே.”

“என்னால் முடியாது. சாவி முன்கதவுக்கருகே வாழையிலைக்குக் கீழேயிருக்கிறது!” என்றேன்.

இதையே மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை அமைதியாகவும் மென்மையான குரலிலும் சொன்னதால் அங்கே போய் அதை எடுத்து வந்து உள்ளே நுழைந்தவர் கதவருகே அதிர்ச்சியுடன் நின்றுவிட்டார்.

“என்ன நடந்தது?” என்று அலறினார். “கடவுளே, நீ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்!”

அப்பொழுதும் நான் தவழ்ந்துகொண்டேதானிருந்தேன். என் தோளுக்கு மேலே தலையை உயர்த்தி அவரைப் பார்த்தேன்.

“உங்களையும் ஜேனையும் மீறிக் கடைசியில் வெளியே வந்துவிட்டேனா? பெரும்பாலும் எல்லாத் தாளையும் பிய்த்தெடுத்துவிட்டேன், இனி என்னை நீங்கள் உள்ளே அனுப்பமுடியாது!”

இப்போது எதற்காக அந்த ஆள் மயக்கம்போட்டு விழுந்தார்? சுவருக்கு அருகேயிருந்த என்னுடைய பாதையின் குறுக்கே விழுந்தேவிட்டாரென்பதால் நான் ஒவ்வொரு முறையும் அவர்மீது ஏறித் தவழ்ந்துசெல்ல வேண்டியிருக்கிறது!

மண்ட்டோ

ஒரு எழுத்தாளன் தனது உணர்வின் மீது கேள்வி எழுப்பப்படும்போதுதான் பேனாவைக் கையில் எடுக்கிறான், மற்றபடி அவன் அநாவசியமாக எழுதுவதில்லை.

- சதத் ஹசன் மண்ட்டோ

மண்ட்டோ என்கிற திரைப்படத்தை ஒரு எழுத்தாளனுக்குப் புகழ் சேர்க்கும் விதத்தில் இயக்கி இருக்கிறார் நந்திதாதாஸ். மண்ட்டோ என்கிற உருது எழுத்தாளர் சதத் ஹசன் மண்ட்டோ. உருது இலக்கியத்தின் பிதாமகன் என்று உரக்கச் சொல்லலாம். மண்ட்டோ வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் அன்றைய சூழல் எவ்வாறு இருந்ததோ அதை அப்படியே கதைகளாக்குவதில் வல்லவர் அவர். அந்தப் படத்தில் புனைவு ஏதும் பார்க்க இயலாது.

பிரிவினை தொடர்பாக அவர் அளித்த பேட்டி ஒன்றில் இவ்வாறு கூறியிருப்பார். “ஒரு லட்சம் இந்துக்களும், ஒரு லட்சம் முஸ்லீம்களும் இறந்துபோனார்கள் என்று சொல்லாதீர்கள். இரண்டு லட்சம் மனிதர்கள் இறந்துபோனார்கள் என்று சொல்லுங்கள். இரண்டு லட்சம் மனிதர்கள் மரணமடைந்ததில் துயரம் கொள்வதற்கு ஏதுமில்லை. உண்மையில் துயரம் கொள்ளவைப்பது எதுவென்றால் கொல்லப்பட்டவர்களும் கொலைசெய்தவர்களும் ஒரே வகையைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதுதான்”.

மண்ட்டோ தான் இணையும் ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் மதங்கள் கடந்து, எல்லைகள் கடந்து, மானுடத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்துகிறார். அதுதான் உண்மை, அதைத் தாண்டி வேறு எதை வெளிப்படுத்தினாலும் அதை வீண் என்று நினைத்தவர் அவர். இந்தச் சமூக அடுக்கில் புறக்கணிக்கப்பட்ட மனிதர்களான பாலியல்

தொழிலாளிகள், மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், பிச்சைக்காரர்கள் போன்றவர்கள்தாம் மண்ட்டோவின் கதைமாந்தர்கள். என் கதைகளை உங்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால், நம்முடைய காலத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றே அர்த்தம் என்று கூறுகிறார்.

என்னுடைய நண்பர் பைரவி சென்ற ஆண்டின் இறுதியில் மண்ட்டோ திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதற்குப் புதுவை E.C.R. சாலையில் அமைந்துள்ள விளிம்பு நிலை மக்கள் வாழ்வாதார மையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

படம் ஆரம்பித்தது முதல் மிகவும் எதார்த்தமாக, அழுத்தமான இயல்புடைய காட்சிகளாக விரிவடைந்து செல்கிறது. எப்பொழுதுமே புகைத்துக்கொண்டும் வில்கி அருந்திக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டுமே இருப்பார் மண்ட்டோ. அது அவருடைய தனிப்பட்ட குணம். அவரின் குழந்தைகளையும் மனைவியையும் மிகவும் நேசிக்கும் மனிதனாக வலம் வருவார்.

முதல் காட்சியில் பிரிவினைக் காலத்து இந்தியாவைக் காண்பிப்பார். அந்தக் காட்சிகள் நேரடியாகப் பல ஆண்டுகள் நம்மைப் பின்னோக்கி இழுத்துவிடும் அளவிற்குப் படக்காட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் அருமையாக அமைந்திருக்கும். மண்ட்டோ எழுதிய பத்துரூபாய் என்கிற சிறுகதையோடு காட்சி தொடங்குகிறது. குழந்தை

பாலியல் தொழிலாளியை மையமாக வைத்து நகரும் முதல்காட்சியில் தன் வீட்டிலிருந்து அந்தப் பிஞ்சுக்குழந்தையை அனுப்பிவைக்கிறார்கள். இரண்டு கிழவர்கள் அவளை அழைத்துக்கொண்டு கடற்கரைக்குச் சென்று விளையாடி அவளைத் தொட்டுப்பார்த்து மகிழ்கிறார்கள். ஏதும் அறியாத அந்தப் பெண்ணும் ஆசை தீர இந்தக் காட்டில் பறக்க விரும்புகிறேன் என்று பாடிவிட்டுக் காரில் திரும்பி வரும்பொழுது அந்தக் கிழவர்கள் தூங்கிவிடுகிறார்கள். காருக்குள் இருந்த அந்தப் பெண் கார் ஜன்னல் வழியாக இந்த உலகத்தை அறியாமையால் ரசிக்கிறாள். காரில் வந்து இறங்கும்போது கொடுக்கும் பணத்தைப் பார்த்து எதற்கு இந்தப் பத்து ரூபாய் எனக் கேட்கும் சிறுமியைப் பார்த்துக் குலைநடுங்கிவிடும் சூழலில் படம் ஆரம்பிக்கும். பின் அவர் திரைப்படத்துறை பங்களிப்பு பற்றிய காட்சிகளில் படம் நீள்கிறது.

அடுத்ததாக நூறு விளக்குகளின் வெளிச்சம் என்கிற சிறுகதை. சிவப்பு விளக்கு பகுதியில் நடைபெறும் பெண்கள் மீதான தாக்குதல் பற்றிய காட்சிகள். தன்னிடம் வரும் வாடிக்கையாளர்களைக் கவனித்துவிட்டுச் சில நாட்களாகத் தூங்காமல் இருந்த அந்தப் பெண் பாழடைந்த இடத்தில் அரைநிர்வாணத்தில் படுத்துத் தூங்குகிறாள். அப்பொழுது அவளின் தரகர் அவளை எழுப்பிக் கடைசியாக இந்த வாடிக்கையாளனைக் கொஞ்சம் கவனித்துவிட்டுத் தூங்கு என்கிறான். இவளால் முடியவில்லை. உடலும் ஒத்துழைக்கவில்லை. இவர் எவ்வளவு கூறியும் அவன் விடாததால் அவனை அடிக்கப்போகும்போது அவன் இறந்துவிடுகிறான். அவளும் அந்தத் தரகரின் பிணத்திற்கு அருகில் உறங்குகிறாள்.

இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானிற்கும் இடையில் நடைபெறும் பிரிவினைக் காலத்தில் பாகிஸ்தானைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார் மண்ட்டோ. அந்தக் காட்சி மிகவும் அற்புதமாகப் படமாக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தத் துயரம் காண்போருக்கு மாண்டித்துன்பங்களின் துயரத்தில் ஆழ்த்தும். இயற்கை மனிதன் மீது மட்டும் ஏன் இந்தத் தாக்குதலை விதைத்தது என்று தோன்றும். தன் நண்பனால் படும் வேதனையை அழகாக வெளிப்படுத்தியிருப்பார் மண்ட்டோ.

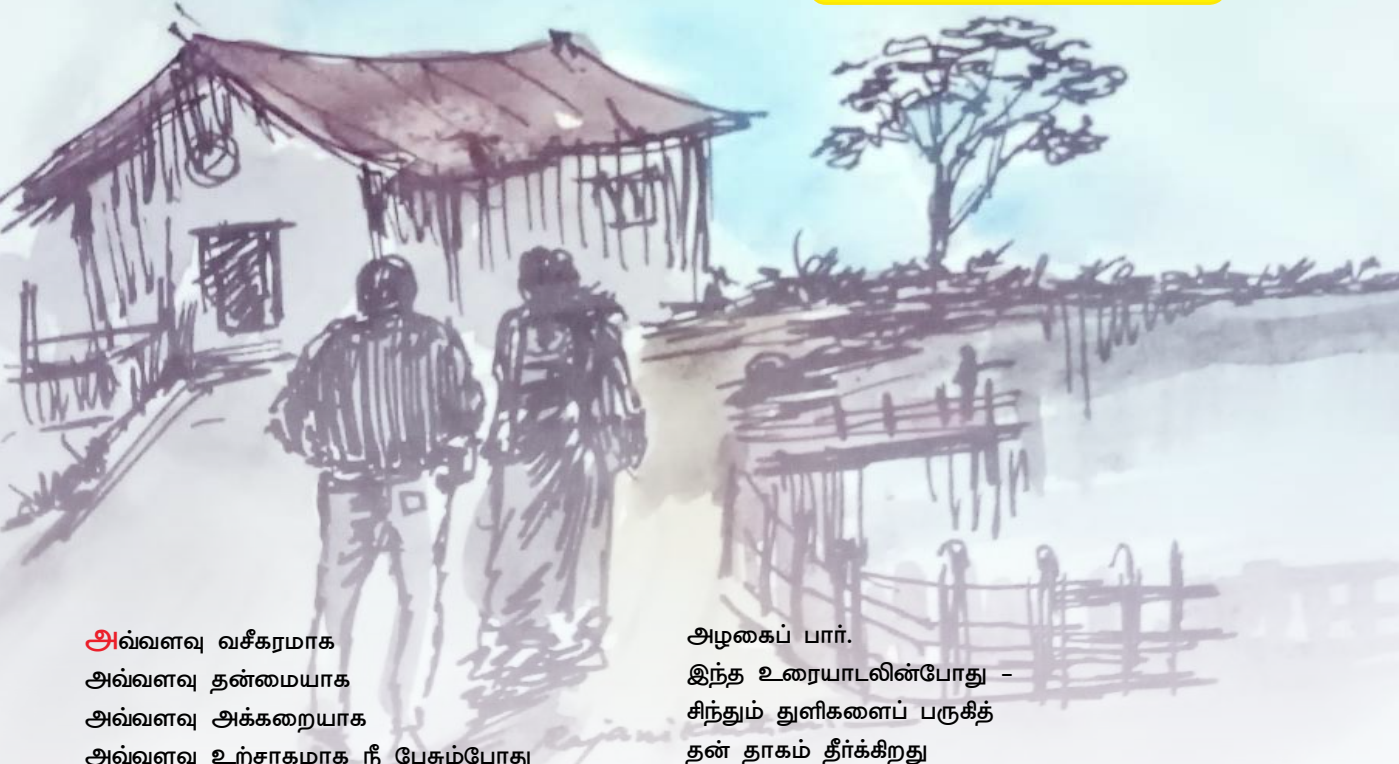
மண்ட்டோ கோஷ் என்கிற குளிர்ந்த மாமிசம் சிறுகதைக்காக மண்ட்டோ மீது வழக்கு தொடுக்கப்பட்டது. அந்த வழக்கு பற்றிய விசாரணைகள் காட்சிகளாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் எப்பொழுதும் மானுடத்தை மையப்படுத்தியே அவர் கதைகள் செல்கின்றன. எத்தனையோ விமர்சனங்கள் அவர்மீது இருந்தாலும் அதைத்தாண்டி உருது இலக்கியத்தின் பிதாமகனாகவே திகழ்கிறார் மண்ட்டோ. மண்ட்டோ தன்னுடைய இளம் வயதான 42இல் காலமாகிப்போவதாக முடிகிறது.

ஒரு எழுத்தாளனாக மட்டும் வாழ்ந்து தான் எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகள், அன்றைய ஏழை, எளிய மக்களின் வாழ்வுகள், பணத்திற்கான பாலியல் தொழில் வன்முறைகள், மனநலம் குன்றிய மனிதர்களின் வாழ்வியல் போன்றவற்றை நுட்பமாகப் பேசுகிறது அவரது படைப்புகள்.

எதற்காக இந்தப் படத்தை விமர்சனமாக எழுதுகிறேன் என்றால் என்னுடைய மானுடம் சார்ந்த பிரதிபலிப்பை மண்ட்டோவிடம் கண்டேன். ஒரு படைப்பாளி என்பவன் எப்பொழுதும் நாம் வாழும் சூழலை அப்படியே அணுகிப் படைப்பாக்க வேண்டும் மற்றும் மண்ட்டோவின் கதைமாந்தர்கள் இன்னும் நூறு விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் அப்படியேதான் இருக்கிறார்கள். அவர் பார்த்த உலகம் இன்னும் பிரிவினையில்லாதான் இருக்கிறது. முடிந்தால் மே 2018இல் வெளியான இந்தப் படத்தை அவசியம் பாருங்கள். ஒரு எழுத்தாளனுக்குரிய பெருமை இந்தத் திரைப்படம்.

- கவி - மா. காளிதாஸ்
- சித்திரம் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

அவ்வளவு வசீகரமாக
அவ்வளவு தன்மையாக
அவ்வளவு அக்கறையாக
அவ்வளவு உற்சாகமாக நீ பேசும்போது
உரையாடல் முடிந்துவிடக் கூடாதென
'அப்புறம்... அப்புறம்...' என்கிறேன்.
துண்டிக்க உள் நுழையும்
இடையூறுகளைப் புறந்தள்ளியபடி
நம் தனித்த பொழுதுகளைக்
களவாடும் உரையாடல்
மேலே மேலே எழும்புகிறது
பட்டத்தைப் போல.
ஏதோவொன்றுக்காய்
பரஸ்பரம் ஏங்கும் இந்த உரையாடல்,
உப்புமீ மிளகாய்த்தூளும்
தொட்டுத் தின்னும் நெல்லியைப் போல அவ்வளவு
ருசிக்கிறது.
நேரில் விடுபட்ட சொற்களைக்
கோர்த்துச் செய்த பாசி
நம் காலத்தின் கழுத்தில் ஆடும்

அழகைப் பார்.
இந்த உரையாடலின்போது -
சிந்தும் துளிகளைப் பருகித்
தன் தாகம் தீர்க்கிறது
எங்கிருந்தோ வரும் பறவை.
சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு
தலைதெறிக்க ஓடித் தப்பிக்கிறது
ஒரு முரட்டு விலங்கு.
எதையோ தேடி இங்கும் அங்குமாகப்
பறந்து திரிகின்றன
கணக்கற்ற வெளவால்கள்.
ஓசைப்படாமல் மூடி திறந்து
சொட்டு விடாமல்
ஆறிய பாலை அருந்திப் போகிறது
ஒரு சாம்பல் பூனை.
அவரவர் மின்கலம்
அமைதிநிலைக்குத் திரும்பும் முன்
மனதுக்குள் முத்தங்கள் பரிமாறியபடி
இப்போதைக்கு முடித்து வைப்போம்
இந்தக் கள்ள உரையாடலை.

அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் - ஒரு பார்வை

சு.மாதுகண்ணன், முனைவர்
பட்ட ஆய்வாளர்,
அயல்நாட்டுக் கல்வித்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்

படைப்பிலக்கியங்களில் சிறுகதைகள் முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் சிறுகதை எழுத்தாளர்களும் நாவல் ஆசிரியர்களும் தமிழில் தோன்றலாயினர். இவர்களுள் முதன்முதலில் வ.வே.சு.ஐயர் “குளத்தங்கரை அரசமரம்” என்ற சிறுகதையில் பெண்ணியச் சிந்தனையை வலியுறுத்தியிருக்கின்றார். பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்ற புதினங்களிலும் பெண்ணியச் சிந்தனைகளைப் படைத்துள்ளனர். பெண்ணிய எழுத்தாளர்களும் தங்களுடைய பெண்ணிய அவலங்களையும் பெண் அடிமைத்தனத்தையும் தம் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்கின்றனர். அவ்வகையில் அம்பையும் தன் படைப்புகளில் பெண்ணியக் கருத்தாக்கங்களை வலியுறுத்தி வருகின்றார். அவர் எழுதிய ‘அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்’ என்ற சிறுகதையையும், தமிழ்நாட்டில் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் அம்பையின் பங்களிப்பையும் எடுத்து இயம்புவது இக்கட்டுரையின் பொருண்மையாகும்.

அம்பையும் அவரது படைப்புகளும்

பெண் எழுத்தாளர்களுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவராக அம்பை திகழ்கிறார். நவீன இலக்கியங்களில் புதுமையைக் கொண்டு பெண்ணியத்தை வெளிப்படுத்தியவர் அம்பை. இவரது படைப்புகள் பெண்ணின் சமூகநிலையை மறு வாசிப்பிற்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்தி நிற்கின்றது. இத்தகைய சிறப்பிற்குரிய அம்பை என்பவர் தமிழ்நாட்டிலுள்ள

கோயம்புத்தூரில் பிறந்தவர். 1944ஆம் ஆண்டில் பிறந்த இவருடைய இயற்பெயர் சி.எஸ்.லக்ஷ்மி ஆகும். இவர் ‘அம்பை’ என்னும் புனைபெயரில் எழுதி வருகிறார். டெல்லியில் உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியைப் பயின்றார். வரலாற்றில் எம்.ஏ. பட்டத்தைப் பெற்றுள்ளார். தனது முனைவர் பட்டத்தை அமெரிக்கன் ஸ்டடிஸில் பயின்றார். 1961ஆம் ஆண்டில் இவரது எழுத்துப் பணி தொடங்கிவிட்டது. ‘நந்தி மலைச் சாரலிலே’ என்ற நாவலை 1961ஆம் ஆண்டில் படைத்துள்ளார். மேலும் 1966ஆம் ஆண்டில் ‘அந்தி மாலை’ என்ற நாவலை எழுதினார். ‘சிறகுகள் முறியும்’ என்ற தலைப்பில் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி ஒன்றினை 1976ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இதன் பின்னர் 1988இல் ‘வீட்டின் மூலையில் ஓர் சமையலறை’யையும், அடுத்து 2000ஆம் ஆண்டில் ‘காட்டில் ஒரு மான்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினையும் வெளியிட்டுள்ளார். இது மட்டுமல்லாமல் சக்கர நாற்காலி, சஞ்ஞாரி, தண்ணியடிக்க, வற்றும் ஏரியின் மீன்கள் என நான்கு தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது படைப்புகள் அனைத்தும் பெண்ணியக் கருத்தாளுமையைக் கொண்டதாகவே அமைந்துள்ளன. அம்பையைப் பற்றி அனார்,

‘பெண்ணை அவளின் முழு அர்த்தத்தில் வெளிக்கொணர்கின்ற அதே சமயத்தில் பெண்ணின் சுயத்தை மீட்டுத் தக்க சமயத்தில் முடிவுகளை எட்டக்கூடிய ஆற்றலுள்ள பெண்களையும் அடையாளப் படுத்துகின்றார்’

என்று அம்பையின் நூல் ஒன்றின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். பெண்ணியப் படைப்பாளர்களில் அம்பையின் படைப்பில் பெண்களின் அவலங்கள், ஆணாதிக்கம், சமூகக் கட்டமைப்பு என அனைத்தையும் கட்டுடைப்பு செய்கின்றார். இவர் தமிழ், ஆங்கிலம், இந்நி, கன்னடம் என அனைத்து மொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர். சிறுகதை, நாவல், மொழிபெயர்ப்பு என அனைத்து இடங்களிலும் தடம் பதித்தவர். இதழ்களிலும் இவருடைய பங்கைக் காணமுடிகின்றது. இவர் திரைப்படத்தைத் தயாரித்தும் வசனமும் எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மொழிபெயர்ப்பில் அம்பை

தன்னுடைய பெண்ணியக் கருத்துக்களை எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் துணிவுடன் எழுதும் வல்லமை கொண்டவர். பெண்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறை மற்றும் சுரண்டல்முறைகளை உணர்ந்துகொள்ளவும் ஆண் அதிகாரத்தைப் புரிந்துகொள்ளவும் அவர்களை எதிர்த்துச் செயல்படும் உணர்வுநிலையை அறிந்துகொள்ளவும் உதவுவனவாக இவரது படைப்புகள் அமைந்துள்ளன. 1984ஆம் ஆண்டு தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டுள்ளார். இவ்வாராய்ச்சி 'The Face Behind the Mask' என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளது. 'A Purple Sea' என்ற ஆங்கிலச் சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பை 1992ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டிருக்கிறார். இதனையடுத்து 'In a Forest' என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூலும் 2006ஆம் ஆண்டு 'A Deer' என்ற ஆங்கிலச் சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பு நூலும் எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் சிறுகதை கட்டமைப்பு

அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினை டிசம்பர் 2016ஆம் ஆண்டு காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் மொத்தம் பதினாறு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பதினாறு சிறுகதைகளில் அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் சிறுகதையும் அடங்கியுள்ளது. இக்கதையே புத்தகத்தின் தலைப்பாக அமைந்துள்ளது. இக்கதை இடம்பெற்றுள்ள தொகுப்பின் முன்னுரையில்,

“அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்” கதையை ஒரு ஆணிநால் என்றைக்குமே எழுத முடியாது. பருவம் என்றால் என்ன என்ற கேள்வியை யோசிக்காத சிறுமிகள் இல்லை. அந்தக் கேள்வியில்

இருந்துதான் சிறுமிகளின் குதூகலங்கள் மீது விழும் முதலாம் வெட்டுக்கள் தொடங்குகின்றன. காரணமற்ற உள்ளொடுங்குதல் நிர்பந்தங்களுக்கும் கண்டிப்புகளுக்கும் ஆட்படத் தொடங்கிவிடும் நிலைக்குப் பருவத்தின் ஆரம்பத்திலேயே பெண் தள்ளப்படுகிறாள். அதனையே இக்கதை வலுவாகப் பேசுகிறது’ என்று அனார் குறிப்பிடுகிறார்.

கதைச் சுருக்கம்

அம்பையின் ‘அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்’ என்னும் சிறுகதை கறுப்பி என்ற பதினமூன்று வயது பெண்ணின் மனக்குமுறலை வெளிப்படுத்துவதாகவும், அச்சிறுமிக்குப் பருவம் அடைதல் பற்றி விழிப்புணர்வு இல்லாதிருப்பதினால் ஏற்படும் மன அழுத்தம் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றது. இக்கதையில் சிறுமி தனது கருமையான உடலை நினைத்து வருந்தும்போதெல்லாம் அவளது அம்மா ‘நீதான் அழகு’ என்று கூறுவாள். சிறுமியின் மனதில் அவளின் தாய் ஒரு தேவதையாகவே குடியிருந்தாள். சிறுமியின் சித்தி ராதுவைப் பெண்பார்க்க வருவதால் அவளது அம்மா ஊருக்குச் சென்றுவிடுகின்றாள். இந்நிலையில் சிறுமி ஒருநாள் பூக்களைப் பறித்துவிட்டு வீட்டிற்குள் வந்ததும் தனது அக்கா கல்யாணியிடம் தனது உடை அழுக்காக்கிவிட்டது என்று கூறுகிறாள். கல்யாணி சிறுமியிடம் எதுவும் பேசாமல் ஓடி அவளது அப்பாவிடம் போய்க் கூறுகிறாள். தனக்கு என்ன நேர்ந்தது? எதனால் ஒதுக்கிவைக்கிறார்கள்? மிகவும் பயமாக உள்ளதே என்று அழ ஆரம்பித்ததோடு அம்மாதான் அடுத்த வாரம் வராளே.. அவள் வந்ததும் தனது கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை கிடைத்துவிடும் என்று புலம்பலுடனும் மிகுந்த வேதனையுடனும் காணப்படுகின்றாள். இந்நிலையில் ஊரிலிருந்து அம்மா திரும்பி வருவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுடன் ஓடி வருகிறாள். அப்போது தனது அம்மா, அப்பாவிடம் ராது கறுப்பாக இருப்பதால் திருமணம் தடைபட்டுவிட்டதாகவும் பின் நம் வீட்டிலும் “ஒரு கறுப்பு பெண் உண்டு” என்று கூறுகிறாள். இந்த உரையாடலைக் கேட்ட அச்சிறுமிக்கு இதுநாள் வரையில் தேவதையாய்க் காட்சியளித்த அம்மா இன்று சாதாரண மனித அம்மாவாகத் தெரிகிறாள் என்றவாறு இக்கதையைப் படைத்துள்ளார் அம்பை.

அம்பையின் சிறுகதைப் படைப்புகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்” என்ற பாரதியாரின் புரட்சிக்கொப்ப அம்பையின் சிறுகதையில்

பெண்ணியப் புரட்சி வெளிப்படுகிறது. பெண் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிராக பெண்ணிய இயக்கங்கள் தோன்றியுள்ளன. இவ்வியக்கம் பெண் ஒடுக்குமுறைகள், விழிப்புணர்வின்மை, சமத்துவமின்மை ஆகியவற்றைப் பேசுகின்றன. ஆண்கள் பெண்களை அடக்குவதை எதிர்த்து உருவாகியது இவ்வியக்கம். பெண்களின் பிரச்சினைகள் இங்கு அரசியலாக்கப்படுகின்றன. இதனை மாற்ற புரட்சி தேவையாகிறது என்பதை இப்பெண் இயக்கங்கள் வலியுறுத்திவருகின்றன என்று அரங்க மல்லிகா கூறுகிறார். இதன் அடிப்படையில் காலத்திற்கேற்ப பல படைப்புகள் தோன்றிவருகின்றன. 'அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்' சிறுகதையில் பூப்பெய்தல் குறித்த விழிப்புணர்வு இடம்பெறுகிறது. பெரும்பான்மையான சிறுமிகளுக்குப் பூப்பெய்தல் குறித்த விழிப்புணர்வு இல்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறார் அம்பை.

பெண் ஒதுக்கப்படுதல்

கறுப்பி என்ற சிறுமி பூப்பெய்தல் குறித்த விழிப்புணர்வு இல்லாமல் இருப்பதால் தன் உடை அழுக்காகிவிட்டது என்று கூறுவதாக அம்பை குறிப்பிடுகின்றார். இப்பெண் பருவமடைந்துவிட்டதால் வீட்டில் தனி அறையில் ஒதுக்கப்படுகிறார். இது சமூகத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. பருவமடைந்த நாள் முதல் குழந்தையின் அனைத்துச் சுதந்திரமும் பறிபோவதாக ஆகிவிடுகிறது. இந்நிலையே கறுப்பி என்ற சிறுமிக்கும் ஏற்படுகின்றது. இதனால் சிறுமிக்கு மிகுந்த மனவேதனையும் மனமாற்றமும் நிகழ்கிறது.

நான் யாருமே இல்லாமல் இருப்பது போல் உணர்கிறேன்.

தோட்டக்காரன் எழுப்பியபின் மெல்ல வீட்டுக்குப் போகிறேன்.

“ஏண்ட இவ்வளவு லேட்? எங்க போனே?”

“எங்கேயும் போகலை. மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.”

“தனியாவா?”

“உம்”

“ஏண்ட, நீ இன்னும் சின்னப்பொண்ணா? ஏதாவது ஆகிவைத்தால்?” ஸ்கூல் பையை விட்டெறிகிறேன். முகம் எல்லாம் சூடேறுகிறது: செவிகளை மூடிக்கொண்டு வீறிட்டுக் கத்துகிறேன்.

என்று சிறுமி கூறுவது இக்காலக்கட்டத்தில் பெரும்பான்மையான சிறுமிகளுக்கு ஏற்படும்

உணர்வுகளைக் காட்டுகிறது. இவ்வகையான எதார்த்தத்தையும், விழிப்புணர்வையும், உண்மையையும் வெளிக்காட்டுவதாக அம்பையின் சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன.

பெண் ஒடுக்குமுறை

“இன்றைய சமூகச் சூழலில் திருமணம் என்பது ஆணாதிக்கத்தால் பெண்களைக் கீழ்நிலைப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. சமூகப் பண்பாடு, அரசு நிறுவனம் ஆகியவற்றில் பெண்கள் நடத்தப்படுவதைப் பெண்களின் மீதான ஒடுக்குமுறை என்று பெண்ணியலாளர்கள் கூறுகின்றனர்,” என்று அரங்க மல்லிகா கூறுகிறார். பெண்களின் மீது செலுத்தப்படும் வன்முறைகள் யாவும் ஒடுக்குமுறைகளாகவே காணப்படுகின்றன. ‘அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்’ என்ற சிறுகதையில் இடம்பெறும் வன்முறையைக் குடும்ப வன்முறை, சமூக வன்முறை ஆகியவற்றில் அடக்கலாம். அம்பையின் சிறுகதைகள் இவ்வகையான ஒடுக்குமுறைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் சிறுகதையில் தனது குழந்தை கறுப்பாக இருப்பதால் கறுப்பி என்ற அழைக்கின்றனர். இது குடும்ப வன்முறையில் அடங்கும். இச்சிறுகதையில் ஒரு பெண் கறுப்பாக இருப்பதால் அவளது திருமணம் தடைப்பட்டுவிடுகிறது. இதனைச் சமூக வன்முறை என்று குறிப்பிடலாம். தந்தை வழி சமூக அதிகாரம் பெண்ணை உடைமைப் பொருளாக்கி அடக்கி வந்துள்ளது என்று ஏங்கல்சு குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. அம்பையின் சிறுகதையில் இவ்வகையான சிந்தனைகள் வெளிப்படுகின்றன.

முடிவுரை

சிறந்த படைப்பாளர்களில் ஒருவரான அம்பையின் எழுத்தாளுமை மிகவும் போற்றத்தகுந்தது. பெண்களின் ஒடுக்குமுறை, அவலநிலை எதார்த்தத்தை, அடிமைத்தனத்தைக் கட்டுடைப்பு செய்கிறார் அம்பை. அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள் சிறுகதையில் பூப்பெய்தல் குறித்த விழிப்புணர்வையும் அதனால் சிறுமிகளுக்கு ஏற்படும் மனக்குமுறலையும், மனத்தடுமாற்றத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறார். இது சமூகத்தில் நிலவும் நிலைகளை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும் கறுப்பாக இருப்பதால் பெண்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர் என்ற கருத்தையும் இதன் மூலம் அறியலாம். தமிழ்நாட்டில் எழுத்துலகில் அம்பையின் படைப்புகள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவருகின்றன என்பது நிதர்சனம்.

நகுலனிமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...

கடிதம் - 32

திருவனந்தபுரம்

23-10-86

நண்பருக்கு,

உங்கள் 6-10-86 கடிதமும் அனுமதியும்.
நன்றி.

தாமதித்துப் பதில் எழுதுவதற்கு மன்னிக்கவும் - பலவிதப் பிரச்சனைகள், வேலைப் பளு இவையே காரணம். உங்கள் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து படித்துவருகிறேன். எப்பொழுதும் பிடித்திருக்கின்றன. க.நா.சு.வுக்கும் இதே அபிப்பிராயம்.

என்னுடைய நாவல் *foolscaps* 64 பக்கம் *ms* இருக்கிறது. இதை ரஸனா பதிப்பாளர்கள் பிரசுரிப்பார்கள் என்றால், நீங்கள் சென்னை வந்தபிறகு உங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கிறேன். எப்பொழுது அனுப்பவேண்டும், எந்த விலாசத்திற்கு என்று தெரிவியுங்கள். அனுப்பிவைக்கிறேன்.

குடிப்பதற்கு உள்ள வேகம் இருந்தாலும் தள்ளிவைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

பதில் எழுதுங்கள். எப்படி இருக்கிறீர்கள்?

அன்புடன்

'நகுலன்'

...

கடிதம் - 33

நண்பருக்கு,

உங்களுக்கு இன்று எழுதிய முதல் கடிதத்திற்குப் பிறகு, அக்டோபர் 'ஞானரத்' த்தில் வந்த, 'என்னுடன் வந்தவர்கள்' என்ற உங்கள் கவிதையை நான் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். அதை, 'weekly' க்கு அனுப்பிவைக்க உங்கள் அனுமதியைக் கோருகிறேன். உங்கள் பதிவை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்

'நகுலன்'

...

விளக்கக் குறிப்புகள் :

தேவ.சித்திரபாரதி, முதலில் ஜெயகாந்தனை ஆசிரியராகக் கொண்டும், பிறகு, தானே ஆசிரியராக இருந்தும் நடத்திய இலக்கிய இதழ்; பிரமிள், ஜி.நாகராஜன், ஞானக்கூத்தன் எல்லோருமே பங்களித்திருக்கிறார்கள்; ஏழாண்டுக் கால இடைவெளிக்குப் பிறகு சுந்தர ராமசாமி எழுதிய சிறுகதை, 'ஞானரத்' த்தில்தான் வெளிவந்தது - "ஏழாண்டு

கால தவத்திற்குப் பிறகு” என்று அட்டையில் விளம்பரப்படுத்தி; க.நா.ச., சென்னைக்கு வந்த பிறகு, அவர் பொறுப்பில் விடப்பட்டது; நகுலன் மொழிபெயர்த்த கவிதையை க.நா. ச.,தான் வெளியிட்டார்; என்னுடைய மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ளது, அது; 'ILLUSTRATED WEEKLY'யில் வரவில்லை; பேராசிரியர் / மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆர்.சிவகுமார், 'உள்வாங்கும் உலகம்' விமர்சனக்கூட்டத்தில், தான் படித்த கட்டுரையில், அந்தக் கவிதையின் தன்னிலை(self)யைச் சுட்டியிருப்பார் - வேறு சில அம்சங்களையும் சேர்த்தே.

'ஞானரத்'த்தில் வந்த ஜி.நாகராஜனின் 'ஜூரம்' எனும் அபூர்வமான சிறுகதை, உலகத் தரத்துக்கான தன்மை உடையது.

'ஞானரத்'த்தில் எனது அநேகம் கவிதைகள் வெளியாகியிருக்கின்றன.

• • •

கடிதம் - 34

திருவனந்தபுரம்

12-12-86

நண்பருக்கு,

உங்கள் 9.12.86 கடிதம். என் நாவல் நோட்கிடைத்தது. வழக்கம்போல் உற்சாகமாகவே எழுதியிருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் விமர்சனபூர்வமாக எழுதியிருப்பதைக் கவனித்தேன். ஏன், எனக்குக்கூட இந்த நாவல் - பல பகுதிகள் சரியாக வந்திருந்தாலும் - பூர்ண திருப்தி இல்லை என்றும்தான். இதை எடுத்துக்காட்டியதற்கு நன்றி.

நான் அநேகமாக எழுதுவதை Rewrite பண்ணுவது இல்லை. இதை Rewrite பண்ணவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா? இதைப் பற்றியும் உங்கள் அபிப்பிராயத்தை எழுதுங்கள். தற்பொழுது நாவல் இப்படியே இருக்கட்டும். உங்கள் பதில் பார்த்து மேலே ஏதாவது செய்யமுடியுமா என்று ஆலோசிக்கிறேன்.

சமீபத்தில் சுந்தரம் என்பவர்கள் எழுதிச்செய்யியலிருந்து என்னைப் பார்க்க

வந்திருந்தார். அவர் கவிதைகள் சில எனக்குப் பிடித்திருந்தன. உங்களுக்கும் அவரைத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.

Illustrated weekly இலிருந்து நான் மொழிபெயர்த்து அனுப்பிய உங்கள் கவிதையைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள் - ஒரு வாரத்தில். எனக்குச் சற்று ஏமாற்றம்தான். அந்தக் கவிதை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. இப்பொழுதும் அதே அபிப்பிராயம்தான். 'கதிரி'லிருந்து நான் அனுப்பிய கவிதையை ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

இந்தக் கடிதத்தை உங்கள் தென்காசி விலாசத்திற்கே அனுப்புகிறேன். எனக்கு இப்பொழுது உடல் சற்று சோர்வாக இருக்கிறது. வயோதிகம் என்பதைத் தவிர வேறு ஏதுமில்லை. நீங்கள் எப்போது சென்னை போவீர்கள். உங்கள் பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்

'நகுலன்'

• • •

கடிதம் - 35

Trivandrum 20/12/86

நண்பருக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 13/12/86 கடிதம். உங்கள் கடிதத்தைப் படித்ததும் மனதிற்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. இயல்பாகவே அன்பு உள்ளம் படைத்த உங்களுக்கு ஏன் இப்படி கல்யாணம் என்று ஆனபிறகு ஒரு ஸ்திர வேலை அவசியம். இப்பொழுதுகூட நான் ட்யூட்டோரியல் காலேஜ் போவதுகூட, சில சமயங்களில் பிடிக்காத விஷயங்கள் நேர்ந்தாலும் சகித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். எச்சரிக்கையாகவே இருக்கிறேன். அதிகம் உணர்ச்சிவசப்படாமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

நீங்கள் என் நாவலைப்பற்றி எழுதினது எனக்கு பிரயோஜனம்தான். எழுத்து விஷயத்தில் மூத்த-இளைய தலைமுறை பேச்சில்லை. கொஞ்ச நாட்கள் கழித்துத் திருப்பி எழுதவேண்டும்.

அதிகமாக எதற்கும் சஞ்சலப்படாதீர்கள்.
நாம் எல்லோருமே சந்தோஷமாகவே
இருக்கவேண்டும். அப்படியே இருப்போம்;
அதுவும் நம் கையில்தான் இருக்கிறது.

கடிதம் - 37

அன்புடன்
'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
7-7-87

• • •

விளக்கக்குறிப்பு : நாவல் 'மஞ்சள் நிறப்பூனை'
என்று நினைவு.

• • •

கடிதம் - 36

Tc 9/63 GOLF LINKS ROAD
Kaudiyar East
Trivandrum - 695041
9 - 3 - 87

நண்பருக்கு,

உங்கள் 28.2.87 கடிதம். டியோடோரியல்
காலேஜில் வேலை நெருக்கடியால் பதில்
உடன் எழுத முடியவில்லை. இனியும்
தாமதிக்கவேண்டாமென்று கார்டு (கைவசம்
I.L. இல்லை.) எழுதுகிறேன். என் நாவல்
பிரசுர விஷயத்தைப் பற்றி அலட்டிக்கொள்ள
வேண்டாம். இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு
ஒன்றுமில்லை; பாதிப்பும் கூடாது.

என் உடல் பலவீனமாக இருக்கிறது.
ஆனால் உடலில் வலு இருக்கிறவரை
வேலைக்குப் போகவேண்டும். இதற்கு என்னைப்
பழக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

ஏதாவது ஒரு வேலையில்
ஸ்திரமாக இருங்கள். தரமான எழுத்தினால்
சம்பாதிக்கமுடியாது. பணமும் தேவைப்படுகிறது.

எழுத்து என்பதே பிரக்ஞையில்
உழன்றுகொண்டிருந்தால் தனியாக எதிர்பாராத
சமயத்தில் வரும். எழுதுவது என்பது ஒரு தனி
அனுபவம்தான்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

நண்பருக்கு,

உங்கள் 4.7.87 கடிதம். எனக்கு
எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்ள
முடியும். எனக்கும் பலவிதப் பிரச்சனைகள்.
சகித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

'சுருதி' 10 பிரதிகள் கிடைத்தன.
நன்றாகவே வந்திருக்கிறது. பிற்குறிப்பு கச்சிதமாக
அமைந்திருக்கிறது. பிழைகள் இருந்தாலும் மிகச்
சொற்பம். திரு.நந்தலாலா இதைப் பற்றி அதிகம்
அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாம்.

உடல், பொருள், மனநிலை -
இவற்றினால்தான் சென்னை வரவில்லை.
T. College திறந்துவிட்டதால் திருவனந்தபுரம்
விரைவில் திரும்பி வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வேறு.
கூடியவரை பொருளாதார வகையில் பிறருக்கு ஒரு
சுமையாக இருக்கக்கூடாது; பிறகு தனிமனிதனின்
சுதந்திரம் வேறு.

அதிகமாக சஞ்சலப்படாதீர்கள். எழுத்து,
இலக்கியம் எதையும் சகித்துக்கொள்ள ஒரு பயிற்சி
- இவை நமக்குத் துணைபுரியும். என்றாலும் கூட
இருக்கும் என் உதவி - மகள் பிரசவத்திற்காக
இரு மாதம் இங்கு இருக்கமாட்டார். தனியாக
இருக்கவேண்டும். மேற்சொன்னவையும்
பிராந்தியும்தான் துணை.

சௌகரியப்படி எழுதுங்கள்.
இயல்பாகவே உங்களுக்கு ஒரு அன்புமயமான
உள்ளம். கவிதை எழுதும் ஆற்றலும் உண்டு.
எனவே சந்தோஷமாக இருங்கள். பிற பின்னர்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

- தொடரும் ■

தமிழக காவல்துறை மற்றும்
படைப்புக்குழுமம் இணைந்து நடத்தும்

மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு குறும்பட போட்டி-2020

விரைவில்

போட்டி குறும்பட

இயக்குனர் **கே. பாக்யராஜ்**

கால அளவு
8- நிமிடங்களுக்குள்

கடைசி நாள்
பின்னர் அறிவிக்கப்படும்

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

Padaippu Media Networks, #23 Third Floor, Aarthi Arcade,
R.K. Salai, Mylapore, Chennai - 600 004

